

ВЕРОВАЊЕ У БОЖИЈУ ЈЕДНОЋУ

[Српски – Serbian – صربي]

Салих б. Февзан Ел-Февзан

Превод: Фејзо Радончић

Ревизија и обрада:

Љубица Јовановић

IslamHouse.com

﴿ عقيدة التوحيد ﴾

« باللغة الصربية »

الشيخ صالح بن فوزان الفوزان

ترجمة:

فيزو رادونشيش

مراجعة:

يوفانوفيتس ليوبيتسا

IslamHouse.com

САДРЖАЈ:

Увод.....	4
УВОД У ПРОУЧАВАЊЕ ВЕРОВАЊА.....	6
ТЕВХИД - ВЕРОВАЊЕ У БОЖИЈУ ЈЕДНОЋУ, ЊЕГОВО ЗНАЧЕЊЕ И ВРСТЕ	23
ИЗДВАЈАЊЕ УЗВИШЕНОГ БОГА У ОБОЖАВАЊУ	59
ВЕРОВАЊЕ У БОЖИЈУ ЈЕДНОЋУ У ЊЕГОВИМ ИМЕНИМА И СВОЈСТВИМА).....	99
ЗАБЛУДЕ У ЖИВОТУ ЉУДИ И ПОЈАШЊЕЊЕ МНОГОБОШТВА, НЕВЕРСТВА И ЛИЦЕМЕРСТВА.....	119
РЕЧИ И ДЕЛА КОЈА ПОНИШТАВАЈУ ИЛИ УМАЊУЈУ ТЕВХИД (МОНОТЕИЗАМ)	Error! Bookmark not defined.
ШТА ЈЕ ОБАВЕЗА ВЕРОВАТИ ПО ПИТАЊУ БОЖИЈЕГ ПОСЛАНИКА, ЊЕГОВЕ ПОРОДИЦЕ И ЊЕГОВИХ АСХАБА (ДРУГОВА)	Error! Bookmark not defined.
НОВОТАРИЈЕ У ВЕРИ	Error! Bookmark not defined.

Увод

Сва захвала припада Богу, Снажном и Величанственом, Господару свих светова. Нека су благослов и мир на Његовог искреног и истинољубивога Посланика, и на његову породицу и следбенике.

Ово је књига о знању о Тевхиду¹ и ја сам је употпунио са кратким и лаким појашњењем. При писању ове књиге ослонио сам се на многе изворе из књига наших учењака, посебно учењака Ибн Тејмијје, и уваженог учењака Ибн Кајјима, Бог им се смиловао, као и на књиге учењака Мухаммеда унука Сулејмана Ет-Темимија, и његових ученика.

Нема сумње да је знање о исламском веровању основно знање, које заслужује потпуну пажњу у изучавању, подучавању и деловању по њему како би дела постала исправна и прихваћена код Бога,

¹ Тевхид (монотеизам) је арапска реч и означава Божију једноћу. Веровање да је Узвишени Бог Господар, Створитељ, Владар и Онај који управља свим питањима Његових створења, веровање да је Он Узвишени јединствен у Свом Бићу и Својим својствима у чему Му нико не сличи, и веровање да само Он истински заслужује да буде обожаван те да је свако божанство мимо Њега лажно.

Снажног и Величанственог, и корисна онима који их раде. А посебно, јер ми живимо у времену када су се проширили заблудели покрети, као што су атеистичке странке, суфизам и монашење, обожавање мртвих и идола на пагански начин, као и новотарије које се супротстављају Посланиковој упуту. Међутим, сви ови опасни покрети не могу наудити муслиману који је наоружан оружјем исправног веровања заснованог на Кур'ану, пракси последњег Божијег посланика, Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, и ономе на чему су биле прве генерације муслимана.

Па тако, муслиман ће се припазити да не буде одвучен од стране ових заблуделих покрета што чини нужним давање потпуне пажње и забринутости у учењу исправног веровања муслиманима из његових оригиналних извора.

Нека су Божији благослов и мир на нашег Посланика Мухаммеда, његову породицу и његове следбенике.

Салих бин Февзан бин Абдуллах Алу Февзан

ПРВИ ДЕО

УВОД У ПРОУЧАВАЊЕ ВЕРОВАЊА

У овом поглављу се налазе три теме, и то:

1. Значење веровања и појашњење његове важности у погледу чињенице да је то основа на којој је читава структура вере изграђена.

2. Извори веровања и методологија прве три генерације у његовом преузимању.

3. Скретање од исправног веровања и начини чувања од тог скретања.

Поглавље 1.1.

Значење веровања и појашњење његове важности у погледу чињенице да је то основа на којој је читава структура вере изграђена

Значење акиде (веровања) у језику (лингвистички): Узето је од ел-а'кд, што значи "везање нечега", и "и'тикадту (за то)", што значи: "Везао сам своје срце и мисли за то."

Акида је оно што особа узме за веру. Речено је: "он има добру акиду", у значењу: "он има чисто веровање од сумњи." - Акида је дело срца, то је искрено веровање и потврђивање нечега у срцу.

Значење акиде (веровања) у исламу: "То је веровање у Аллаха (Бога), Његове мелеке (анђеле), Његове књиге, Његове посланике, Судњи дан, и веровање у одређење добра и зла. - Ове ствари се зову рукнови (начела веровања).

Шеријат (закон и прописи које је Узвишени Бог прописао) је подељен на два дела: веровања-убеђења и дела.

Убеђења: су предмет онога што није везано за начин и квалитет извршења дела, као што је веровање у Божије господарство, обавезност обожавања (само) Њега и веровање у остала горе споменута начела веровања. Ово се још назива основама или темељима.

Дела: су предмет онога што је везано за начин и квалитет извршавања дела, као на пример: намаза (молитве), зеката (обавезне милостиње), поста и других прописа везаних за дела. Ово се назива огранцима, јер је њихова исправност и поквареност заснована на веровању.

Зато, исправна акида (веровање) је темељ на којем је вера заснована и на њој дела бивају исправна, као што Узвишени Бог каже:

...ко жуди да од Господара свога буде лепо примљен, нека чини добра дела и нека, обожавајући Господара свога, Њему никога не придружује! (Кур'ан, поглавље Пећина, 110)

А теби, и онима пре тебе, објављено је: "Ако будеш друге Богу у обожавању придруживао, твоја ће дела сигурно пропасти, а ти ћеш изгубљен бити. (Кур'ан, поглавље Скупине, 65)

Ми ти, доиста, објављујемо Књигу, с Истином, па у ибадету (покорности, обожавању) Богу буди, исповедајући Му чисту веру. (Кур'ан, поглавље Скупине, 2)

Ови кур'ански одломци и бројне предаје које су пренесене по питању њихових значења, потврђују да дела нису прихваћена код Бога, осим када су искрено урађена ради Њега и ако буду чиста од ширка². Зато је главна брига Божијих посланика била да исправе веровање код својих народа. Прва ствар, којој су позивали свој народ, јесте обожавање само Једног Бога и остављање обожавања било кога другог мимо Њега. Као што Он, Узвишени каже:

**Ми смо сваком народу посланика послали:
"Богу 'ибадет³ чините, а тагута⁴ се клоните!" И**

¹ Ширк (многобоштво) је арапска реч која у језику означава: придруживање, приписивање, изједначавање и упоређивање. Њено термилошко значење је: изједначавање некога другог мимо Бога са Богом у ономе што је својствено само Богу Узвишеном.

³ Ибадет (обожавање) је арапска реч која у језичком смислу значи: понизност и скрушеност. У термилошком смислу она представља свеобухватно име за све оно што Узвишени Бог воли и чиме је задовољан од речи и дела, тајних и јавних.

⁴ Арапска реч *тагут* је изведеница од речи *тугјан* што у језичком значењу представља прелажење границе. У термилошком значењу

било је међу њима оних које је Бог на Прави пут упутио, а и оних који су заслужили да остану у заблуди; зато путујте по свету да видите како су завршили они који су посланике у лаж утеривали. (Кур'ан, поглавље Пчеле, 36)

Прва ствар којој је сваки посланик позивао свој народ јесте:

(Само) Богу у 'ибадету (обожавању) будите, ви другог бога, осим Њега немате. (Кур'ан, поглавље Бедеми, 59, 65, 73 и 85)

То су своме народу говорили: Ноје, Худ, Салих, Шуајб, и сви други посланици, нека је мир на њима.

Божији веровесник, Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, је остао у Мекки тринаест година након објаве од Бога, позивајући људе у тевхид (монотеизам) и исправљајући њихову акиду

тагут је сваки онај који се издигне и пређе преко своје границе (који му је Узвишени Бог одредио) свеједно да ли се исти обожавао, следио или му се покоравало. Основне категорије тагута су: ђаво; онај који се буде обожавао мимо Бога и тиме је задовољан; онај који буде позивао у обожавање самог себе; онај који буде тврдио да познаје нешто од невидљивог света; онај који буде судио по неком другом закону мимо Божијег закона.

(веровање), јер је то темељ на којем читава структура вере стоји.

Исламски мисионари и реформатори су у сваком времену следили пример веровесника и посланика који су најпре почињали са позивом у тевхид (монотеизам) и поправљањем акиде (веровања), а затим су се концентрисали на остале наредбе вере.

Поглавље 1.2.

Извори акиде (веровања) и методологија исправних претходника у њеном преузимању

Акида не може бити успостављена, осим са доказом од Законодавца (Бога). У њој нема места за мишљења. Зато су њени извори ограничени на оно што је споменуто у Кур'ану и суннету⁵, јер нико није ученији од Узвишеног Бога по питању обавеза које се тичу Њега и онога што му се не сме приписати, тј. од чега је Он чист. Затим, након Бога, нико не зна више о

⁵ Суннет је све оно што је пренесено од Посланика, нека су на њега благослов и мир: његове речи, пракса, прећутно одобравање.

Њему од Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега.

Зато, методологија исправних претходника и оних који их следе у учењу веровању је ограничена на Кур'ан и суннет. Оно на шта су указали Кур'ан и суннет, везано за Узвишеног Бога, они су веровали у то и по томе радили, а оно на шта није указано у Божијој Књизи, нити у суннету Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега, они се тога одричу и то одбијају.

Из овог разлога, није било разилажења у веровању међу њима, већ је њихово веровање једно и њихова заједница је једна. Ово је зато што је Узвишени Бог обећао да ће оне који се чврсто држе Његове Књиге и суннета Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега, учинити сложним и јединственим. Упутиће их на оно што је исправно у веровању и ујединити их на истом путу. Узвишени Бог каже:

Сви се чврсто за Божије уже држите и не разједињујте се! (Кур'ан, поглавље Амрамова породица, 103)

И каже:

...од Мене ће вам упута долазити, и онај ко буде следио Упуту Моју неће залутати и неће несретан бити. (Кур'ан, поглавље Таха, 123)

Зато се они називају спашеном скупином, јер је Посланик, нека су благослов и мир на њега, посведочио њихову сигурност (спашеност) када нас је обавестио о подвајању муслимана на седамдесет и три скупине, свака од њих ће у Пакао, осим једне. Када је упитан о тој једној, Посланик је одговорио:

Они су на ономе на чему смо ја и моји следбеници данас.⁶

И заиста, обистинило се оно о чему нас је Посланик, нека су благослов и мир на њега, обавестио. Неки људи су своје веровање саградили заснивајући га на нечему другом мимо Кур'ана и суннета, као што је апологетика и на темељима логике коју су наследили од грчких филозофа. То је довело до раскола у акиди, што је резултовало разједињењем муслимана и исламског друштва.

⁶ Цитат бележи Тирмизи.

Поглавље 1.3.

Скретање од исправног веровања и начини чувања од тог скретања

Девијација (скретање) од исправне акиде је пропаст и неуспех, јер је исправна акида јака мотивациона сила за чињење корисних дела. Појединац без исправне акиде може постати жртва погрешног разумевања и сумњи које га опседну и учине му замраченим пут срећног живота, све док му се живот не стесни и он покуша да сруши тај затвор чињењем самоубиства, као што се то догодило са многим људима који су изгубили упуту исправног веровања.

Друштво, које није утемељено на исправном веровању, јесте као животињско друштво, које је изгубило све компоненте срећног живота. Па чак и да то друштво поседује многе елементе материјалног добра, оно постепено води уништењу, као што је то данас приметно у неверничким друштвима. Ово је зато што је ове материјалне елементе потребно усмерити, како би се искористили њихови квалитети и предности, а ништа их не може упутити, осим исправна акида. Узвишени Бог каже:

О Посланици, дозвољеним и лепим јелима се храните и добра дела чините. (Кур'ан, Верници, 51)

Ми смо Давиду Нашу⁷ милост указали – 'О брда, понављајте заједно с њим хвалу, и ви птице!' – и учинили да му мекано гвожђе буде. 'Прави широке панцире и честито их плети!' – и чините добро, јер Ја видим шта радите ви. А Соломону – ветар, ујутро је преваљивао растојање од месец дана, а навече растојање од месец дана; и учинили смо да му из извора растопљен бакар тече и да цинни, вољом његовог Господара, пред њим раде; а кад би неки од њих отказао послушност наређењу Нашем, учинили бисмо да огњену патњу

⁷ Ислам је строго монотеистичка религија. Сви исламски прописи и темељи веровања су у складу са бескомпромисним монотеизмом. Аллах је Један и Јединствен у Својим именима и својствима. Узвишени Аллах, на више места у Кур'ану за Себе каже Ми. Међутим, ово не значи да ислам заговара веровање у више богова. У неколико језика постоје два типа плурала (множине). Први плурал је нумерички, односи се на нешто чија количина је више од један. Други је плурал поштовања. Узвишени Бог када говори о Себи у Кур'ану, користи арапску заменицу „Нахну“, што значи Ми. Ово није нумерички плурал, већ плурал поштовања. Нпр. када ученик персонира своје професору или директору, из поштовања му се обраћа са "ви".

осети. Они су му израђивали што год је хтео; храмове и споменике, и зделе као чатрње, и котлове непокретне. "Трудите се и будите захвални, о чељади Давидова!" – А мало је захвалних међу робовима⁸ Мојим. (Кур'ан, поглавље Саба, 10-13)

Зато, нужно је да снага акиде не буде одвојена од материјалистичке снаге, јер ако се материјално одвоји од исправне акиде и људи се поведу за неисправном акидом, онда, материјалистичка снага постаје средство уништења и пропасти, као што то видимо данас у неверничким земљама које поседују материјалистичку снагу, али немају исправну акиду.

⁸ Појам 'абд (роб) у општем значењу подразумева поробљене, потчињене и понизне, и као такав он обухвата створења из виших и нижих светова, разумна и она без разума, покретна и непокретна, она која живе на земљи и у води, видљива и невидљива, она која верују и она која не верују, добротинитеље и развратнике, и све друге. Сва створења су Божија, потчињена Њему и подређена Његовом управљању. Сваком створењу је унапред одређена шема према којој се равна и креће, као и граница до које се креће. Узвишени Бог каже: "То је уређење Праведног и Мудрог." (Кур'ан, Ја син, 28). Међутим ако појам 'абд (роб) подразумева понизног, покорног и оног који воли свога Господара, онда се односи само на вернике који су Његови поштовани робови и Његови богобојазни штићеници.

Скретање од исправне акиде има многе узроке који се требају знати. Од најбитнијих од њих су:

1. Непознавање исправне акиде због окретања од учења и њеног подучавања, или недостатка пажње или бриге за њу, све док не израсте генерација која не познаје акиду и не зна шта је поништава и шта је негира. Истина се тада сматра заблудом, а заблуда истином, као што Омер ибнул Хаттаб, нека је Бог задовољан њим, каже:

"Уистину, спреге ислама ће се кидати једна по једна, када у исламу порасту људи који не знају или не препознају незнање".

2. Пристрасност према ономе на чему су били преци, и држање за то па чак иако је то неисправно, и напуштање онога што је томе супротно, па чак и да је то истина. Као што Узвишени Бог каже:

А када им се каже: "Следите оно што је Бог објавио!" - они одговарају: "Не, него ћемо следити оно на чему смо наше претке затекли." Зар и онда када им преци нису ништа схватали, нити су на Правом путу били? (Кур'ан, поглавље Ел-Бекара, 170)

3. Слепо слеђење прихватањем ставова људи у акиди без познавања доказа за то, или степена веродостојности тога, као што је то случај са цехмијјама и му'атезилама, еш'аријама и суфијама, и др., који (слепо) следе њихове залутале учењаке који су им претходили, те су тако одведени у заблуду и скренули са пута исправне акиде.

4. Претеривање по питању (величања) добрих и побожних људи и уздизање њих изнад њиховог положаја: тако да верују да они чине ствари које може само Узвишени Бог, да они доносе корист и отклањају штету. Узимају њих као посреднике између Бога и Његових створења и њима упућују молбе, све док се ствар не преокрене у обожавање њих поред Бога. Настоје се њима приближити приношењем жртви, давањем завета, упућивањем молбе (њима), тражењем потпоре и тражењем помоћи, као што се то догодило код Нојевог, мир над њим, народа по питању побожних људи, када су говорили:

И говоре: "Никако божанства своја не остављајте, и никако, ни Ведда, ни Суваа, а ни Јегуса, ни Јеука, ни Несра не напуштајте!" (Кур'ан, поглавље Ноје, 23)

Овакав је случај обожаваоца светаца данашњице у многим земљама.

5. Немар у размишљању о знаковима у свемиру и доказима и ајетима (одломцима) у Кур'ану (аргументима, лекцијама, знаковима, објавама, итд.); а с друге стране су задивљени савременом материјалистичком цивилизацијом, све док не помисле да су све то човекове могућности, и они величају човека и приписују ова достигнућа и богатства само његовом (људском) напору и експериментима, као што је Узвишени Бог о Каруну рекао:

Ово што имам дато ми је само на основу мога знања, тако ја мислим, говорио је он. (Кур'ан, поглавље Казивања, 78)

И као што човек каже:

Ово сам ја заслужио. (Кур'ан, Објашњење, 50)

Ово ми је дато на основу мога знања. (Кур'ан, поглавље Скупине, 49)

Они не размишљају, нити гледају у величину Онога Који је створио универзум и дао им ова

прелепа богатства. Онога Који је створио човека и дао му способност да користи та природна богатства и да се њима окористи.

Бог ствара и вас и оно што направите.
(Кур'ан, поглавље Редови, 96)

И зашто они не размисле о царству небеса и Земље и о свему ономе Што је Он створио?
(Кур'ан, поглавље Бедеми, 185)

Бог је Створитељ небеса и Земље; Он спушта с неба кишу и чини да помоћу ње рађају плодови којима се храните; и даје вам да се користите лађама које плове морем вољом Његовом, и даје вам да се рекама користите, и даје вам да се користите сунцем и Месецом, који се стално крећу, и даје вам да се користите ноћи и даном. И даје вам од свега онога што од Њега тражите, и ако бисте Божије благодати бројали, не бисте их набројали. Човек је, уистину, неправедан и незахвалан. (Кур'ан, поглавље Аврам, 32-34)

6. Непостојање исправног усмерења и одгоја у кући. Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Свако новорођенче се рађа у фитри (чиста природа спознаје Бога), али га његови родитељи учине јеврејом, хришћанином или ватропоклоницом.⁹

Зато, родитељи играју велику улогу у упућивању деце у начину живота.

7. Недостатак битних средстава подучавања и ширења знања у већини исламског света. Често, метода подучавања не даје велику битност верској страни или су они немарни по овом питању још од самог почетка. Средства преношења знања, било текстуално, аудио-записом, или речима (мас-медији) су у већини случајева постали средства пропасти и заблуде, или дају више пажње материјалним стварима, игри и забави. Они не маре за изградњу (лепог) карактера, проширивању исправне акиде, или борби против заблуделих идеја, све док не израсте генерација без одбране од војске атеизма.

⁹ Цитат бележе Бухарија и Муслим

НАЧИНИ ИЗБЕГАВАЊА ОВИХ ДЕВИЈАЦИЈА

1. Враћање Божијој Књизи (Кур'ану) и суннету (пракси) Његовог Посланика, нека су благослов и мир над њим, у изграђивању исправног веровања као што су и исправни претходници узели своје веровање из њих. Касније генерације муслимана неће поправити своје стање, осим онако како су то урадиле прве генерације. С тим да требају упознати веровања заблуделих скупина, и да сазнају њихове сумње како би им одговорили и упозорили на њих, јер онај који не познаје зло, лако може да упадне у њега.

2. Давање важности изучавању исправне акиде – веровање првих генерација - у различитим школским узрастима и омогућавање довољног броја часова у школским програмима и поклањање велике пажње испитима из ових предмета.

3. Озваничити књиге првих генерација као уџбенике у школама, а избегнути књиге заблуделих скупина као што су суфије, цехмијје, му'атезиле, еш'арије, матуридије, и друге мимо њих, осим како би упознали (њихове девијације), и тиме побили оно што је у њима од заблуде, и упозорили друге на њих.

4. Образовање мисионара који оживљавају веровање прве исправне генерације код људи и који побијају заблуде девијантних група.

ДРУГИ ДЕО

ТЕВХИД (ВЕРОВАЊЕ У БОЖИЈУ ЈЕДНОЋУ), ЊЕГОВО ЗНАЧЕЊЕ И ВРСТЕ

Тевхид (монотеизам) значи изражавање Божије једноће у стварању и управљању, и искреном чињењу обожавања само Њему Узвишеном; потврђивање Његових најлепших имена и савршених својстава, и негирање било каквих мана и мањкавости.

Ова дефиниција садржи три врсте тевхида, и то;

1. *Тевхид рубубије* (веровање да је само Бог Господар и да у томе нема судруга).

2. *Тевхид улухије* (веровање да је само Он достојан обожавања).

3. *Тевхид есмаи ве сифат* (веровање да само Бог поседује савршена својства и најлепша имена).

ТЕВХИД РУБУБИЈЕ (ВЕРОВАЊЕ У ЈЕДНОЋУ БОЖИЈЕГ ГОСПОДАРСТВА)

Ово поглавље обухвата следеће теме;

1. Појашњење значења тевхида рубубије, склоност људске природе к њему и потврђивање овог тевхида од стране многобожаца.

2. Значење речи 'Ер-Раџб' (Господар) у Кур'ану и суннету, схватање залуталих народа у погледу тевхида рубубије и одговор на то.

3. Појашњење о покорности и преданости свемира Богу.

4. Кур'ански методи у потврђивању Божије једноће у погледу стварања, опскрбе и остало.

5. Појашњење међусобне условљености тевхида рубубије и тевхида улухије.

Поглавље 2.1.

Значење тевхида рубубије, склоност људске природе к њему и потврђивање овог тевхида од стране многобожаца

Тевхид: Његово опште значење је веровање у једноћу Бога у Господарству, искреном обожавању само Њега и потврђивању Његових најлепших имена и савршених својстава, и негирање било каквих мана и мањкавости. - Ово су три врсте тевхида:

1. Тевхид рубубије.
2. Тевхид улухије.
3. Тевхид есмаи ве сифат.

Свака од ових врста има своје значење тако да се може уочити разлика између њих.

1. ТЕВХИД РУБУБИЈЕ

Тевхид рубубије је издвајање Узвишеног Бога у Његовим делима и веровању да је Он једини Створитељ свих створења:

Аллах (Бог) је Створитељ свега и Он управља свим. (Кур'ан, поглавље Ез-Зумер, 62)

И да је Он једини Опскрбитељ свих животиња, људи и свега осталог:

На Земљи нема ниједног живог бића, а да га Аллах не храни. Он зна где ће које боравити и где ће сахрањено бити. (Кур'ан, поглавље Худ, 6)

И да је Он једини Владар свега и Он свиме управља на овом свету. Он даје власт коме хоће, а одузима је од кога хоће. Он почасту (уздигне) кога хоће, а понизи кога хоће. Он је у могућности да уради све, Он мења дан у ноћ, даје живот и смрт:

Реци: "Боже мој! Који сву власт имаш! Ти власт дајеш коме Ти хоћеш, а одузимаш од кога Ти хоћеш! Ти узвисујеш кога хоћеш, а унизујеш кога хоћеш! У Твојој руци је добро! Ти си доиста Свемоћан! Ти уводиш ноћ у дан и уводиш дан у

ноћ! Живо изводиш из мрвог и мрво изводиш из живог! Ти опскрбљујеш кога хоћеш, без икаква рачуна!" (Кур'ан, поглавље Амрамова породица, 26-27)

Узвишени Бог је негирао било каквог партнера или помагача у Његовој Власти, баш као што је негирао било каквог партнера у Стварању и Опскрбљивању. Узвишени Бог каже:

То је Божије стварање, а покажите Ми шта су други, мимо Њега, створили! Ништа! Неправедници су у очитој заблуди. (Кур'ан, поглавље Лукман, 11)

Или, ко је тај који ће вас нахранити, ако Он храну Своју ускрати? Али, они су упорни у бахатости и у бежању од истине. (Кур'ан, поглавље Власт, 21)

Исто тако, Он нас је обавестио да је Он једини створио сва створења. Он каже:

Хвала Богу, Господару свих светова. (Кур'ан, поглавље Ел-Фатиха, 2)

Господар ваш је Аллах, Који је небеса и Земљу у шест дана створио, а затим се над Аршом (престо) узвисио. Он тамо ноћи прекрива дан, која га устопу прати, а Сунце и Месец и звезде покоравају се Његовој вољи. Само Он ствара и управља! Узвишен нека је Бог, Господар светова! (Кур'ан, поглавље Бедеми, 54)

Узвишени Бог је сва створења створио са фитром (природном склоношћу вери) која потврђује Његово господарство - укључујући и многобожце, који приписују партнера Њему у 'ибадетима (обожавању), изражавајући Његову једноћу у господарству, као што је Узвишени Бог рекао:

Упитај: "Ко је Господар седам небеса и ко је Господар Арша величанственог?" - "Аллах!", одговориће, а ти реци: "Па зашто се онда не бојите? " - Упитај: "У чијој је руци власт над свим, а Он узима у заштиту, и од кога нико не може заштићен бити, знате ли?" - "То је Аллахово!", одговориће, а ти реци: "Па зашто онда допуштате да будете заведени?" (Кур'ан, поглавље Верници, 86- 89)

Ниједна група Адамових синова (тј. нико од људи) није негирао ово веровање, јер су срца створена са склоношћу према њему, и ово је највећи природни инстинкт. Божији посланици су говорили својим народима:

Посланици су њихови говорили: "Зар се може сумњати у Бога, Створитеља небеса и Земље?" (Кур'ан, поглавље Аврам, 10)

Фараон је најпознатија особа која се претварала да не познаје свога Господара, иако је у срцу био убеђен у Његово постојање, као што му је Мојсије, мир над њим, рекао:

А Муса одговори: "Ти знаш да ово није дао нико други него Господар небеса и Земље, као очигледна знамења, и ја мислим да ћеш ти, о Фараоне, сигурно настрадати." (Кур'ан, поглавље Ноћно путовање, 102)

Узвишени Бог је о њему (Фараону) и његовом народу рекао:

И они их, неправедни и охоли порекоше (Божије знаке), али су у себи веровали да су

истинита, па погледај како су скончали смутљивци. (Кур'ан, поглавље Мрави, 14)

Исто је и са данашњим атеистима који негирају постојање Господара, Њихово негирање је само вањштином, из охолости, док они у своме срцу знају и потврђују да све створено има свога створитеља, и да нема ниједног трага, а да нема оног који је оставио тај траг. Он, Узвишени, каже:

Да ли су они без Створитеља створени или су они сами себе створили? Да ли су они небеса и Земљу створили?! Не! Него, они неће да верују! (Кур'ан, поглавље Гора, 35-36)

Укључујући читав свет, висине и низине, и све његове делове, наћи ћеш да све сведочи постојању његовог Изумитеља, Створитеља и Онога у чијем је то поседу (тј. Владара). Негирање Створитеља и одбијање Њега у разуму и инстинкту (људској природи) је као негирање и одбијање знања, нема разлике између тога.

Атеисти, који се хвалишу својим негирањем постојања Господара, то раде из охолости и недостатка здравог (исправног) разума и идеологије.

Онај, који је као они, негира свој разум и позива људе у изругивање њему. Као што је песник рекао:

Како Богу може бити непослушан и како га може негирати онај што га негира, док је у свему знак који указује да је Он Један.

Поглавље 2.2.

Значење речи „Ер-Рабб“ у Кур'ану и Суннету, схватање залуталих народа у погледу тевхида рубубије и одговор на то

1. Значење речи "Ер-Рабб" (Господар) у Књизи и Суннету

Основа речи "Ер-Рабб" значи: "Одгајање нечега из једног стања у друго потпуније стање."

"Ер-Рабб" се неупотребљава у неограниченом значењу, осим када се говори о Аллаху, као ономе Који одржава све што постоји, као нпр.:

Рабби-л-'алемин - Господар светова (свега створеног). (Кур'ан, поглавље Ел-Фатиха, 2)

Раббукум ве Раббу абаикуму-л-еввелин - Ваш Господар и Господар ваших предака. (Кур'ан, поглавље Песници, 26)

Реч "Ер-Рабб" није речена за никога мимо Аллаха, осим као први члан генитивне везе, и то ограничено.

Тако нпр. Арапи кажу: "Раббуд-дар" у значењу: "господар (власник) куће", "Раббул-ферес" у значењу: "господар (власник) коња", као што Узвишени Бог, то каже у казивању о Јосифу:

А онеме од њих двојице за којег је знао да ће спашен бити рече: "Спомени ме раббике (господару своме)!", али ђаво учини те он заборави да га спомене господару своме, и Јосиф остаде у тамници неколике године. (Кур'ан, поглавље Јосиф, 42)

И владар рече: "Доведите ми га!" И кад Јосифу изасланик дође, он рече: "Врати се раббике (господару своме) и упитај га: "Шта је с оним женама које су своје руке порезале" - власник мој

добро зна сплетке њихове! (Кур'ан, поглавље Јосиф, 50)

О другови моји у тамници, један ће од вас раббеху (господара свога) вином појити, а други ће разапет бити, па ће му птице главу кљуцати. Оно што сте питали већ је одређено! (Кур'ан, Јосиф, 41)

Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже за изгубљену камилу:

"Све док је раббуха (њен власник) није нашао."

Зато, постало је јасно, из горе споменутог, да се реч "Ер-Рабб" (са одређеним чланом и у првом члану генитивне везе) употребљава за Бога. Зато, може се рећи: "Ер-Рабб (Господар)", тј. у апсолутном смислу), и (ограниченој форми) "Раббул 'алемин (Господар светова)", или "Раббун-нас (Господар људи)."

Реч "Ер-Рабб" се не може рећи за било кога мимо Бога, осим у генитивној вези, као нпр: "раббудар (господар куће)", раббул-бејт (власник куће)", и "раббул-ибл (власник камиле)."

"Раббул алемин (Господар светова)" значи: њихов Створитељ, Власник и Онај Који их исправља и одгаја шаљући своје посланике, и објављујући Своје Књиге, и Који ће их наградити за њихова добра дела.

Учењак, Ибнул Кајјим, каже:

Уистину, рубубијет укључује наређивање робовима (створењима) и забрањивање њима, и награђивање добротинитеља са добрим, а лоших са казном. (Мадариџу-с-саликин, 1/8)

Ово је суштина рубубијета.

2. Погрешна разумевања речи "Ер-Рабб" код залуталих народа

Узвишени Бог је створио створења у фитри (чистој природи), склоности ка тевхиду и потврди Господара и Створитеља, као што Он Узвишени каже:

Ти управи лице своје вери искрено; фитри Божијој чистој према којој је људе створио. Нема измене Божије вере, то је права вера, али већина људи то не зна. (Кур'ан, поглавље Византинци, 30)

И кад је Господар твој од Адамових синова из њихових кичми извео потомство њихово и

затражио од њих да посведоче против себе: "Зар Ја нисам Господар ваш?" - они су одговарали: "Јеси, ми сведочимо" - и зато да на Судњем дану не кажете: "Ми о овоме нисмо ништа знали." (Кур'ан, Бедеми, 172)

Зато, потврда Божијег рубубијета и окретање Њему је инстинктивна урођена ствар у човеку, док је ширк (многобоштво) нешто страно што долази с вана и што упрља ту (чисту људску) природу. Као што Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Свако новорођенче се рађа у исламу, али га његови родитељи учине јеврејом, хришћанином или ватропоклоником.¹⁰

Када би човек био остављен у својој природи у којој је створен, он би се окренуо ка тевхиду (монотеизму) и позиву посланика, због којег су слати посланици и објављене књиге, и на којег указују космички докази. Међутим, неисправан одгој и неверничко окружење мењају и усмеравају новорођенче, тако да деца следе своје родитеље у заблуди и кривом путу.

¹⁰ Цитат бележе Бухарија и Муслим.

Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже да је Узвишени Бог рекао:

Ја сам Своје робове створио као у исправној вери, па су их ђаволи у заблуду одвели.¹¹

У значењу да их (ђаволи) упућују на обожавање идола, и узимања њих као Божијих партнера, зато, они упадну у заблуду и неуспех, разилазећи се и неслажући се, свако узимајући различитог господара за обожавање. Зато, када су оставили правог Господара, они се стављају на кушњу у смислу узимања лажних господара, као што Узвишени Бог каже:

То вам је Бог, Господар ваш истински! Зар после Истине има ишта осим заблуде? Па куда се онда одмећете? (Кур'ан, поглавље Јона, 32)

Заблуда нема границе, нити крај, и неизбежна је за сваког онога који се одрекне свог истинског Господара. Узвишени Бог, каже (наводећи речи посланика Јосифа):

¹¹ Цитат бележи Ахмед и Муслим.

**О другови моји у тамници, да ли су бољи
разноразни богови или Аллах, Једини и
Свемоћни? Оне које, мимо Њега, обожавате - само
су имена која сте им наденули ви и преци ваши -
Бог о њима никаквог доказа није објавио. Суд
припада једино Богу, а Он је наредио да само Њега
обожавате. То је једино права вера, али већина
људи не зна. (Кур'ан, поглавље Јосиф, 40)**

Идолопоклонство у смислу признавања
постојања два Створитеља са сличним својствима и
делима, је немогућ.

Међутим, неки многобожци верују да њихова
божанства поседују удео у управљању свемиром.
Ђаво их је преварио тиме што обожавају ова (лажна)
божанстава, и он је одвео у заблуду сваки народ
сходно њиховој памети. Он је позвао неке људе да
обожавају лажна божанства под изговором:
"Поштовање мртвих", чији су статус они уздигли, као
што је био случај код Нојевог, мир над њим, народом.

Неки људи су узимали звезде као своје идоле,
који, како они верују, утичу на догађаје на Земљи. Па
тако, они им уздигоше храмове и поставише чуваре за

њих. Међутим, они су се разликовали у своје обожавању ових звезда. Неки су величали Сунце, док су други узели Месец као свога господара, а неки су пак величали нека друга небеска тела, све док нису направили храмове (торњеве) за њих, (правећи) посебно храм за сваку звезду појединачно.

Неки људи су обожавали ватру, и они су ватропоклоници, неки обожавају краву, као што је случај са хиндусима.

Неки обожавају и славе анђеле, други су величали дрва и камење, док су неки обожавали мртве и њихове гробове. Све ово је резултат њиховог неисправног веровања да ове ствари имају удео у Господарству.

Неки од ових људи мисле да ови идоли представљају скривене ствари. – Учењак, Ибнул Кајјим, каже:

"Прављење кипова је у основи било због представљања одсутног или невидљивог божанства. Тако да би они то своје божанство правили и представљали у виду његовог лика и облика како би заузео место његовог заменика. Јер, општепознато је, да ниједна нормална особа не би исклесала кипа од

дрвета или камена својом руком, а затим поверовала да је то његов господар или божанство које треба обожавати."

На исти начин, обожаваоци гробова, у прошлости, а и садашњости, сматрају да мртви чине посредништво за њих и делују као посредници код Бога како би олакшали њихове потребе. Такви говоре:

Ми их обожавамо само зато да би нас што више Богу приближили. (Кур'ан, Скупине, 3)

Они поред Бога, обожавају оне који им не могу нити наудити, нити им могу какву корист прибавити, и говоре: "Ово су наши заговорници код Бога." (Кур'ан, Јона, 18)

Исто као неки многобошци код Арапа и хришћани који сматрају да су њихова божанства Божија деца, где су многобошци Арапи обожавали анђеле сматрајући да су они Божије кћерке, а хришћани Исуса, нека је мир на њега, сматрајући да је он Божији син.

3. Побијање ових неисправних тврдњи

Узвишени Бог је забранио сва ова неисправна веровања на следећи начин:

1. Обожаваоцима кипова је одговорио:

Шта кажете о (киповима) Лату и Уззау? И Менату трећој, најмање цењеној? (Кур'ан, Јона, 18)

Значење ових одломака, како је то појаснио учењак Кутруби јесте:

Шта кажете о овим божанствима! Да ли они доносе корист, и да ли узрокују штету, па да се поштују као Божији партнери? Да ли су они били у могућности да одбране себе када су их Божији Посланик и његови асхаби уништили и порушили? Бог каже:

И кажи им вест о Авраму, кад је оца свога и народ свој упитао: "Шта то ви обожавате?", а они одговорили: "Обожавамо кумире и по цео дан им се молимо", он је рекао: "Да ли вас они чују када се молите, или, да ли вам могу користити или нашкодити?" "Не", одговорише, "али ми смо упамтили претке наше како тако поступају." (Кур'ан, Песници, 69-74)

Па тако, они су се сложили да ови идоли не чују њихове молбе, нити им доносе добро, нити отклањају штету од њих, већ су их обожавали због слепог слеђења својих предака, а слепо слеђење је безвредан доказ.

2. Узвишени Бог је обожаваоцима звезда, Сунца и Месеца, одговорио Својим говором:

А Сунце и Месец и звезде покуравају се Његовој вољи. (Кур'ан, Бедеми, 54)

Међу знаковима Његовим су ноћ и дан, и Сунце и Месец. Не падајте ничице ни Сунцу ни Месецу, већ падајте ничице Богу, Који их је створио, ако желите само Њега да обожавате. (Кур'ан, Објашњење, 37)

3. Онима који обожавају анђеле и Исуса, мир на њега, сматрајући их Божијом децом, одговорио је говором:

Бог није узео Себи сина, и с Њим нема другог бога. (Кур'ан, Верници, 91)

**Он је небеса и Земљу створио из ничега!
Откуд Њему дете кад нема жене, Он све ствара, и
само Он све зна. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 101)**

**Није родио и рођен није, и нико Му раван
није! (Кур'ан, Искреност, 3-4)**

Поглавље 2.3.

Појашњење о покорности и преданости свемира Узвишеном Богу

Читав универзум, са својим небесима и Земљом, сазвежђима и небеским телима, са својим животињама и зверима, дрвећем, песком, рекама и морима, и људима, џиннима¹² и анђелима, су подређени Богу, предани Његовим космичким наредбама. Узвишени Бог каже:

**Зар поред Божије вере желе неку другу, када
се Њему покоравaju милом или силом, и они на
небесима и на Земљи и Њему ће враћени бити?!
(Кур'ан, Амрамова породица, 83)**

¹² Духовна бића створена од ватре.

Напротив, Њему припада све што је на небесима и на Земљи и Њему се све покорава. (Кур'ан, Ел-Бекара, 116)

Богу ничице пада све живо на небесима и на Земљи, и мелеки, а они се не охоле. (Кур'ан, Пчеле, 49)

Зар не видиш да Богу ничице падају и они на небесима и они на Земљи, а и Сунце, и Месец, и звезде, и планине, и дрвеће, и животиње, и многи људи, а многи и казну заслужују. А кога Бог понизи, нико га не може поштованим учинити; Бог оно што хоће ради. (Кур'ан, Ходочашће, 18)

Богу ничице пада све што је на небесима и на Земљи, хтели или не хтели, а и сене њихове, ујутро и у сумрак. (Кур'ан, Гром, 15)

Зато, сва створења и светови су покорни Богу и покоравају се Његовој вољи. Све се креће уз сагласност Његове воље и одређења. Све савршено функционише и одвија се по одређеним прецизним законима које је Он успоставио. Сва та створења величају свога Створитеља, негирајући Му било какве мањкавости, ограничења и мане. Узвишени Бог каже:

Њега величају седам небеса, и Земља, и они на њима; и не постоји ништа што Га не велича, хвалећи Га; али ви не разумете величање њихово. - Он је доиста благ и много прашта. (Кур'ан, Ноћно путовање, 44)

Зато, сва створења, неми и они који говоре, живи и мртви, покорни су Богу и предани Његовој космичкој вољи и одредби, и сви они доказују савршеност Бога од било каквог недостатка и мањкавости, било то изражавање тихо или гласно. И ако нормална особа погледа ова створења, засигурно ће знати да су она створена са истином и за истину, и да су потчињена и покорна. Она не управљају и не греше према Ономе Који њима управља. Сва ова створења потврђују својом природом и нарави свога Створитеља.

Учењак, Ибн Тејмијје, каже:

"Они су понизни, покорни и потчињени са много аспеката, а од њих су:

Прво: знање о потреби и овисности о Богу;

Друго: њихова преданост и покорност сходно Његовој одредби и вољи која се на њих односи;

Треће: њихово дозивање Њега у тешкоћи и нужди. Верник се покорава Његовој одредби добровољно, па када га задеси одредба, а која доноси несрећу, он испуњава оно што му је Он наредио, тј. стрпи се и сл., у таквим ситуацијама са покорношћу. И зато, он је покоран Богу и Његовој одредби милом (добровољно) и драга срца."

Неверници су понизни Божијим космичким одредбама. Покоравање појединих створења подразумева њихову понизност. Свако створење се покорава на свој начин, покорношћу која доликује њему и укључује понизност према Богу. Сва створења величају Бога на начин који доликује њима, и њихово слављење Бога је стварно, а не само симболично.

Учењак, Ибн Тејмије, каже по питању Божијег говора:

Зар поред Божије вере желе неку другу, када се Њему покоравају милом или силом, и они на небесима и на Земљи и Њему ће враћени бити?! (Кур'ан, Амрамова породица, 83)

Узвишени Бог спомиње покоравање читавог универзума милом или силом, јер сва створења су подређена Њему у апсолутном смислу, без обзира да

ли то неко негирао или потврђивао. Они Му испољавају веру и под Његовом су контролом и одређењем, Они су у покорности Њему милом или силом. Нико од створења не може изаћи из Његова хтења, одредбе и управљања. Нема моћи и снаге, осим са Њим. Он је Господар светова и њихов Владар и Он располаже њима како Он хоће. Он је Господар свих њих и њихов Створитељ, Онај који их је обликовао, и све мимо Њега је створено и део је онога што је Он створио и чиме господари. Све зависи од Њега, све је покорено и има потребу за Њим. Он је Један, Творац, Онај Који из ничега ствара, Онај Који свему даје облик.

Поглавље 2.4.

Кур'анске методе у потврђивању Божије једноће у погледу стварања, опскрбе и другог

Методологија Кур'ана у потврђивању постојања Створитеља и Његове једноће је у сагласности са чистим природним инстинктом и здравим разумом. Ово је успостављено преко јасних доказа које прихвата људски разум и којима се чак и непријатељи морају предати. - Од тих доказа су:

1. Нужно је познато да свака појава има свог узрочника тј. извршитеља. - Ово је опште позната ствар путем људске природе. Ово инстинктивно значак и мало дете, па ако буде ударено, онда засигурно постоји неко ко је то узроковао. Зато, и ако оно не би видело извршиоца, оно ће упитати: "Ко ме је ударио?", па ако би му се рекло: "Нико те није ударио!", такав одговор не би био прихватљив његовом разуму, тј. да се ударац догодио без извршиоца. Ако би оно било информисано о извршиоцу, плакало би све док извршиоц не би био ударен истом мером. Због овога Узвишени Бог каже:

Да ли су они створени без узрока или су они сами себе створили? (Кур'ан, Гора, 35)

У овоме кур'анском одломку, могућности које се спомињу су ограничене. Узвишени Бог их је споменуо у смислу негације, како би изјавио да се ово нужно познаје и да се не може занегирати. Он каже: "Да ли су они створени без узрока" - у значењу: без Створитеља: "или су они сами себе створили?" - уистину, ово обоје је неисправно. - Зато, бива јасно да постоји Створитељ, Који их је створио, а Он је Аллах, нема другог Створитеља мимо Њега. Узвишени Бог каже:

То је Божије стварање, а покажите Ми шта су други, мимо Њега, створили! Ништа! Неправедници су у очитој заблуди. (Кур'ан, Локман, 11)

Реци: "Шта мислите о онима које мимо Бога молите? Покажите ми који део су Земље створили, и да ли имају икаква удела у небесима? Донесите ми Књигу објављену пре ове или само какав остатак знања, ако истину говорите." (Кур'ан, Ел- Ахкаф, 4)

Реци: "Ко је Господар небеса и Земље?" - и одговори: "Аллах!" Реци: "Па зашто сте онда уместо Њега као заштитнике прихватили оне који сами себи не могу неку корист прибавити нити од себе какву штету отклонити?" Реци: "Зар су једнаки слепац и онај који види, или, зар су исто тмине и светло, или, зар они које су учинили Богу равним стварају као што Он ствара, па им се стварање чини слично?" Реци: "Бог је Створитељ свега и Он је Једини и Свемоћни." (Кур'ан, Гром, 16)

О људи, ево једног примера, па га послушајте: "Они које ви, поред Бога молите, не

могу никако ни мушицу створити, макар се ради ње сакупили. А ако би им мушица нешто уграбила, они то не би могли од ње избавити, нејак је и онај који тражи и оно што се тражи!" (Кур'ан, Ходочашће, 73)

А они којима се они уместо Богу моле - ништа не стварају; они су сами Створени. (Кур'ан, Пчеле, 20)

Па да ли је онда Онај Који ствара као онај који не ствара?! Уразумите се! (Кур'ан, Пчеле, 17)

Иако је овај изазов поновљен више пута, нико никада није тврдио да ствара нешто (из ничега). Чак, нико није ни покушао тако нешто приписати себи, а камоли потврдити. Тако да постаје јасно да је Узвишени Бог једини Створитељ, Који нема судруга.

2. Савршена хармонија у којој универзум функционише. Докази, без сумње, потврђују да постоји само један Створитељ, Који нема партнера или ривала. Узвишени Бог каже:

Бог није узео Себи сина, и с Њим нема другог бога! Иначе, сваки би бог, с оним што је створио - радио шта би хтео, и један другог би

побеђивао. - Узвишен нека је Бог Који је далеко од онога што они износе. (Кур'ан, Верници, 91)

Зато, истинско божанство мора стварати и чинити ствари. Јер, ако би постојало друго божанство, које има удео у Божијој власти, онда би оно засигурно имало створења или дела, и зато не би било задовољно да има ривала, и ако би било у могућности да савлада другог бога и да постане једини владар и господар, онда би тако и учинило. Чак шта више, ако не би било у могућности да порази друго божанство, онда би оно одвојило своје краљевство и створења, као што се краљеви на овом свету одвајају један од другог у њиховим краљевствима. Тако би дошло до поделе и десила би се једна од три ствари:

Једно од два (божанства) би покорило оно друго и узело власт само за себе; и један и други бог би се одвојили међусобно по питању власти и стварања; или би били под влашћу једног владара који би њима управљао како жели, тако да би он био истинско божанство, а они његови робови.

У свету по овом питању никада није дошло до поделе, нити до нереди, што указује да је Онај који

управља свемиром и свим створењима Један и да нема супарника и противника.

3. Потчињеност створења у извршавању својих дужности

Не постоји створење које се противи или одбија да изврши своју дужност у овоме универзуму, и ово је оно на шта је Мојсије, мир над њим, указивао када га је Фараон упитао:

"Па ко је Господар ваш, о Мојсије?", упита Фараон. (Кур'ан, Таха, 49)

Мојсије одговори са убеђујућим и адекватним одговором:

Господар наш је Онај Који је свему створио облик, а затим га упутио. (Кур'ан, Таха, 50)

У значењу: Наш Господар је Он, Који је створио сва створења, и створио сваком створењу одговарајући облик, као велико, мало или средње тело, и друге атрибуте. Онда је упутио свако створење да ради оно због чега је створено. Ова упута је упута инструкције (указања) и инспирације

(надахнућа) и то је потпуна упута, која се може видети код сваког створења. Зато, наћи ћеш свако створење да тежи користи за коју је створен, и да одбија штету (од себе). Узвишени Бог је чак и животињама подарио природни инстинкт да прибављају корист, одбијају штету и испуне своје животне дужности. Узвишени Бог каже:

Који све савршено ствара. (Кур'ан, Падање ничице, 7)

Па тако, Једини, Који је створио сва створења, и дао им њихове најлепше облике - које разум није могао замислити - и упутио их на корисне ствари, јесте истински Господар. Негирање Њега је негирање највећих ствари у космосу, и то је охолост и отворена заблуда (лаж).

Бог је створењима даровао све што им је потребно на овом свету и онда их упутио на који начин да се користе тиме. Без сумње, Он је дао свакој врсти одговарајући облик и изглед, и дао сваком мушкарцу или жени одговарајући изглед који одговара његовој врсти, због размножавања и уједињавања и повезивања. Он је сваком органу дао одговарајући облик да би се са њиме могла постићи

корист за коју је намењен. - У наведеном је категорички (обавезујући) доказ да је Он Господар свега и да једино Он заслужује да се обожава без приписивања партнера Њему, као што песник каже:

У свему постоји знак који указује да је Он Један.

Нема сумње, суштина потврђивања Његовог Господарства и једноће је да учини разумним, или да успостави обавезу обожавања само Њега без придруживања било кога, а то је успостава тевхида-улухије (веровања да је само Он достојан обожавања).

Ако особа потврди Његово Господарство и једноћу, али не потврди да је само Он достојан обожавања, или га не изврши на исправан начин, онда такав није монотеиста, нити онај који је покоран Богу, већ је неверник који негира. Ми ћемо говорити о овој теми у детаљима у следећем поглављу, ако Бог да.

Поглавље 2.5.

Појашњење међусобне условљености тевхида рубубије и тевхида улухије

Наслов овог поглавља значи да онај који обзнани тевхид рубубије потврђујући да нема Створитеља, Опскрбитеља, нити Управљача свемира, осим Бога - онда му бива обавеза да потврди да нико не заслужује да се обожава осим Бога, што је познато као тевхид улухије.

Улухијет значи: "обожавање", и значење илах (Бог) је "ма'буд (Онај који се обожава)." Па тако, нико се не призива, нити се тражи помоћ, осим од Бога. На никог се не ослања, осим на Бога. Никома се не приносе жртве и не заветује се, осим Богу, и ниједан 'ибадет (дело обожавања) се не упућује, осим једино Узвишеном Богу.

Тевхид рубубије је доказ тевхида улухије и због тога је Узвишени Бог углавном користио тевхид рубубије као доказ против оних који неирају тевхид улухије, као што Он каже:

О људи, обожавајте Господара свога, Који је створио вас и оне пре вас, да бисте били богобојазни; Који вам је Земљу постељом, а небо здањем учинио; Који с неба спушта кишу и с њом

изводи плодове, опскрбу вашу. Зато не чините друге Богу равним - а ви знате! (Кур'ан, Ел-Бекара, 21-22)

Зато, Он им је наредио тевхид улухије, што је обожавање само Њега, а као доказ је навео тевхид рубубије, а то је да је Он Створитељ људи, и првих и последњих; да је Он створио небеса и Земљу и све оно што је између њих; да Он управља ветром и спушта кишу; да Он управља растом биљака и да даје плодове који су опскрба створења.

Стога, не доликује им да приписују партнере (Њему), оне за које знају да нису урадили ништа од горе споменутог или нешто мимо тога.

Стога, природан след бива потврђивање тевхида улухије, који је доказан тевхидом рубубије, јер се свака особа држи за корен свога стварања и извор његове користи или штете. Он се онда окреће средствима која га приближавају том извору, са којима је Он задовољан, и ојачавају везу између њих. Зато, тевхид рубубије су врата тевхида улухије, и зато је Узвишени Бог то користио као доказ против многобожаца:

Упитај: "Чија је Земља и све оно што је на њој, знате ли?" "Аллахова!", одговориће, а ти реци: "Па зашто онда не дођете себи?" - Упитај: "Ко је Господар седам небеса и ко је Господар Арша (престола) величанственог?" "Аллах!", одговориће, а ти реци: "Па зашто се онда не бојите?" - Упитај: "У чијој је руци власт над свим, а Он узима у заштиту, и од кога нико не може заштићен бити, знате ли?" "Аллаха!", одговориће, а ти реци: "Па зашто онда допуштате да budete заведени?" (Кур'ан, Верници, 84-89)

То вам је Аллах, Господар ваш, нема другог бога осим Њега, Створитеља свега; зато Њега обожавајте; Он над свим бди! (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 102)

Он је искористио Своју једноћу у рубубијету као доказ успоставе да је Он једини који заслужује да буде обожаван.

Обожавање Бога је разлог стварања створења. Узвишени Бог каже:

Цине и људе нисам створио, осим да ме обожавају (Кур'ан, Ез-Заријат, 56)

Роб не може постати монотеиста потврђујући само тевхид рубубије све док не потврди и тевхид улухије и не успостави га. У супротном, чак су и многобожци потврђивали Божију Једноћу у рубубијету (Господарство), али их то није увело у ислам. Напротив, Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, се борио против њих док су они обзнањивали да је Бог једини Створитељ и Опскрбитељ, Онај Који даје живот и смрт, као што Узвишени каже:

А ако их запиташ ко их је створио, сигурно ће рећи: "Бог!" Па куда се онда одмећу?! (Кур'ан, Украс, 87)

Па ако их упиташ ко је створио небеса и Земљу, они ће сигурно рећи: "Створио их је Силни, Свезнајући!" (Кур'ан, Украс, 9)

Упитај: "Ко вас храни с неба и из земље, чије су дело слух и вид, ко ствара живо из неживог, а претвара живо у неживо и ко управља свим?" "Аллах", рећи ће они. А ти реци: "Па зашто Га се онда не бојите?" (Кур'ан, Јона, 31)

Много сличних ајета (одломака) се могу наћи у Кур'ану.

Онај који тврди да је тевхид (монотеизам) само потврђивање постојања Бога, или проглашавање да је Бог Створитељ и Онај Који управља космосом, и себе ограничи на ову дефиницију, онда такав не познаје суштину монотеизма којем је Божији Посланик, мир над њим, позивао. Јер, онај који се зауставио на овоме, што је захтевано (тј. на тевхиду рубубије), такав напушта оно што он захтева (тј. тевхид улухије), или, зауставио се на доказу, а напустио оно на шта докази упућују или шта произилази из њих.

ВАЖНОСТ ДА ЈЕ САМО ОН ДОСТОЈАН ОБОЖАВАЊА

Апсолутно савршенство, са свих аспеката, без икакве мане у било ком погледу, изискује да се сви 'ибадети требају упућивати једино Богу; величање, страх, нада, молба, покајање, тражење потпоре, ослањање, тражење помоћи, потпуна понизност са потпуном љубављу. Све ово је неопходно упућивати само Узвишеном Богу, и ово је доказано разумом, Божијим законом и природним инстинктом, док је опречно разуму, Божијем закону и природном инстинкту да се ишта од овога треба упућивати неком другом мимо Узвишеног Бога.

ТРЕЋИ ДЕО

ТЕВХИД УЛУХИЈЕ (ИЗДВАЈАЊЕ УЗВИШЕНОГ БОГА У ОБОЖАВАЊУ)

Овај део садржи следеће:

1. Значење тевхида улухије и чињеница да је он главна ствар којој су позивали сви Божији посланици, нека је мир над свима њима.

2. Два сведочанства: њихово значење, темељи, услови, шта она изискују и шта их негира.

3. Доношење закона је Божије право.

4. Обожавање: његово значење и шта обухвата.

5. Појашњање погрешних схватања око дефиниције 'ибадета (обожавања).

6. Темељи исправног богослужења.

Поглавље 3.1.

Главна ствар којој су позивали сви Божији посланици

Издајање Узвишеног Бога у обожавању

Тевхид улухије је: издајање Узвишеног Бога (у обожавању) кроз дела роба које он обавља како би се приближио Узвишеном Богу на начин који је прописан Божијим законом, као: молбом, заветом, приношењем жртве, надом, страхом, ослањањем, љубављу, повртаком и покајањем.

Ова врста тевхида је главна ствар (циљ) којем су позивали сви Божији посланици, мир на њих, од првог до последњег. Узвишени Бог каже:

Ми смо сваком народу посланика послали: "Богу 'ибадет чините, а тагута се клоните!" И било је међу њима оних које је Бог на Прави пут упутио, а и оних који су заслужили да остану у заблуди; зато путујте по свету да видите како су завршили они који су посланике у лаж утеривали. (Кур'ан, Пчеле, 36)

Пре тебе ни једног посланика нисмо послали, а да му нисмо објавили: "Нема истинског Бога, осим Мене, зато Мени 'ибадет чините!" (Кур'ан, Веровесници, 25)

Сваки Божији посланик је започињао позив своје народу са наредбом успостављања тевхида улухије, као што Узвишени Бог спомиње:

Ми смо Ноја послали народу његовом, па им је он говорио: О народе мој Бога обожавајте, ви другог бога осим Њега немате... (Кур'ан, Бедеми, 59)

А Аду - његова брата Худа. Он је говорио: "О народе мој Бога обожавајте, ви другог бога осим Њега немате, зар се не бојите?" (Кур'ан, Бедеми, 65)

А Семуду - његовог брата Салиха. О народе мој", говорио је он, "Бога обожавајте, ви другог бога осим Њега немате! (Кур'ан, Бедеми, 73)

А Медјену - његовог брата Шуајба. "О народе мој" - говорио је он - "Бога обожавајте, ви другог бога осим Њега немате!" (Кур'ан, Бедеми, 85)

И Аврама, кад је рекао народу своме: "Бога обожавajte и Њега се бојте, то вам је боље, да знате!" (Кур'ан, Паук, 16)

Објављено је посланику Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега:

Реци (Мухаммеде): "Мени се наређује да само Бога обожавам, исповедајући Му чисту веру. И наређује ми се да будем први муслиман¹³." (Кур'ан, Скупине, 11-12)

Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Наређено ми је да се борим против људи све док не посведоче да само Узвишени Бог има право да буде обожаван и да је Мухаммед Његов посланик.

Прва обавеза свакој пунолетној особи јесте да посведочи да нема другог истинског бога осим Аллаха (Једног Бога) и да по томе делује. Узвишени Бог каже:

¹³ Муслиман у језичком значењу речи значи бити покоран Богу.

Знај да нема бога осим Аллаха! Тражи опроста за своје грехе и за вернике и вернице...
(Кур'ан, Мухаммед, 19)

Прва наредба за онога који жели да 'уђе у ислам' јесте да посведочи (изговоривши) два шехадета (сведочанства). Ово потврђује да је тевхид улухије главна ствар (циљ) којем су позивали сви посланици, мир на њих.

Овако је назван, јер је улухијет својство Бога на које указује Његово име "Аллах." Па тако, Аллах (значи): Једини Који заслужује улухијет, у значењу обожавање'.

Тевхид улухије се такође назива и тевхид ел-'ибаде, јер је убудијет (робовање) својство роба. На робу је обавеза да искрено обожава Узвишеног Бога, због његове овисности и потребе за Њим.

Исламски учењак, Ибн Тејмијје, каже:

"Знај да је потреба роба за Богом да обожава Њега Јединога без приписивања било чега Њему као судруга и да Му нема нико сличан. Сличност робове потребе за Богом је попут потребе тела за храном и водом, иако је овде велика разлика између ове две

ствари које се пореде. Нема добра за човеково срце и душу, осим са Узвишеним Богом, поред којег нема другог божанства које заслужује да се обожава. Човек неће остварити смиреност на овом свету, осим кроз величање Њега. Па чак и ако би роб осетио задовољство и срећу у нечему или некоме другом мимо Бога, онда то задовољство не би трајало дуго; мењало би се из једне врсте у другу и са особе на особу, док је његова потреба за Богом стална и може се искусити у било којој ситуацији и времену. Где год да је, Бог је са њим." (Меџмуатул-Фетава, 1/24)

Ова врста тевхида је главна тема мисионарства свих Божијих посланика, мир над њима, јер је то основа вере на којој су изграђена сва остала дела, и без његове успоставе дела нису исправна. И зато, ако се он не успостави, онда ће оно што му је супротно заузети место, а то је многобоштво (ширк).

Узвишени Бог каже:

Бог, доиста, неће опростити ширк, а опростиће све мимо тога коме Он хоће! А онај ко ширк чини, он чини потвору и грех велики!
(Кур'ан, Ен-Ниса, 48)

Бог, доиста, неће опростити ширк, а коме хоће опростиће све осим тога; онај ко Богу ширк чини - доиста је далеко залутао! (Кур'ан, Ен-Ниса, 116)

То је Божије упутство на које Он указује онима којима хоће од робова Својих. А да су они ширк чинили, сигурно би им пропало оно што су чинили. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 88)

А теби, и онима пре тебе, објављено је: "Ако будеш Богу ширк чинио, твоја ће дела сигурно пропасти, а ти ћеш изгубљен бити." (Кур'ан, Скупине, 65)

Јер је ова врста тевхида прва обавеза робовима, као што Узвишени Бог, каже:

И Богу 'ибадет (богослужење) чините и ширк (многобоштво) Му не чините, а родитељима чините добро. (Кур'ан, Ен-Ниса, 36)

Господар твој заповеда да само Њему робујете и да родитељима добротинство чините. (Кур'ан, Ноћно путовање, 23)

Реци: "Дођите да вам кажем шта вам Господар ваш прописује: да Му ширк не чините, да родитељима добро чините." (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 151)

Поглавље 3.2.

Два шехадета (сведочанства): њихово значење, темељи, услови, шта она изискују и шта их негира

1. ЗНАЧЕЊЕ ШЕХАДЕТА "ЛА ИЛАХЕ ИЛЛАЛЛАХ"

Значење шехадета "ла илахе иллаллах", јесте да верујеш и потврдиш да нико не заслужује да се обожава, осим Узвишени Бог, да се тога држиш и да делујеш у складу са тиме.

Ла илахе - јесте негација да било ко заслужује да се обожава, осим Бог, ко год тај био.

Иллаллах - је потврђивање Божијег права да се само Он обожава.

Па тако, комплетно значење шехадета је:
**"Нема истинског божанства које заслужује да се
обожава, осим Бог."**

Много је божанстава која се обожавају поред Бога па би то повлачило за собом да је обожавање свих тих божанстава, у ствари, обожавање Бога, а то је најнеисправнија тврдња, и то је пут следбеника вахдетул-вуцуда (пантеизма), оних који заговарају веровање сједињења Бога са Његовим створењима, а они су од свих људи највише утонули у неверство.

Ова реченица (ла илахе иллаллах) се тумачи на бројне погрешне начине, а од њих су:

"Нема онога који се обожава, осим Бога." Ово је најнеисправнија интерпретација, јер то значи да свако истинско или лажно божанство јесте Бог, као што је горе појашњено.

"Нема Створитеља, осим Бога." - Ово је само део значења шехадета, али, ово није циљ, јер потврђује само тевхид рубубије, што није довољно (за улазак у ислам, и то је тевхид пагана који су признавали Божији рубубијет, али су Му чинили многобоштво у богослужењу).

"Нема Судије, осим Бога." - Ово је такође само део значења шехадета, и то није циљ, јер ни то није довољно. Јер, ако неко испољи једноћу Бога у судству, док призива друге мимо Бога, или посвећује неко од дела богослужења неком другом мимо Бога, такав није монотеиста.

Све ове интерпретације су неисправне и непотпуне, и ми смо их овде споменули, јер се могу наћи у неким књигама које су проширене.

Исправно значење шехадета код исправних претходника и каснијих исправних генерација јесте: **"Нема истинског божанства које заслужује да се обожава, осим Бог."**

2. ЗНАЧЕЊЕ ШЕХАДЕТА "МУХАММЕДЕН РЕСУЛУЛЛАХ"

То је унутрашње и вањско признање да је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, Божији роб и Његов посланик свим људима, и да делујеш у складу са оним што из тога произилази, а то је:

Покоравање њему у свему што наређује;

Веровање у све о чему нас је обавестио;

Остављање свега онога што је он забранио и укорио;

Да не обожаваш Бога, осим на начин како је то он прописао.

3. РУКНОВИ (ТЕМЕЉИ) ШЕХАДЕТА

Ла илахе иллаллах има два темеља: негацију и потврду:

Први темељ: Негација "Ла илахе" - негира све форме ширка и његове врсте, и обавезује неверовање у све оно што се обожава мимо Бога.

Други темељ: Потврда "иллаллах" - потврђује да нико не заслужује обожавање, осим Бог, и тражи рад по томе.

Значење ова два рукуна је споменуто у многим кур'анским одломцима, као што је Божији говор:

Онај ко не верује у тагута, а верује у Бога, држи се за најчвршћу везу, која се неће прекинути. (Кур'ан, Ел- Бекара, 256)

Његов говор: "Онај ко не верује у тагута" - јесте значење првог темеља, тј. 'ла илахе'. Док Његов говор: "а верује у Бога" - јесте значење другог темеља, тј. 'иллаллах'.

Слично томе је, Аврамов, мир на њега, говор којег Узвишени Бог спомиње у Кур'ану:

А кад Аврам рече оцу своме и народу своме: "Немам ја ништа с онима које ви обожавате, осим с Оним Који ме је створио, јер ће ме Он, доиста, на Прави пут упутити." (Кур'ан, Украс, 26-27)

"Немам ја ништа с онима које ви обожавате" - јесте значење негације у првом рукну; док: "осим с Оним Који ме је створио" - јесте значење потврде у другом темељу.

Шехадет (сведочење) "Мухаммеден ресулуллах" има (такође) два темеља, и они су укључени у наш говор: "Абдуху ве ресулуху - Божији роб и Посланик." - Они негирају било какво

претеривање и немарност у погледу њега. Па тако, он је Божији роб и Божији посланик.

Значење од "абдуху - роб" - овде јесте, обожаваоц који је у поседу (Бога); тј. то је у значењу да је он само човек, створење створено од онога од чега су и други људи створени. Оно шта се догађа са другим људима то се и њему догађа, као што Узвишени Бог каже:

Реци: "Ја сам човек као и ви." (Кур'ан, Пећина, 110)

Посланик је у потпуности обавио и доставио свој убудијет (робовање). Узвишени Бог га је због тога похвалио. О томе Он каже:

Зар Бог није довољан робу Своме? (Кур'ан, Скупине, 36)

Хваљен нека је Бог који Своме робу објављује Књигу. (Кур'ан, Пећина, 1)

Хваљен нека је Онај који је у једном часу ноћи превео Свога роба из Храма часног у Храм далеки. (Кур'ан, Ноћно путовање, 1)

Значење од "Ер-Ресул - Посланик" - јесте да је он послан свим људима са позивом ка Богу, као опомињач и доносиоц радосних вести.

Шехадет садржи ова два својства при њему. Негацију било каквог претеривања и немарности по питању њега, јер су многи, од оних који тврде да су од његових следбеника, претерали у величању њега и прешли границе све док га нису уздигли са нивоа робовања Богу на ниво обожавања поред Бога. Они траже помоћ од Посланика, нека су благослов и мир на њега, и призивају га за потребе, у чему нико нема моћи осим Бог, као што је испуњавање њихових потреба и избављења из њихових невоља. Док други негирају његову посланицу, или су немарни у погледу његова слеђења и ослонили су се на мишљења и учења која су опречна ономе са чиме је он дошао, док његов говор и обавести тумаче у неком пренесеном значењу.

4. Услови и предуслови сведочанства за улазак у ислам

Услови "ла илахе иллаллах":

"Ла илахе иллаллах" има седам услова. Изговарање шехадета не користи осим уз свих седам услова:

Ел-'илм - Знање које искључује незнање;

Ел-јекин - Убеђење које искључује сумњу;

Ел-кабул – Прихватање истине које искључује одбијање;

Ел-инкијад - Покоравање које искључује остављање;

Ес-сидк - Истинољубивост која искључује лицемерство;

Ел-ихлас - Искреност која искључује ширк;

Ел-мехаббе - Љубав која искључује њој супротно, а то је мржња.

Детаљно појашњење ових седам услова је као што следи:

Први услов:

Знање: тј. знање значења шехадета и онога што се њиме жели; шта то шехадет негира, а шта

потврђује - знање које је супротно незнању.
Узвишени Бог каже:

Осим оних који сведоче истину, они који знају. (Кур'ан, Украс, 86)

"Осим оних који сведоче истину" - значи да сведоче 'ла илахе иллАллах'. "Они који знају" - својим срцима (прихватају) оно што су посведочили својим језицима. Па тако, онај који изговори шехадет, али нема знање о њему, онда му сведочење не користи, такав не верује у оно на шта шехадет упућује.

Други услов:

Убеђење: Онај који сведочи 'ла илахе иллаллах' треба да буде убеђен у то значење, јер, уколико сумња у то, онда му сведочење не користи. Узвишени Бог каже:

Прави су верници само они који у Бога и Посланика Његовог верују и после више не сумњају и боре се на Божијем путу имецима својим и животима својим. Они су искрени. (Кур'ан, Собе, 15)

Па тако, ако сумња, онда је он лицемер. Божији Посланик, мир над њим, каже:

Кога год сретнеш иза овог зида да сведочи 'ла илахе иллаллах', и да је чврсто убеђен у то у своме срцу - обрадују га Рајом.¹⁴

Зато, онај који нема убеђење у своме срцу не заслужује да уђе у Рај.

Трећи услов:

Прихватање: тј. прихватање онога што шехадет чини нужним: обожавање само Узвишеног Бога и напуштање обожавања других мимо Њега. Јер, онај који изговара шехадет, али га не прихвати и не придржава се тога, онда је такав од оних за које Узвишени Бог каже:

Кад им се говорило: "Само је Аллах Бог!" - они су се охолили, и говорили: "Зар да напустимо божанства наша због једног лудог песника?" (Кур'ан, Редови, 35-36)

Овакав је случај са обожаваоцима грובה данашњице. Они кажу: "ла илахе иллаллах", али не

¹⁴ Хадис бележи Бухарија.

остављају обожавање гробова, и зато, они нису прихватили значење "ла илахе иллаллах."

Четврти услов:

Покораванье: тј. покораванье у ономе шта шехадет изискује. Узвишени Бог каже:

Онај ко се сасвим преда Богу, а уз то чини добра дела, ухватио се за најчвршћу везу. (Кур'ан, Лукман, 22)

"Најчвршћа веза" је "ла илахе иллаллах", а значење "ко се сасвим преда Богу" јесте искрена покорност Њему, без чињења ширка.

Пети услов:

Истинољубивост: тј. сведочење шехадета искрено из свог срца. Онај који изговори шехадет језиком, док му срце није убеђено у његову истинитост, онда је такав лажљиви лицемер. Узвишени Бог каже:

Има људи који говоре: "Верујемо у Бога и други свет", а они нису верници! Они мисле да варају Бога и оне који верују, иако, не осећајући то, само себе варају. У срцима њиховим је болест а

Бог им болест још повећава. Њих чека болна патња за оно што су лагали. (Кур'ан, Ел-Бекара, 8-10)

Шести услов:

Искреност: То је чистоћа дела од свих примеса ширка, тако да онај који га изговара то не ради због овозвештских користи, приказивања пред људима или угледа. У веродостојном хадису (цитату) од Утбана се преноси да је Посланик, мир над њим, рекао:

Узвишени Бог је улазак у Ватру (Паклу) забрањено ономе који каже: 'ла илахе иллаллах' а тиме тражи само Божије Лице.¹⁵

Седми услов:

Љубав: тј. љубав према шехадету, ономе на шта упућује и љубав према онима муслиманима који делују према његовим одредбама. Доказ за то су речи Узвишеног:

Има људи који уместо Бога кумире прихватају; воле их као што се Бог воли! Али они

¹⁵ Цитат преноси Бухарија и Муслим.

који верују, још више Бога воле. (Кур'ан, Ел-Бекара, 165)

Следбеници "ла илахе иллаллах" воле Бога искреном љубављу, док следбеници ширка уједно воле Њега и друге поред Њега, што је супротно значењу ове реченице и њеним одредбама.

5. ШАРТОВИ (УСЛОВИ) "МУХАММЕДУН РЕСУЛУЛЛАХ"

Признавање његовог посланства и веровање у то својом унутрином и својим срцем.

Изговарање ове реченице и потврђивање тога вањштином и језиком.

Слеђење њега деловањем према истини са којом је дошао, и остављањем неисправних ствари које је он забранио.

Веровање у оно о чему нас је обавестио од непознатог, од онога што се догодило у прошлости и што ће се догодити у будућности.

Вољети њега више него себе, иметак, децу, родитеље и од свих других људи.

Давање предности његовом говору у односу на све друге (говоре), и деловање према његовом суннету (пракси).

6. ШТА ЗАХТЕВАЈУ ДВА ШЕХАДЕТА (СВЕДОЧАНСТВА)

Први шехадет: "Ла илахе иллаллах" за собом повлачи да оставиш обожавање свих других који се обожавају мимо Бога, као што кажемо у нашем сведочењу "Ла илахе - Нема бога" - и да обожавамо само Аллаха, Јединог, као што кажемо у нашем сведочењу "иллАллах - осим Аллаха."

Међутим, многи од оних који изговоре шехадет поступају опречно његовим одредбама, и потврђују право на обожавање створењима; мртвима, гробовима, тагутима, дрвећу и камењу, што је Аллах негирао. Ови људи верују да је тевхид (Божија једноћа) новотарија и супротстављају се онима који их позивају томе, критикују их и имају лоше

мишљење о онима који искрено обожавају Узвишеног Бога.

Други шехадет: "Мухаммедун Ресулуллах" захтева да га следиш, верујеш у његово посланство, да се клониш онога што је он забранио, да ти дела буду само по његовој пракси и да оставиш оно што је опречно томе од нових ствари у вери, и да даш предност његовом говору изнад говора свих осталих.

7. ОНО ШТО ПОНИШТАВА (РУШИ) ШЕХАДЕТ (СВЕДОЧАНСТВО)

Оно што поништава шехадет јесте оно што поништава ислам, јер је шехадет оно што човек изговара да би ушао у ислам.

Изговарање два шехадета јесте потврђивање онога на шта она указују, као и придржавање истог у погледу прописа ислама. Ако неко изостави придржавање исламских прописа, онда је такав поништио уговор којег је прихватио изговарањем шехадета.

Поништивача ислама је много, и учењаци су их сакупили у књигама фикха (исламског права) у поглављу: "Поглавље риддета (отпадништва од ислама)." Међутим, кључних од њих је десет, које је споменуо истакнути исламски учењак, Мухаммед Хафиду Сулејман Ет-Темими, Бог му се смиловао:

1. Ширк (придруживање нечег) у 'ибадету (обожавању) Богу. Узвишени Бог каже:

Бог, доиста, неће опростити да му се ширк чини, а коме хоће опростиће све осим тога; онај ко Богу ширк учини - доиста је далеко залутао! (Кур'ан, Ен-Ниса, 116)

И каже:

Неверници су они који говоре: "Бог је - Исус, син Маријин"! А Исус је говорио: "О синови Израељеви обожавајте Бога ('ибадет му чините), и мог и вашег Господара! Ко Богу у обожавању неког придружи (ширк учини), Бог ће му улазак у Рај забранити и боравиште његово ће Пакао бити; а неправедницима неће нико моћи помоћи." (Кур'ан, Трпеза, 72)

У ово спада и приношење жртве другом мимо Богу, као нпр. мртвима или ђаволима.

2. Узимање посредника између себе и Узвишеног Бога: упућивање молбе њему, тражење посредовања од њега и ослањање на њега. Онај који ово ради сматра се неверником по сагласности свих исламских учењака.

3. Онај који оне који ширк чине не сматра неверницима, или сумња у њихово неверство, или сматра да је њихово веровање и пут исправано - такав је неверник.

4. Веровање да је нечија упута потпунија од упуте Божијег посланика Мухаммеда, мир над њим, или да је суд неког другог бољи од његовог суда, као они који преферирају закон тагута над законом Божијег Посланика, мир над њим, и они који уздижу тагутске законе над законима ислама.

5. Онај који мрзи нешто са чиме је Посланик, мир над њим, дошао. Такав је неверник, па чак и да он не ради по томе.

6. Онај који се исмејава нечему од Посланикове, мир над њим, вере у његовим

наградама или казнама - такав је неверник. Доказ овоме су речи Узвишеног:

Ако их запиташ, они ће сигурно рећи: "Ми смо само разговарали и забављали се." Реци: "Зар се нисте Богу и речима Његовим и Посланику Његовом ругали? - Не оправдавајте се! Јасно је да сте неверници постали након што сте били верници. Ако некима од вас и опростимо, друге ћемо казнити зато што су кривци." (Кур'ан, Покајање, 65-66)

7. Сихр (Црна магија) - и од те врсте је и узроковање спајања и разједињавања међу људима, супружницима. Онај који ово практикује или је задовољан тиме - неверник је. Доказ су речи Узвишеног Бога:

Њих двојица никога нису учили (сихру) док му не би рекли: "Ми само искушавамо, а ти немој бити неверник." (Кур'ан, Ел-Бекара, 102)

8. Помагање неверника и уздизање против муслимана. Доказ су речи Узвишеног:

О верници, не узимајте за заштитнике јевреје и хришћане! Они су сами себи заштитници!

А њихов је и онај међу вама који их за заштитнике прихвати; Бог, уистину, неће указати на прави пут људима неправедницима. (Кур'ан, Трпеза, 51)

9. Онај који верује да је неким људима дозвољено да изађу из круга шеријата (верозакона) Посланика Мухаммеда, мир над њим, као што Хидр није био обавезан да делује по шеријату Мојсија - такав је неверник.

Ја (аутор) кажем: "Ово је баш оно што екстремне суфије верују, да они више нису обавезни следити шеријат Посланика, мир над њим, када достигну одређени степен."

10. Окретање од Божије вере, њено неучење, нити деловање по њој. Доказ су речи Узвишеног Бога:

Ми смо небеса и Земљу, и оно што је између њих, с Истином створили и до рока одређеног, али неверници окрећу главе од онога чиме се опомињу. (Кур'ан, Ел-Ахкаф, 3)

Има ли већег неправедника од онога који је опоменут знацима свога Господара, па се потом окреће од њих?! Ми ћемо, заиста, казнити зликовце!" (Кур'ан, Падање ничице, 22)

Учењак, Мухаммед Хафиду Сулејман Ет-Темими, каже:

"Нема разлике ако неко почини нешто од овога у шали, озбиљно или у страху, осим под присилом. Сва ова дела спадају у најопасније ствари и људи често у њих западају. Зато, обавеза је муслиману да се чува њих, и да се боји за себе од тога. Молимо Узвишеног Бога да нас заштити од онога што изазива Његову срџбу и од Његове болне казне.“

Поглавље 3.3.

Тешри' (доношење закона)

ТЕШРИ' (ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА) ЈЕ БОЖИЈЕ ПРАВО

Тешри'ун значи: оно шта је Узвишени Бог објавио робовима као пут којег требају следити у веровању и делима. Од тога је тахлил (дозвољавање) и тахрим (зобрањивање).

Зато, никоме није дозвољено да прогласи да је нешто дозвољено, осим ако је то Узвишени Бог прогласио дозвољеним, или проглашавање нечега

зобрањеним, осим ако је то Узвишени Бог прогласио харамом. Узвишени Бог каже:

И не говорите лажи језицима својим: "Ово је халал (дозвољено), а ово харам (зобрањено)", да бисте тако о Богу лажи износили. Они који о Богу говоре лажи - неће успети. (Кур'ан, Пчеле, 116)

Реци: "Кажите ви мени зашто једну храну коју вам Узвишени Бог даје сматрате харамом (зобрањеном), а другу халалом (дозвољеном)?" Реци: "Да ли вам је то Бог дозволио или о Богу лажи износити?" (Кур'ан, Јона, 59)

Па тако, Узвишени Бог је забранио тахлил и тахрим без доказа из Књиге и суннета. Он нас је обавестио да је то лаж на Њега, баш као што нас је обавестио да је онај који нешто учини ваџибом (обавезним) или харамом (зобрањеним) без доказа, тиме себе учинио партнером Богу у нечему што је специфично само за Њега, а то је доношење закона. Узвишени Бог каже:

Зар они да имају ортаке који им прописују да верују оно што Аллах није наредио? Да није речи одлуке, међу њима би већ било пресуђено. - А

неправеднике, доиста, чека патња несносна.
(Кур'ан, Договарање, 21)

Онај који се покори таквоме (законодавцу), мимо Бога, а он зна то и са тиме је задовољан, онда је такав приписао партнера Богу. Узвишени Бог каже:

...па ако бисте им се покорили - и ви бисте, сигурно, они који чине ширк постали. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 121)

У значењу: онај који се покори онима који дозвољавају оно што је Бог учинио забрањеним такав је мушрик (онај који ширк чини), баш као што нас је Бог обавестио да онај који се покорава рабинима и монасима у њиховом дозвољавању онога што је Узвишени Бог учинио харамом, и њиховом забрањивању онога што је Узвишени Бог учинио дозвољеним, такав их је узео за богове мимо Бога. Узвишени Бог каже:

Они, поред Аллаха, боговима сматрају свештенике своје, и монахе своје и Исуса, сина Маријина. А наређено им је да само једног Бога обожавају чине - нема бога осим Њега. Он је врло високо изнад оних које Њему равним сматрају.
(Кур'ан, Покајање, 31)

Када је Адиј Ибн Хатим (који је пре прихватања ислама био хришћанин), нека је Бог задовољан њим, чуо овај ајет (одломак), он рече: **"О Божији Посланиче! Ми њих нисмо обожавали!"** - Па му Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, рече:

"Зар они нису забрањивали оно што то је Узвишени Бог дозволио, а дозвољавали оно што је Узвишени Бог забранио, и ви бисте им се у томе покорили!" - рече: **"Да!"** Аллахов Посланик му рече: **"То је обожавање њих!"**

Учењак, АбдурРахман Ибн Хасан, Бог му се смиловао, каже:

"У овоме хадису је доказ да покорвање монасима и рабинима у непокорности Богу јесте обожавање њих мимо Бога, и то је велики ширк којег Бог не опрашта, као што Узвишени Бог каже на крају ајета:

...а наређено им је да само једног Бога обожавају - нема бога осим Њега. Он је врло високо изнад оних које Њему равним сматрају. (Кур'ан, Покајање, 31)

У том контексту је и говор Узвишеног Бога:

Не једите оно при чијем клању није споменуто Божије име; то је, уистину, грех! А ђаволи наводе штићенике своје да се с вама расправљају, па ако бисте им се покорили - и ви бисте, сигурно, многобошци постали. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 121)

Многи људи су упали у ово од оних који слепо следе заједно са оним којег следе, јер се не осврћу на доказе (из Кур'ана и суннета), ако се исти супротстављају (Кур'ану и суннету). И ово је од ове врсте ширка.

Па тако, покоравање Божијем Шеријату (закону) и напуштање закона донесених од стране неког другог мимо Њега је од одредби шехадета "ла илахе иллаллах." Нека нам је Бог на помоћи.

Поглавље 3.4.

'Ибадет: његово значење и шта обухвата

Значење 'ибадета (богослужење, обожавање)

Основно значење 'ибадета јесте понизност и покорност. У шеријату постоје бројне дефиниције, али њихово значење се своди на једно. Од њих су:

"Обожавање Бога у сагласности са оним што је Он прописао на језику Својих посланика."

"То је потпуна покорност са потпуном љубави према Богу."

Уопштеније значење обожавања јесте да је то:

"Свеобухватан термин за све оно што Узвишени Бог воли и чиме је задовољан од речи и дела, вањских и унутрашњих."

Обожавање је категоризовано као обожавање срца, језика и тела:

Страх, нада, љубав, ослањање, жеља, страхопоштовање - то је обожавање срцем.

Слављење Бога, изговарање: 'ла илахе иллаллах', величање Бога, захваљивање Богу језиком и срцем јесте обожавање срцем и језиком.

Намаз (молитва), зекат (обавезно издвајање од вишка иметка), хаџ (ходочашће), јесте обожавање

срцем и удовима. Много је других начина обожавања срцем, језиком и удовима.

'Ибадет је разлог због којег је Бог створио створења. Узвишени Бог каже:

Џинне и људе сам створио само зато да Ми 'ибадет чине (да Ме обожавају). (Кур'ан, Ез-Заријат, 56)

Узвишени Бог нас је обавестио да је мудрост која се крије иза стварања џинна и људи та да они успоставе обожавање само Бога. Међутим, Узвишени Бог није потребан њиховог обожавања, већ су они ти који су потребни Њега због свог сиромаштва пред Њим, па Га они обожавају у складу са Његовим Шеријатом.

Па тако, онај који не обожава Бога је охолник.

Онај који обожава Њега и још неког поред Њега, такав је мушрик (многобожац).

Онај који Њега обожава са оним што Он није прописао - такав је новотар.

И онај који Њега обожава са оним што је Он прописао је верник и монотеиста.

2. ВРСТЕ 'ИБАДЕТА И ОНО ШТА 'ИБАДЕТ ОБУХВАТА

'Ибадета има више врста, и укључује све форме вањске покорности језика и удова и унутрашње покорности срца, као што је сећање на Бога, Његово величање, изговарање шехадета, учење Кур'ана, намаз (молитва), зекат (милостиња), пост, хаџ (ходочашће), наређивање добра и забрањивање зла, добротинство према родбини, сирочадима, сиромасима и путницима. Исто тако, љубав према Богу и Његовом Посланику, страх од Бога и окретање Њему, искреност у вери, стрпљивост и задовољство Његовом одредбом, ослањање на Њега, нада у Његову Милост, страх од Његове казне, итд.

Зато, 'ибадет (обожавање) укључује сва дела верника, ако он намерава обожавати Бога њима, па чак и уобичајена ствар пропраћена са намером покорности и богобојазности, као што је: спавање, јело и пиће, куповање и продавање, тражење опскрбе и брак.

Зато, сва дела која се попрате са добром намером, њима се постиже и 'ибадет и добија се

награда. Према томе, 'ибадет (обожавање) није ограничен само на познате обреде.

Поглавље 3.5.

Појашњење погрешних схватања око дефиниције 'ибадета

Ништа не може бити прописано као 'ибадет, осим са доказом из Кур'ана и суннета. Оно што није прописано од стране Бога сматра се одбаченом новотаријом, као што је Божији Посланик, мир над њим, рекао:

Ко уради дело на које није од наше вере - то му се одбија.¹⁶

У значењу да је дело одбачено и да није прихваћено, чак шта више, записује му се као грех, јер је то непокорност, а не покорност.

Исправна методологија у чињењу прописаних 'ибадета јесте средина између попуштања и лењости,

¹⁶ Цитат бележи Муслим

на једној, и строгости и фанатизма, на другој страни. Узвишени Бог каже Своме Посланику:

Ти иди Правим путем, као што ти је наређено, и нека тако поступи они који су уз тебе, и обесни не будите. (Кур'ан, Худ, 112)

У овоме племенитом ајету споменут је исправан менхеџ у обављању 'ибадета, а то је држање средине, без попуштања или претеривања, већ онако како је то прописано, сходно исламском верозакону: "као што ти је наређено." Онда је то потврдио речима: "и обесни не будите." - Израз "обесност", је прелажење граница због строгости и фанатизма - и ово је претеривање.

Када је Божији Посланик, мир над њим, сазнао да тројица асхаба (другова-следбеника), који су сматрали своја дела безначајним, поступају тако да је један од њих рекао: "Ја ћу постити (добровољни пост) и нећу прекидати да постим!" А други рече: "Ја ћу клањати (ноћни намаз) и нећу спавати!" И трећи рече: "Ја се нећу уопште женити!" – Посланик, мир над њим, рече: "Што се мене тиче, ја некад постим (добровољни пост), а некад не постим, клањам и

спавам, и ја се женим! Па, ко год се окрене од мога суннета (праксе) - није од мене!"

Постоје две различите групе људи по питању ствари око 'ибадета:

Прва група су они немарни који олако схватају извршавање 'ибадета и постају лењи у обављању њих све док не запоставе многе 'ибадете и смање значење 'ибадета на одређена дела и неке обреде који се обављају у џамији. Код њих, 'ибадет не бива у кући, послу, радњи, улици, нити у њиховим пословима, политици, у тражењу суда за њихове спорове, нити у било којем другом аспекту живота. Наравно, џамије имају своје посебне вредности, и обавезно је обављати пет дневних намаза (молитви) у њима, међутим, обожаваће обухвата све аспекте живота муслимана - унутар џамије и изван ње.

Друга група су они који пренаглашавају своје извршавање 'ибадета све до тачке претеривања; они препоручено дело подижу до нивоа обавезног, и забрањују нека дозвољена дела, и проглашавају заблуделим људе који се не слажу са њиховим начином и оне који доказују да је њихово схватање неисправно.

А најбоља упута је упута Посланика, мир над њим, и најгоре ствари су новотарије у вери.

Поглавље 3.6.

Темељи исправног обожавања

'Ибадет је смештен између три стуба: љубав, страх и нада. Уистину, 'ибадет обухвата све ово: љубав са понизношћу, страх са надом.

Узвишени Бог описује Своје робове који верују речима:

...које Он воли и који Њега воле. (Кур'ан, Трпеза, 54)

И каже:

Али они који верују, још више Бога воле. (Кур'ан, Ел- Бекара, 165)

Он каже описујући Своје веровеснике и посланике, нека је мир над њима:

Они су се трудили да што више добра учине и молили су Нам се у нади и страху, и били су према Нама понизни. (Кур'ан, Веровесници, 90)

Неки од селефа (исправних претходника) су говорили:

"Онај који обожава Бога само са љубављу је херетик. Онај који Га обожава само са надом је мурџија, а онај који га обожава само са страхом је хариџија. Онај који Аллаха обожава са љубављу, страхом и надом - такав је верник - монотеиста."

Учењак, Ибн Тејмије, ово спомиње у своме делу "Ел- Убудијје", и он такође каже:

"Зато, Божија вера је обожавање, покорност и понизност Њему, А што се тиче 'ибадета основа његовог значења је понизност. 'Ибадет Богу значи понизност заједно са љубављу. То је максимална покорност и понизност Богу, као и љубав према Њему. Зато, онај који се покори неком, али има и мржњу према њему, није његов 'абид (тј. онај који га обожава), А ако он нешто воли, а у исто време му се не покорава, такође, није његов роб. С тога, једно од ово двоје није довољно за 'ибадет Узвишеном Богу, већ је потребно да Узвишени Бог буде најдражи од

свега код 'абда (роба) и да је Бог код њега на највећем и најузвишенијем месту. Уистину, нико мимо Бога не заслужује потпуну љубав и покорност." Ово је основа 'убудијјета (обожавања).

Учењак, Ибн Кајјим, каже:

"Ибадет Милостивом је врхунац љубави према Њему, уз понизност Њему, и то су две основе. 'Ибадет свемира се на тим основама врти, и стално се окреће док постоје те две ствари; То је наредба Његовог Посланика, а нису страсти и прохтеви ђаволски."

Он, Бог му се смислио, упоређује темеље 'ибадета са љубављу и покорношћу према обожаваноме, тј. Богу, са окретањем свемира око своје осовине. Затим спомиње да се 'ибадет темељи на Посланиковој, мир над њим, наредби и ономе што је он прописао, а не на страстима и оним што наређује душа или ђаво. Тако нешто није 'ибадет.

Па тако, оно што је Посланик, мир над њим, наредио је основа око које се 'ибадет врти, а 'ибадет се не може заснивати на новотаријама, бајкама, страстима или слепом слеђењу предака.

ЧЕТВРТИ ДЕО

ВЕРОВАЊЕ У БОЖИЈУ ЈЕДНОЋУ У ЊЕГОВИМ ИМЕНИМА И СВОЈСТВИМА

Овај део садржи следеће:

1. Докази из Кур'ана, суннета и разума о потврди Божији имена и својстава.

2. Методологија *ехли суннета вел џема'tа*¹⁷ у погледу поимања и разумевања Аллахових имена и својстава.

3. Одговор онима који негирају сва Божија својства или нека од њих.

¹⁷ *Ехли суннет вел џемат* су следбеници оног на чему су били Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, и асхаби (другови), они који следе суннет (Посланикову праксу) и који су устрајни на истини, који избегавају измишљене новотарије и растурање муслиманског јединства, има их на сваком месту и у свако време и тако ће бити до Судњег дана. Названи су овако зато што припадају суннету Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, и зато што га познају, и што воде рачуна о њему, и зато што га жестоко штите, и зато што су обједињени у његовом практиковању и јавно и тајно, и због њихове бриге о заједници муслимана.

Поглавље 4.1.

Докази из Кур'ана, суннета и разума о потврди Божијих имена и својстава

1. ДОКАЗИ ИЗ КУР'АНА И СУННЕТА

Ми смо већ споменули да је тевхид подељен на три врсте: тевхид рубубије, тевхид улухије и тевхид есмаи ве сифат. Такође смо споменули много доказа за прве две врсте. Сада ћемо споменути доказе за трећу врсту: тевхид есмаи ве сифат (веровање у божију једноћу у његовим именима и својствима).

1. Од кур'анских доказа су:

Бог има најлепша имена и ви Га зовите њима, а клоните се оних који искрећу Његова имена - како буду радили, онако ће бити кажњени.
(Кур'ан, Бедеми, 180)

У овоме ајету Узвишени Бог је је Себи потврдио (приписао) имена, и обавестио нас да су она најлепша. Он нам је наредио да га зовемо Њима, дозивајући: **Ја Аллах** (о Боже); **Ја Рахман** (о Милостиви); **Ја Рахим** (о Самилосни); **Ја Хајј** (о

Живи); **Ја Кајјум** (о Вечни); **Ја Раббел 'алемин** (о Господару светова).

Он је запретио онима који искривљавају Његова имена, тј. који скрећу са истине по том питању, било негирањем Божијих имена, или погрешним тумачењем њих, променом њихових исправних значења, или због неке друге врсте негације. Он је запретио да ће их казнити према ономе како су радили. Узвишени Бог каже:

Аллах, другог бога осим Њега нема, има најлепша имена. (Кур'ан, Таха, 8)

Он је Аллах, нема другог бога осим Њега, Он је познавалац невидљивог и видљивог света, Он је Свемилостан, Милостив! Он је Аллах, нема другог бога осим Њега, Владар, Свети, Онај Који је без недостатака, Онај Који сваког осигурава, Онај Који над свим бди, Силни, Узвишени, Горди, Узвишен и Чист је Аллах од онога што му придружују! Он је Аллах, Творац, Онај Који из ничега ствара, Онај Који свему даје облик, Он има најлепша имена. Њега слави и велича све што је на небесима и на Земљи, Он је Силни и Мудри. (Кур'ан, Ел-Хашр, 22-24)

Ови одломци су доказ о постојању Божијих имена.

2. Докази из суннета.

Ебу Хурејре, нека је Бог задовољан њим, пренеси, да је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

Бог има деведесет и девет имена, стотину мање једно, ко год их наброји (живећи по њима), ући ће у Рај.¹⁸

Божија имена нису ограничена на овај број, а доказ за то је оно што је пренесено преко Абдуллаха Ибн Мес'уда да је Божији Посланик, мир над њим, говорио:

Молим Те сваким именом којим Си Себе назвао, или си га споменуо у Својој Књизи, или си подучио неког од Својих робова, или си га сачувао код Себе, учини узвишени Куран пролећем мог срца.¹⁹

¹⁸ Цитат бележи Бухарија и Муслим.

¹⁹ Цитат бележи Ахмед.

Овај хадис (цитат) је доказ да Божија имена нису ограничена на број деведесет и девет. Тако да претходни хадис, а Бог најбоље зна, указује да онај ко научи ових деведесет и девет имена и моли Узвишеног Бога, њима, и буде Га обожавао путем њих; ући ће у Рај. То је посебност која се веже за њих.

Свако Божије име садржи његово својство:

"Ел-'Алим - Свезнајући" указује на знање;

"Ел-Хаким - Мудри" указује на мудрост;

"Ес-Семи'ул-Бесир - Онај Који све чује и све види" указују да Аллах све чује и све види.

Исто тако, сва остала Божија имена указују на својства од Божијих својстава. Узвишени Бог каже:

Реци: "Он је Бог - Један! Бог је уточиште сваком! Није родио и рађен није, и нико Му раван није!" (Кур'ан, Искреност, 1-4)

Од Енеса, нека је Бог задовољан њим, се преноси:

Један од енсарија (становника Медине) је предводио намаз (молитву) у џамији Куба. Сваки

пут када би почео са учењем он би прво проучио: Реци: "Он је Аллах - Један!" (Кур'анско поглавље: Искреност), све док је не би завршио, па би онда учио другу суру (поглавље) након ње, и то би радио на сваком рекату. Његови пријатељи му рекоше: "Ти започињеш са овом суром и онда не завршаваш све док не проучиш још неку другу. Или ћеш учити само њу или је остави и учи нешто друго." Он рече: "Ја је нећу оставити; ако желите да вас тако предводим, ја ћу наставити, а ако вам се то не свиђа, ја вас напуштам!" - Они су знали да је он најбољи учач, и нису волели да их предводи неко други, па када им је Посланик, мир над њим, дошао, они су га о томе обавестили, затим Посланик, мир над њим, рече: "О човече, шта те спречава да урадиш ово што ови људи од тебе траже? Шта те је натерало да учиш ову суру на сваком рекату?" "Ја волим ову суру!" - рече онај човек. "Љубав према њој те је увела у Рај!" - рече Посланик, нека су благослов и мир над њим.²⁰

Преноси се од Аише да је Посланик, мир над њим, послао неког човека као заповедника једне војне извиднице, и он би, предводећи их у молитви

²⁰ Цитат бележи Бухарија.

увек завршавао са: "Реци: "Он је Бог - Један!" (Кур'анско поглавље: Искреност). Када су се вратили, они ово споменуше Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега, па он рече: "Питајте га зашто је то радио!" Они га упиташе, а он им рече: "Јер она представља опис Милостивог, због тога волим да је учим!" - Посланик рече: "Обавестите га да и њега Узвишени Бог воли!"

Тј. Поглавље Ихлас (Искреност) садржи својства Милостивог.

Узвишени Бог нас је обавестио да Он има Лице. Он каже:

А остаје Лице твога Господара, Величанствено и Племенито. (Кур'ан, Милостиви, 27)

И да Он има две руке. Узвишени Бог, каже:

О Сотона! - рекао је Он - шта те навело да не учиниш сецду²¹ ономе кога сам Ја Својим двома

²¹ Тј. да се поклатиш Адаму из поштовања.

рукама створио? Јеси ли се узохолио или мислиш да си узвишен? (Кур'ан, Сад, 75)

**Јевреји говоре: "Божија рука је стиснута!"
Стиснуте биле руке њихове и проклетни били због тога што говоре! Не, обе су руке Његове пружене, Он удељује колико хоће! (Кур'ан, Трпеза, 64)**

И обавестио нас је да Он може бити задовољан, да воли, да се срди, као и друга Божија својства којима је Он Сам Себе описао, или Га је Његов Посланик њима описао.

3. Разумски докази о потврди Божијих имена и својстава, на које је Ислам указао:

1. Ова велика и разноврсна створења са њиховим различитим облицима и својствима указују на Божију величину, моћ, знање, мудрост и вољу.

2. Спуштање благодати на робове, отклањање зла и невоља од њих, указује на милост и племенитост Узвишеног Бога.

3. Кажњавање грешника неверника указује да се Узвишени Бог на њих срди и да их мрзи.

4. Почасти и награђивање покорних указују на Божије задовољство и Његову љубав према њима.

Поглавље 4.2.

Методологија ехли суннета у погледу поимања и разумевања Божијих имена и својстава

Методологија исправних претходника и оних који који су их следили у добру, јесте да они потврђују Божија имена и својства као што је то споменуто у Кур'ану и суннету, и њихова методологија је изграђена на следећим основама:

1. Они потврђују Божија имена и својства као што су споменута у Кур'ану и суннету према њиховом вањском значењу на које указују речи (тј. изрази) и они их не тумаче скрећући са њиховог вањског значења, и не искрећу те изразе или оно на шта указују из контекста у којем су објављени.

2. Они негирају било какву сличност између Божијих својстава и својстава створења, сходно речима Узвишеног:

Ништа није као Он. Он све Чује и све види.

(Кур'ан, Договарање, 11)

3. Они не прелазе границе које су успостављене Кур'аном и суннетом у погледу потврде Божијих имена и својстава. Па тако, оно шта су Узвишени Бог и Његов Посланик потврдили - они то потврђују; оно шта су Бог и Његов Посланик негирали - они то негирају; и ствари о којима су Бог и Његов Посланик прећутали - они о томе ћуте.

4. Они верују да су сви текстови Кур'ана и суннета, који спомињу Божија имена и својства, јасни, чије значење је разумљиво и протумачено, и они нису нејасни. Па тако, они не говоре: "Само Узвишени Бог познаје значење тог имена и својства", као што их за то оптужују они који на њих лажу, или као што је случај са неким од савремених писаца који не познају њихову методологију.

5. Они верују да само Узвишени Бог зна каквоћу Његових својстава. И они не истражују питање каквоће Божијих својстава.

Поглавље 4.3.

Одговор онима који негирају сва Божија својства или нека од њих

Три су категорије оних који негирају Божија имена и својства:

Цехмијје: они су следбеници Цехма Ибн Сафвана. - Они негирају сва Божија имена и својства.

Му'тезиле: они су следбеници Васида Ибн Ата'а, који је напустио Хасана ел-Басрија. Они потврђују Божија имена само као речи (изразе), без значења, док негирају сва Божија својства.

Еш'арије и матуридије и они који њих следе. Они потврђују Божија имена, док нека својства потврђују, а нека негирају.

Сумња која је погодила све ове секте јесте: бежање од поистовећивања Бога са Његовим створењима, јер се створења називају неким од тих имена и описују неким од тих својстава. Они сматрају да ако постоји поклапање у самом називу (тј. имену) да постоји поклапање или саучесништво и у суштини значења, што по њима представља поистовећивање

створења са Створитељем. Да би то избегли они су упали у две ствари:

- Чињење те'вила (тумачења), тумачећи Божија имена и својства у пренесеном (метафоричком) значењу, а не према њиховом вањском значењу како су објављени. Па тако, они Божије својство лица тумаче као 'Његово биће', а својство руке као 'благодат'.

-Чињење тефвида (остављање значења) Божијих имена и својстава Њему. Тј. они кажу: "Само Узвишени Бог зна шта се тим именом или својством жели рећи", а уз то још верују да се под одређеним именом или својством не мисли на вањско значење тог израза.

Прва скупина за коју се зна да су негирали Божија имена и својства су неки арапски многобошци о којима је Узвишени Бог објавио:

И тако смо те послали народу пре којег су били и нестали други народи, да им казујеш оно што ти објављујемо, јер они у Милостивог не верују. Реци: "Он је Господар мој, нема бога осим Њега, у Њега се уздам и Њему се обраћам."
(Кур'ан, Гром, 30)

Повод објављивања овог ајета је то што су Курејшије чуле да Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, ословљава Узвишеног Бога са Ер-Рахман (Милостиви), па то занегираше. Потом Узвишени Бог објављује ајет: "јер они у Милостивог не верују."

Ибн Церир спомиње да је током споразума на Худејбији, када је записничар почео да записује уговор између Курејшија и Божијег Посланика, Посланик, мир над њим, започе са речима: "Бисмиллахир-Рахманир-Рахим - У име Бога, Милостивог, Самилосног." Курејшије томе приговорише говорећи: "Ми не знамо ко је Милостиви."

Такође, Ибн Церир бележи од Ибн Аббаса да је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, на сеџди учио: "Ја Рахману, ја Рахиму - О Милостиви, о Самилосни." Курејшије рекоше: "Он мисли да дови једноме, али он дови двојци!" Па Узвишени Бог објави:

Реци: "Зовите: 'Аллах', или зовите: 'Рахман (Милостиви)', а како Га год будете звали, Његова су имена најлепша." (Кур'ан, Ноћно путовање, 110)

У поглављу Ел-Фуркан, Узвишени Бог каже:

А кад им се каже: "Учините сеџду (клањајте се(Милостивом)!", они питају: "А ко је Рахман (Милостиви)?" (Кур'ан, Ел-Фуркан, 60)

Ови пагани су претходници џехмија, му'атезила и еш'арија, и свих оних који негирају нешто о Богу што је Он потврдио за Себе, или је Његов Посланик, мир над њим, потврдио за Њега од Његових имена и својстава. Лоших ли претходника и лоших наследника...

ОДГОВОР СПОМЕНУТИМА

Споменутима се може одговорити на више начина:

Први:

Узвишени Бог је Сам Себи потврдио имена и својства, и Његов Посланик, мир над њим, је такође потврдио то за Њега. Па тако, негирање тога Богу, или негирање неких од њих је негирање онога што су Узвишени Бог и Његов Посланик, мир над њим,

потврдили, а то представља супротстављање Богу и Његовом Посланику.

Други:

Постојање неких својстава при створењима и коришћење неких имена за њих не указује на сличност између Бога и створења, јер Божија имена и својства су таква да се само Он њима одликује, а створења се на други начин одликују тим именима и својствима. Као што Узвишени Бог има Биће, које не сличи бићу створења, исто тако, Он поседује имена и својства која нису слична именима и својствима створења. Сличност у именима не значи и сличност у суштини значења. Узвишени Бог је Себе назвао Благим (Халим), Оним који зна ('Алим), док је такође и неке Своје робове назвао тако. Он каже:

"Не бој се!", рекоше и обрадоваше га дечаком који ће 'алим (учен) бити. (Кур'ан, Ез-Заријат, 28)

И Он је ословио другог као Халим (Благи):

И Ми смо га обрадовали дечаком који ће бити (халим) благе нарави. (Кур'ан, Редови, 101)

Па тако, знање првог роба није као Божије знање, и благодост другог није као Божија благодост.

Узвишени Бог је Себе назвао (са Семи' и Басир):

Он, је уистину, Семи' (Који све чује) и Басир (Који све види). (Кур'ан, Ноћно путовање, 1)

Исто тако, Он је неке своје робове назвао са: семи' и басир:

Ми човека од смесе семена стварамо да бисмо га на кушњу ставили и чинимо да он семи' и бесир (чује и види). (Кур'ан, Ел-Џинн, 2)

Па тако, њихов слух и вид није као Његов слух и вид. И Узвишени Бог је Себе назвао са Благим и Милостивим:

Бог је, уистину, према људима благ и милостив. (Кур'ан, Ходочашће, 65)

И Он је назвао неке Своје робове са благим и милостивим. Он каже:

Дошао вам је Посланик, један од вас, тешко му је што ћете на муке ударити, једва чека да

правим путем пођете, а према верницима је благ и милостив. (Кур'ан, Покајање, 128)

Посланикова, мир над њим, благод и милост нису као Божија благод и милост.

Затим, Узвишени Бог је Себе описао Својствима којима је описао неке Своје робове. Тако за Себе каже:

И они не могу обухватити од Његовог знања, осим колико Он жели. (Кур'ан, Ел-Бекара, 255)

Он је Себе описао знањем, док је описао и Своје робове знањем, па каже:

Питају те о души. Реци: "Душа је нешто што - само Господар мој зна, а вама је дато само мало знања." (Кур'ан, Ноћно путовање, 85)

И Он каже:

Ми узвисујемо онога кога Ми хоћемо, а над сваким знаним има још знанији. (Кур'ан, Јосиф, 76)

И Он каже:

"Тешко вама", говорили су учени, "онима који верују и чине добра дела боља је Божија награда, а биће само стрпљивима пружена."
(Кур'ан, Казивања, 80)

Он је Себе описао снагом:

Узвишени Бог је, заиста, Моћан и Силан.
(Кур'ан, Ходочашће, 40)

И каже:

Опскрбитељ је једино Бог Моћни и Јаки!
(Кур'ан, Ез- Заријат, 58)

И Он је описао Своје робове снагом, па каже:

Узвишени Бог је Тај Који вас нејаким ствара, и онда вам, после нејакости, снагу даје, а после снаге изнемоглост и седе власи; Он ствара што хоће, Он све зна и све може. (Кур'ан, Византинци, 54)

И други ајети.

Опште је познато да се само Он одликује Својим својствима и именима, и да она доликују само Њему, а створења се одликују својим именима и

својствима и она доликују њима. Поистовећивање у имену не повлачи и не узрокује поистовећивање у значењу и суштини. И ово је јасно, хвала Богу.

Трећи:

Онај који не поседује савршена Својства, не може да буде божанство. Због тога је Аврам рекао своме оцу:

О оче мој, зашто обожаваш онога који нити чује, нити види, нити ти може од какве користи бити? (Кур'ан, поглавље Марија, 42)

И Узвишени Бог, одговарајући онима који су обожавали теле, каже:

И народ Мојсијев, после одласка његовог, од накита свог направи кип телета које је рикало. Зар нису видели да им оно не говори и да их путем правим не води? (Кур'ан, Бедеми, 148)

Четврти:

Уистину, потврђивање Божијих својстава представља савршенство, а њихово негирање представља мањкавост. Па тако, онај који не поседује

својства, или не постоји или је мањкав, а Узвишени Бог је чист и Узвишен од тога.

Пети:

За чињење те'вила својстава (тј. за њихово тумачење у метафоричком значењу) нема доказа, нити има доказа за чињење тефвида (остављање значења Богу), јер би то значило да нам се Узвишени Бог обраћао у Кур'ану са нечим чије значење ми не разумемо. А са друге стране, Он нам је наредио да размишљамо о значењу Кур'ана. Па, како ћемо размишљати о нечему што, по њима, не разумемо?

Зато, из горе споменутог, долазимо до закључка да се морају потврдити Божија имена и својства на начин како то доликује Њему и да требамо негирати било какву сличност Бога са створењима, као што Узвишени Бог каже:

Ништа није као Он, Он све чује и све види.
(Кур'ан, Договарање, 11)

У овом одломку Он је за Себе негирао сличност са било чиме, док је Себи потврдио својства слуха и вида. Тако, на основу овога, доказано је да потврда својстава не значи поистовећивање. И ово је

значење говора верника муслимана по питању негације и потврде имена и својстава:

Потврђивање (имена и својстава) без поистовећивања, и негирање мањкавости без негације (имена и својстава).

ПЕТИ ДЕО

СКРЕТАЊЕ У ЖИВОТУ ЉУДИ И ПОЈАШЊЕЊЕ МНОГОБОШТВА, НЕВЕРСТВА И ЛИЦЕМЕРСТВА

Овај део садржи следећа поглавља:

1. Скретање и странпутица у животу људи.
2. Ширк (многобоштво), дефиниција и његове врсте.
3. Куфр (неверство), дефиниција и његове врсте.
4. Нифак (лицемерство), дефиниција и његове врсте.

5. Појашњење суштине: цахилијета (незнања), фиска (грешења), далалета (заблуде) и ридета (отпадништва). Подела и прописи споменутог.

Поглавље 5.1.

Скретање и странпутица у животу људи

Узвишени Бог је створио створења да би га обожавали и помогао их опскрбом да би то извршили. Узвишени Бог каже:

Цинне и људе сам створио само зато да Ме обожавају. Ја не тражим од њих опскрбу нити желим да ме хране. Опскрбитељ је једино Аллах Моћни и Јаки! (Кур'ан, Ез- Заријат, 58)

Ако би се душа оставила у својој природи у којој је створена она би потврдила Божије право да буде обожаван. Душа би Га обожавала и не би Му приписивала судруга (тј. не би Му ширк чинила). Али, ђаволи, од људи и цинна, који једни другима објављују кићене беседе и обмане, одводе је (људску душу) у заблуду.

Тевхид (монотеизам) је чврсто усађен у људску природу, док је ширк нешто што долази са стране и прља чисту људску нарав. Узвишени Бог каже:

Ти управи лице своје вери искрено; Божијој вери према којој је људе створио. Нема измене Божије вере, то је права вера, али већина људи то не зна. (Кур'ан, Византинци, 30)

И Божији Посланик, мир над њим, каже:

Свако новорођенче се рађа у исламу, али га његови родитељи учине Јеврејом, хришћанином или ватропоклоником.²²

Зато је тевхид, или веровање у једноћу Бога, основа код људи, Адамових синова. Ислам је вера коју је практиковао Адам и многе генерације након њега. Узвишени Бог каже:

Сви људи су сачињавали једну заједницу, па је Бог слао веровеснике да доносе радосне вести и опомену, и по њима је слао Књигу са Истином, да

²² Хадис бележе Бухарија и Муслим

по њој суди људима у ономе у чему се они разилазе. (Кур'ан, Ел-Бекара, 213)

Многобоштво и поквареност у веровању се прво појавило код Нојевог народа. Он је био први Посланик који је послат човечанству, након што се међу њима проширио ширк, као што Узвишени Бог каже:

Ми објављујемо теби као што смо објављивали Ноју и веровесницима после њега, објављивали смо Авраму, и Јишмаелу и Исаку и Јакову и унуцима, и Исусу, и Јову, и Јони, и Арону, и Соломону, а Давиду смо Зебур дали. (Кур'ан, Ен-Ниса, 163)

Ибн Аббас каже:

"Између Адама и Ноја, нека је мир над њима, је период од десет векова, и сви су протекли у исламу (преданости Богу)."

У своме коментару на Ибн Аббасову изјаву, Ибн Кајјим, Бог му се смисловао, каже:

"Ово мишљење је категорички тачно, јер то потврђује и кирает (учење Кур'ана) Убејј Ибн Кабба који би знао ајет цитирати:

...па кад се они разиђоше, Аллах је слао веровеснике.

Убејј Ибн Каббово учење подржава следећи кур'ански ајет:

Људи су сачињавали једну заједницу, а онда су се један другоме супротставили. (Кур'ан, Јона, 19)

Ибн Кајјим, Бог му се смисловао, је желео да каже да је разлог слања посланика тај што су се људи разишли и удаљили од веродостојне вере, на којој су људи прво били. Баш као што су Арапи следили Аврамову, мир над њим, веру, све док није дошао Амр Ибн Лухај Хузаи који је изменио Аврамову веру и донео идоле (кипове) у земљу Арапа и Хиџаз (Мекку и Медину). Идоли се почеше обожавати уместо Бога, и ширк се прошири у светим земљама и у њиховој околини. Обожавање кипова се наставило све док Узвишени Бог није послао Мухаммеда, мир над њим, као печата свих посланика, који позва људе да се држе веровања у тевхид (Божију једноћу) и

слеђење Аврамове, мир над њим, вере. Он се борио у име Бога истинском борбом, све док људе није повратио исправном веровању и Аврамовој вери. Уништио је кипове и докрајчио паганизам. Узвишени Бог је преко њега употпунио Своју веру и благодат према световима. Прве одабране генерације су се придржавале Посланиковог, мир над њим, суннета (праксе) све док се није проширио цехл (незнање) у каснијим генерацијама, и попримише ствари из других вера. Ширк се поново појавио, а многи муслимани су почели да га практикују. Разлог томе су заблудели мисионари (позивачи) који позивају у Ватру, те изградњу маузолеја на гробовима добрих људи како би их посећивали, и почели су да их узимају као идоле који се обожавају поред Бога. Обожавали су их упућивањем молби, тражењем помоћи од њих и приношењем жртве њима и сл. Тај свој ширк покушали су да ублаже тако што га назваше: "Шефа'ат (посредовање) побожних људи", тврдећи да их воле, а не да их и обожавају. Заборавивши да су то биле тврдње и пријашњих многобожаца, који су говорили:

Ми их обожавамо само зато да би нас што више Богу приближили. (Кур'ан, Скупине, 3)

Упркос ширку у који су људи упали, како они у прошлости, тако и ови данашњи, већина њих верује да је Бог Створитељ, док ширк чине у обожавању, баш као што Узвишени Бог каже:

Већина ових не верује у Бога, осим само као многобошци. (Кур'ан, Јосиф, 106)

Само појединци међу људима негирају постојање Господара, као што је то урадио фараон и безбожници од атеиста и комуниста овога времена. Они су то негирали само вањштином, али су у своме срцу знали да Бог постоји. Узвишени Бог каже:

И они их, неправедни и охоли порекоше (Божија знамења), али су у себи веровали да су истинита, па погледај како су скончали смутљивци. (Кур'ан, поглавље Мрави, 14)

Њихов разум зна и свестан је да свако створење мора имати свог Створитеља, и да свака постојећа ствар мора имати свога творца, и да тачан и прецизан ред у овоме свету и свемиру мора имати Онога који је то испланирао и ко тиме управља, а који је Мудар, Свемоћан и Свезнајући. Онај који негира ову чињеницу је или неразуман, или охол, и не

расуђује исправно - а мишљење таквих се не узима у обзир.

Поглавље 5.2.

Ширк: дефиниција и врсте

1. ДЕФИНИЦИЈА ШИРКА

Ширк је: приписивање партнера Богу у Његовом Господарству или у обожавању.

Већина ширка јесте у обожавању, израженог као упућивање молбе другима поред Бога, или посвећивање других видова богослужења њима, као што су: приношење жртве, заветовање, величање, страх, нада и потчињеност са љубављу.

Многобоштво је највећи грех због следећих разлога:

- То је упоређивање створења са Створитељем у посебностима права на обожавање, јер онај који Аллаху припише партнера, он га је на тај начин учинио сличним Њему (Богу). Ово је највећа неправда. Узвишени Бог, каже:

Ширк (многобоштво) је, заиста, највећа неправда. (Кур'ан, Локман, 13)

Неправда означава стављање ствари на место које јој не припада. Па тако, онај који обожава некога мимо Бога, он обожавање ставља на место које му не припада и посвећује га ономе који то не заслужује - зато је то највећа неправда.

- Узвишени Бог је објавио да Он неће опростити ширк ономе који се не покаје од њега. Узвишени каже:

Бог неће опростити да се Њему ширк чини, а опростиће све мимо тога коме Он хоће! А онај ко Богу ширк чини, он чини потвору и грех велики! (Кур'ан, Ен-Ниса, 48)

- Узвишени Бог нас обавештава да ће мушрику (ономе који ширк Богу чини) бити забрањен Рај и да ће такав вечно остати у Паклу. Узвишени Бог каже:

Ко Богу ширк чини, Бог ће му улазак у Рај забранити и боравиште његово ће Пакао бити; а неправедницима неће нико моћи помоћи. (Кур'ан, Трпеза, 72)

- Ширк поништава сва учињена добра дела.
Узвишени Бог каже:

А да су они друге Њему равним сматрали, сигурно би им пропало оно што су чинили. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 88)

И каже:

А теби, и онима пре тебе, објављено је: "Ако будеш Богу ширк чинио, твоја ће дела сигурно пропасти, а ти ћеш изгубљен бити." (Кур'ан, Скупине, 65)

- Ширк (многобоштво) је највећи од свих великих греха. Божији Посланик, мир над њим, каже:

Хоћете ли да вас обавестим о највећим гресима - Рекосмо: "Свакако, о Божији Посланиче!" Па он рече: "Ширк Богу и непослушност према родитељима."²³

Учењак, Ибн Кајјим, каже:

"Узвишени Бог објављује да је сврха и циљ стварања и управљања то да се спознају Божија имена

²³ Цитат бележе Бухарија и Муслим.

и својстава, и да се само он обожава, да му се не приписује партнер, и да људи треба да поступају по правди на којој су небеса и Земља успостављени. Узвишени Бог каже:

'Ми смо Посланике Наше с јасним доказима слали и по њима Књиге и вагу, да би људи праведно поступали'. (Кур'ан, Гвожђе, 25)

Узвишени Бог нас обавештава да је слао посланике и објавио књиге да би људи успоставили правду. Највећа форма правде је тевхид (монотеизам), и то је глава и темељ правде, а ширк (многобоштво) је неправда. Бог каже:

'Ширк је, заиста, највећа неправда'. (Кур'ан, Локман, 13)

Ширк је највећи облик неправде, а тевхид је највећи облик правде. Зато, све што може спречити реализацију овога циља сматра се као највећи грех..."

Ибн Кајјим даље о томе каже:

"И зато што ширк спречава ову сврху и циљ, о којој смо говорили, он представља апсолутно највећи грех. Узвишени Бог, хваљен нека је, је забранио Рај

мушрику (многобошцу). Узвишени Бог не прихвата ниједно добро дело које учини многобожац, нити се допушта заузимање, посредовање за многобошца. Узвишени Бог не одговара на молбе такве особе, нити прихвата његову наду којој се нада. Многобожац је највећа незналица о Богу због чињења створења равним Ономе који га је створио, што је најгори облик незнања и најгори облик неправде према Узвишеном Богу, иако у суштини, многобожац са својим веровањем не може наудити Господару, ипак, он тиме у стварности штети самом себи."

- Ширк је мана и мањкавост, а Бог је чист и узвишен од тога. - Онај који приписује Богу партнера, он на тај начин приписује Богу оно од чега се Он оградио и од чега је чист. Ово је најгори облик супротстављања, пркошења и непокорности Узвишеном Богу.

2. ВРСТЕ ШИРКА (МНОГОБОШТВА)

Две су врсте ширка: Прва врста:

Велики ширк - који изводи из ислама и чији ће починиоц вечно остати у Паклу, ако се не покаје од тога пре смрти.

Ширк је посвећивање обожавања неком другом мимо Богу, као што је, нпр.: молба, завет, приношење жртве цинну, гробу или ђаволу. Затим, страх да му цинни, мртви или ђаволи могу (сами од себе) наштетити или га оболети. Затим, надати се од некога за ствари које само Бог може да подари, као што су: испуњавање потреба и давање помоћи, као што се то практикује у новије време поред споменика који су изграђени на гробовима добрих људи, А Узвишени Бог каже:

Они поред Бога обожавају оне који им не могу нити наудити, нити им могу какву корист прибавити, и говоре: "Ово су наши заговорници код Бога." Реци: "Како да Богу казујете да на небесима и на Земљи постоји нешто а Он зна да не постоји! " Чист је Он и врло високо изнад оних које сматрају Њему равним. (Кур'ан, Јона, 18)

Друга врста: Мали ширк - који не изводи из ислама, али умањује (скрнави) веровање и представља пут ка великом ширку.

Њега је две подврсте: Прва подврста:

Очити ширк - којег сачињавају: речи и дела.

Што се тиче речи, то је: заклинање неким другим, а не Богом. Божији Посланик, мир над њим, каже:

Онај који се закуне нечим другим, а не Богом, учинио је ширк или куфр (неверство).²⁴

Или говор као што је: "Шта Бог хоће и шта ти хоћеш" - овакву изјаву је рекао човек упућујући је Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега, па му се он успротиви и рече:

Зар си ме учинио равним са Богом?! Реци: "Шта хоће само Бог!"²⁵

Или изјава као што је: "Да није било Бога и тога и тога..." - а исправно би било рећи: "Шта год буде Бог хтео, а затим шта ти хоћеш!" Или: "Да није

²⁴ Цитат бележи Тирмизи.

²⁵ Цитат бележи Несаи.

било Бога, а затим тога и тога!" Зато што реч: 'затим' означава редослед, као и одгађање, како би назначио да је воља робова подређена Божијој вољи. Узвишени Бог каже:

А ви не можете ништа штети ако то Бог, Господар светова, неће! (Кур'ан, Престанак сјаја, 29)

А што се тиче везника 'и' оно указује на апсолутно спајање и саучесништво, и не указује на редослед и исправан поредак ствари по овом питању.

Слична овим изјавама је: "Мени нема уточишта, осим код Бога и тебе" или: "Ово је узроком Божијег и твог благослова."

А што се тиче дела, то је: ношење прстена или конца како би отклонио неко зло или се заштитио од њега; или ношење амајлија или других ствари против злих очију, или нечег другог. Ако особа, која их носи, верује да су такве ствари средства преко којих добија заштиту или олакшање (од Бога), у томе случају, ношење тих ствари се сматра малим ширком, јер Узвишени Бог није одредио те ствари као средства заштите. Али, ако такав верује да ове ствари саме од себе штите - онда се такво веровање сматра великим

ширком, јер се такав ослања на неког другог мимо Бога, у стварима у којима може само Бог помоћи.

Друга подврста: Скривени ширк - тј. ширк у намери и жељи - као што је лицемерно претварање и приказивање, а то је да човек учини нешто што обично ради тражећи Божију наклоност, али, сад то учини како би га људи хвалили; као што је: обављање молитве улепшавајући је (због људи); или давање милостиње да би га људи похвалили; или дизање гласа када спомиње Бога, или учи Кур'ан како би га људи чули и похвалили.

Када се дело обожавања учини са претварањем онда је то обожавање поништено. Узвишени Бог каже:

Па ко се нада сусрету с Господаром својим, нека чини добра дела и нека у обожавању Господару своме Њему не сматра никога равним.
(Кур'ан, Пећина, 10)

Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Ствар које се највише бојим за вас јесте мали ширк! Упиташе: "О Божији Посланиче, шта

је то мали ширк?" - "Претварање!", одговори Посланик.²⁶

Под ову врсту спада и обожавање Бога због овозвештске добити, као што је обављање ходочашћа, позивања на молитву, предвођење молитве за паре или тражење верског знања, или борба на Божијем путу ради овозвештског интереса. У том контексту Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Нека је проклет роб златника и роб сребрњака, нека пропадне роб свиле и кадије, нека пропадне роб овог света, када му се да задовољан је; а ако му се не да, расрди се!²⁷

Ибн Кајјим каже: "Што се тиче ширка који се односи на жељу и намеру - то личи на море без обала. Мало њих се сачувало тога. Онај који жели да чињењем добрих дела задовољи другог мимо Бога, а не да би тиме задобио Божију близину и награду од Бога - такав чини ширк у намери. Док је ихлас (искреност), да искрено посветиш све 'ибадете (обожавање), речима и делима, у хтењу и намери само

²⁶ Цитат бележи Ахмед.

²⁷ Цитат бележи Бухарија и Муслим.

Богу - онда је такав истински правоверник, на Аврамовој, мир на њега, вери коју је Бог наредио свим робовима да је следе. Узвишени Бог не прихвата ништа друго од било кога, јер је то суштина ислама, као што Узвишени Бог каже:

А онај ко жели неку другу веру осим ислама, неће му бити примљена, и он ће на другом свету бити међу губитницима. (Кур'ан, Амрамова породица, 85)

Ово је вера Аврамова, мир на њега, којег је Узвишени Бог сачувао од зла. Онај који мрзи веру Аврама је од највећих безумника или оних који не држе до себе."

3. РАЗЛИКЕ ИЗМЕЂУ ВЕЛИКОГ И МАЛОГ ШИРКА

Предстојеће разлике између великог ширка и малог ширка су изведене из овога што је споменуто:

- Велики ширк изводи из ислама, док мали ширк не изводи, али крњи веровање (монотеизам).

- Велики ширк онога који га учини осуђује вечним боравком у Ватри, док мали ширк онога који га учини не осуђује вечним остајањем у Ватри, ако такав буде уведен у њу.

- Велики ширк поништава сва дела, док мали ширк, који је последица претварања и рада због овосветских интереса, поништава само дотично дело.

Поглавље 5.3.

Неверство: дефиниција и врсте

1. ДЕФИНИЦИЈА КУФРА (НЕВЕРСТВА)

Куфр (неверство) у језику значи прекривање и застирање.

У шеријату, куфр је: супротност иману (веровању). Куфр или неверство јесте неверовање у Бога и у посланство Његовог Посланика, мир над њим, било да је неверство због порицања или не. Чак неверство може бити: сумњом, окретањем, несвиђањем, завишћу, охолошћу или слеђењем порива који одвраћају од придржавања за објаву, иако је неверство онога који пориче горе од осталог.

Неверник је и онај који узневерује и занегира из зависти, иако је у своме срцу убеђен у истинитост Посланика, нека су благослов и мир на њега.

2. ВРСТЕ НЕВЕРСТВА

Две су врсте неверства:

Прва врста:

Велико неверство - које изводи из вере и има га пет подврста:

1. Неверство порицања - као што се каже у следећем ајету:

Има ли неправеднијег од онога који о Аллаху измишља лажи или пориче истину која му долази? И зар неверницима није место у Паклу? (Кур'ан, Паук, 68)

2. Неверство одбијања и охолости иако у срцу зна да је то истина, као што је то доказано у следећим речима Узвишеног Бога:

А када рекосмо анђелима: "Ничице падните Адаму (из поштовања)!", они сви ничице падоше, изузев Сотоне. Он се узохоли и постаде неверник. (Кур'ан, Ел-Бекара, 34)

3. Неверство сумње – а доказ су Божије речи:

И уђе у врт свој незахвалан Господару своме на благодатима, говорећи: "Не мислим да ће овај икада пропасти, и не мислим да ће икада Смак света доћи; а ако будем враћен Господару своме, сигурно ћу нешто боље од овога наћи. И рече му друг његов, док је с њим разговарао: "Зар не верујеш у Онога који те је од замље створио, затим од капи семена, и најзад те потпуним човеком учинио? Што се мене тиче, Он, Бог, мој је Господар и ја Господару своме никога не сматрам равним." (Кур'ан, Пећина, 35-38)

4. Неверство окретања - а доказ су Божије речи:

Ми смо небеса и Земљу, и оно што је између њих, с Истином створили и до рока одређеног, али, неверници окрећу главе од онога чиме се опомињу. (Кур'ан, Ел-Ахкаф, 3)

5. Неверство лицемерства, као што је то доказано Божијим речима:

То је зато што су верници били, па неверници постали, и онда су им срца запечаћена, па не схватају. (Кур'ан, Лицемери, 3)

Друга врста:

Мало неверство, или неверство у делу - и оно не изводи из вере. Ова врста неверства садржи грехе који су у Кур'ану и суннету названи неверством, али не достижу степен великог куфра, као што је:

- Изражавање незахвалности према Божијим благодатима, као што Узвишени Бог каже:

Бог наводи као пример град, сигуран и спокојан, коме је у обиљу долазила укусна храна са свих страна, а који је незахвалан на Божијим благодатима био, па им је Бог због онога што су радили дао да искусе и глад и страх. (Кур'ан, Пчеле, 112)

- Борба муслимана један против другог, као што је забележено у хадису (цитату) Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега:

Вређање муслимана је грех, а његово убиство куфр.²⁸

И Посланикове речи:

Немојте се враћати у куфр (неверство) убијајући једни друге.²⁹

- Заклетва са нечим другим, а не Богом. Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Онај који се закуне неким другим, а не Богом - учинио је куфр или ширк.³⁰

Узвишени Бог је муслимана који учини велики грех назвао му'мином (верником). Он каже:

О верници! Прописује вам се одмазда за убијене. (Кур'ан, Ел-Бекара, 178)

Узвишени Бог, није изузео убицу од верника, већ га је назвао да је брат онеме којег је убио, говорећи (у наставку ајета):

²⁸ Цитат бележи Бухарија и Муслим.

²⁹ Цитат бележи Бухарија.

³⁰ Цитат бележи Тирмизи.

А онај коме се од његовог брата да неки откуп, нека узврати добрим, а и он нека покаже добротинство. То је олакшање од Господара вашег и Милост. А ко насиље и после тога изврши, њему следи болна патња. (Кур'ан, Ел- Бекара, 178)

"Братство" које је споменуто у овом ајету, без сумње значи "братство у вери." Узвишени Бог каже:

Ако се две скупине верника сукобе, измирите их; а ако једна од њих ипак учини насиље другој, онда се борите против оне која је учинила насиље све док се Божијим прописима не приклони, онда их непристрано измирите и будите праведни; Бог, заиста, праведне воли. Верници су само браћа, зато помирите ваша два брата и бојте се Бога да би вам се Милост указала. (Кур'ан, Собе, 9-10).

3. РАЗЛИКЕ ИЗМЕЂУ ВЕЛИКОГ И МАЛОГ КУФРА (НЕВЕРСТВА)

- Велики куфр изводи из вере и поништава добра дела, док мали куфр не изводи из вере, нити

узрокује поништавање добрих дела, али их умањује, и онај који га учини бива изложен претњи казном.

- Починиоц великог куфра ће вечно остати у Паклу, док онај који учини мали куфр, ако уђе (због тога) у Ватру, неће у њој остати вечно. Можда му Узвишени Бог и опрости, па неће уопште ни улазити у њу.

- Велики куфр чини обавезним вернику да мрзи, онога који га почини. Није дозвољено вернику да воли или да пријатељује са оним који почини велики куфр, па чак и ако му је он ближња родбина. А што се тиче малог куфра, он не спречава љубав и пријатељевање са њим потпуно. Чак шта више, починиоца малог куфра је дозвољено волети и са њим пријатељевати сходно веровању којег поседује и презирати га сходно непослушности (греху) коју овај почини.

Поглавље 5.4.

Лицемерство: дефиниција и врсте

1. ДЕФИНИЦИЈА НИФАКА (ЛИЦЕМЕРСТВА)

Реч нифак је изведеница од речи "ен-нафека'у" што је назив за излаз из рупе у земљи коју прави кртица. Када је кртица тражена у једну рупу, она излази из друге. Или (ова реч) значи тунел или подземну јаму за скривање.

У исламу нифак значи: "Претварање да се воли ислам, док се скрива неверство и зло."

Лицемерству је дат овај назив, јер такав улази у веру на једна врата, а излази на друга. С тога, Узвишени Бог упозорава на нифак рекавши:

Мунафици (лицемери) су заиста прави грешници. (Кур'ан, Покајање, 67)

Узвишени Бог је лицемере окарактерисао горим од неверника, рекавши:

Лицемери ће на самом дну Пакла бити и ти им нећеш помагача наћи. (Кур'ан, Ен-Ниса, 145)

И Узвишени Бог каже:

Лицемери настоје преварити Бога, а Он ће њих надмудрити. (Кур'ан, Ен-Ниса, 142)

Узвишени Бог, такође, каже:

Има људи који говоре: "Верујемо у Бога и други свет", а нису верници! Они мисле да варају Бога и оне који верују, иако, не осећајући то, сами себе варају. У срцима њиховим је болест и Бог им повећава болест. Њих чека болна патња за оно што су лагали. (Кур'ан, Ел-Бекара, 6-10)

2. ВРСТЕ ЛИЦЕМЕРСТВА

Постоје две врсте лицемерства:

Прва врста:

Лицемерство у убеђењу - и то је "велико лицемерство." Онај који је такав, показује ислам, а скрива неверство. Ова врста у потпуности изводи из вере, а онај који га поседује биће на самом дну Пакла. Узвишени Бог је такве људе описао лошим особинама, као што су: неверство, помањкање

веровања, исмејавањем са вером и њеним следбеницима и потпуном наклоношћу према непријатељима ислама суделујући у том непријатељству.

Овакви људи постоје у сваком времену, посебно када је ислам јак, а они се не могу супротставити јавно, зато се они претварају да су муслимани, да би тајно сплеткарили против ислама и његових следбеника.

Лицемери показују веровање у Бога, Његове анђеле, Његове Књиге, Његове посланике и у Судњи дан, док, у стварности, они су далеко од веровања у све ово, тј. они све ово негирају и не верују у Бога.

Узвишени Бог је изговорио говор којег је објавио људима, онима које је учинио Својим посланицима, како би људе, с Његовом дозволом, упутили на прави пут, претећи им и опомињајући их на Његову казну.

Узвишени Бог је поцепао засторе иза којих се крију лицемери и разоткрио њихове тајне кроз Кур'ан, и Својим искреним робовима указао на њихов начин деловања и понашања, како би се сачували од њих. На почетку поглавља Ел-Бекара, Узвишени Бог,

класификује људе на три категорије: верници, неверници и лицемери. Објавио је четири ајета о опису верника, два ајета о опису неверника и тринаест ајета о опису лицемера због њихове бројности и жестине њихове болести, и уопштености њихове обмане и жестине њиховог непријатељства према исламу и према његовим следбеницима. Заиста, ислам константно трпи због њих, јер се они декларишу као муслимани и они који помажу ислам, док су они, у суштини, непријатељи (ислама). Они изражавају своју мржњу спрам ислама у свим видовима, за које неуки мисле да је знање и реформа, док је то у суштини крајња неукост и заблуда.

Лицемерства у убеђењу је шест врста:

1. Порицање Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега.
2. Порицање нечега са чиме је дошао Посланик.
3. Мржња према Посланику.
4. Мржња било чега са чиме је дошао Посланик.

5. Радост због слабљења вере Посланика.

6. Огорченост због јачања вере Посланика, нека су благослов и мир на њега.

Друга врста:

Лицемерство у делу - а то је поседовање особине лицемера уз сачуваност веровања у срцу. Ова врста лицемерства не изводи из вере, али се сматра средством до тога. Особа која га поседује носи у свом срцу и веровање и лицемерство. Када ово друго надвлада (тј. лицемерство), такав постаје прави лицемер. Доказ за ово је говор Посланика, нека су благослов и мир на њега, који каже:

Четири су особине, ко год их поседује такав је прави лицемер, а ко год поседује једно од њих, такав поседује особину лицемера све док је не остави: (1) када му се повери он то проневери, (2) када говори он лаже, (3) када се обавезе на нешто он превари (4) и када се препире понаша се непристојно.³¹

³¹ Цитат бележи Бухарија и Муслим.

Особа која састави ове четири особине, уистину је саставила сво зло и све особине лицемерства. Али, онај који има једну од њих, такав поседује особину лицемера.

Особа може да поседује особине добра и зла, а такође и веровања, неверства и лицемерства, и такав ће заслужити награду и казну сходно особини која надвлада другу, као што је лењост да присуствује заједничкој молитви у џамији - ово је од својстава лицемера.

Лицемерство је зло и веома опасно и од њега су асхаби били уплашени. Ибн Еби Мулејке каже:

"Срео сам тридесет асхаба Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, и сви су се они бојали упадања у лицемерство."

3. РАЗЛИКЕ ИЗМЕЂУ ВЕЛИКОГ И МАЛОГ ЛИЦЕМЕРСТВА

- Велико лицемерство изводи из вере, док мало лицемерство не изводи.

- Велико лицемерство означава различитост између унутрашњег веровања и онога што се показује јавно, док мало лицемерство означава различитост између јавних и тајних дела, али не и веровања.

- Велико лицемерство не може произаћи од верника, док мало може.

- Особа која поседује велико лицемерство обично се не каје, али, чак и уколико се покаје, учењаци се разилазе да ли верски кадија (судија) прихвата његово покајање. Док мало лицемерство, онај који га поседује и покаје се Богу, Узвишени Бог прихвата његово покајање.

Учењак, Ибн Тејмије, каже:

"Често се дешава да верник упадне у неки огранак лицемерства и Бог му опрости. Понекад му срце обузме нешто што обавезује на лицемерство, али га Бог сачува од њега. Верник може бити искушан ђаволским и неверничким дошаптавањима од којих му прса бивају стешњена:

Један асхаб је рекао: "О Божији Посланиче! Неки од нас имају неке мисли због којих би пре пали са неба на земљу него да их изусте" - Божији

**Посланик, нека су благослов и мир на њега, рече:
"То је јасан доказ веровања!"**

У другој верзији хадиса стоји:

Када неко осети застрашујуће мисли које му дођу на памет, нека каже: "Хвала Богу који је ђаволске сплетке ослабио у пуко дошаптавање."

Тј, то је последица ђаволског дошаптавања. А та велика одбојност према томе, и сузбијање истог из срца је изражавање јасног веровања."

А што се тиче оних који поседују велико лицемерство, Узвишени Бог их је описао речима:

Глуви, неми и слепи су они! Никако да се поврате! (Кур'ан, Ел-Бекара, 18)

- Ово значи: они се неће срчано повратити у ислам.

Узвишени Бог каже:

Зар они не виде да сваке године једанпут или два пута у искушење падају, па опет, нити се кају нити се опамећују. (Кур'ан, Покајање, 126)

Учењак, Ибн Тејмије, каже:

"Исламски учењаци се разилазе по питању њиховог јавног покајања, због чињенице да је то немогуће знати, јер они увек вањштином показују ислам."

Поглавље 5.5.

Појашњење суштине незнања, грешења, заблуда и неверства - поделе и прописи споменутог

1. ЦАХИЛИЈЕТ (НЕЗНАЊЕ)

Незнање:

То је стање у којем су Арапи били пре ислама, током којег су били неуки по питању Бога, посланика и прописа вере, и хвалисали су се својим пореклом, охолошћу, окрутношћу и сличним.

Цахилијет је незнање или помањкање знања, које је у супротности 'илму (верски исправном знању).

Учењак, Ибн Тејмије, каже:

"Онај који не познаје истину поседује прости цехл (незнање), али, ако такав верује у оно што је супротно истини, његов цехл (незнање) је сложен (тј. велики је незналица). Ако говори против истине знајући то или не знајући, и такав је незналица. Појаснивши ово, констатујемо да су људи били у доба незнања пре посланства Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, јер оно што су следили од говора и дела су биле измишљене новотарије од стране незналица по којима су и поступали. Слично томе, све што је опречно ономе чиме су послати посланици, од Јевреја и хришћана, сматра се незнањем, а то је опште незнање. Након посланства Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, незнање може постојати у једној или другој земљи. Такође постоји у земљи неверника. Може такође постојати код једне или друге особе. На пример, човек је пре свога примања ислама био у незнању и поред тога што је живео у земљи муслимана. Али, нема општег, или апсолутног незнања након посланства Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега. Увек ће постојати победничка скупина међу његовим следбеницима која је на истини све до Судњег дана."

Ограничени цахилијет (незнање), на један или на други начин, може постојати код неког муслимана, и код много муслимана. Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Четири су особне цахилијета (незнања) у моме уммету...³²

И Он је рекао Ебу Зерру:

При теби су трагови цахилијета (незнања).³³

Укратко, цахилијет је узет од речи "цехл" што значи незнање или непостојање знања, и две га је врсте:

- Општи (апсолутни) цахилијет (незнање) - који је био пре посланства Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, и са његовим посланством се завршио.

- Ограничени (појединачни) цахилијет (незнање) - који постоји у неким земљама, градовима или при појединцима. Ова врста је стално присутна.

³² Цитат бележи Муслим

³³ Цитат бележе Бухарија и Муслим

Тако, постаје јасна грешка оних који говоре уопштено, изјављујући: "Џахилијет (незнање) овог века" или "Џахилијет (незнање) двадесетог века", и сличне изреке. Исправна изјава би била да каже: "Џахилијет (незнање) неких људи у овом веку или већине људи у овом веку (или земљи)." Није исправно, нити дозвољено то уопштено говорити, јер је општи ѓахилијет избрисан са доласком Посланика, нека су благослов и мир на њега.

2. ФИСК (ГРЕШЕЊЕ)

Фиск у арапском језику значи: излазак.

У шеријатској терминологији, то значи: излазак из покорности Богу. Може се односити на потпуни излазак из покорности Богу тако да се за кафира (неверника) понекад каже да је фасик-грешник, а може се односити и на делимични излазак из покорности Богу тако да се и за верника који почини неки од великих греха каже да је фасик (грешник).

Фиска (грешења) је две врсте:

- Фиск (грешење) који изводи из вере; као што је куфр (неверство), тако да се понекад неверник назива фасиком (грешником), као што је Узвишени Бог назвао Сотону:

А кад смо рекли анђелима: "Поклоните се Адаму!" - сви су се поклонили осим Сотоне, он је био један од цинна и зато се фесека (огрешео) о заповест Господара свога. (Кур'ан, Пећина, 50)

Ова врста фиска, присутна код Сотоне, узрокује неверство. Каже Узвишени Бог:

А оне који су били фасици - чека Пакао. (Кур'ан, Падање ничице, 20)

Ово се односи на невернике, као што указују Његове речи:

А оне који су били фасици - чека Ватра, у којој ће пребивати; кад год покушају да из ње изађу, биће у њу враћени и биће им речено: "Искусите казну у Ватри коју сте порицали." (Кур'ан, Падање ничице, 20)

- Фиск који не изводи из вере; иако се муслиман који почини велики грех назива фасиком

(грешником), ипак, његов фиск га не изводи из ислама, као што су они које Узвишени Бог спомиње у следећим одломцима:

Оне који окриве поштене жене, а не докажу то с четири сведока, са осамдесет удара бича их избичујте и никада више сведочење њихово не примајте; они су фасици. (Кур'ан, Светлост, 4)

Хаџ (ходочашће) је у познатим месецима, па онај ко се обавеже у току њих обавити хаџ не може имати полни однос, нити фусук чинити, нити улазити у препирке у току хаџа. А за добро које учините Бог зна. За пут се опскрбите, а најбоља је опскрба богобојазност! И Мене се бојте - ви, разумом обдарени! (Кур'ан, Ел-Бекаре, 197)

Учењаци су реч "фусук" протумачили као: "дело непокорности" - тј. грех.

3. ДАЛАЛЕТ (ЗАБЛУДА)

Далалет у арапском језику значи: скретање са правог пута, или курса, што је супротно од хидајет (упуте). Узвишени Бог каже:

Онај који иде правим путем, од тога ће само он користи имати, а онај који дале (лута) - на своју штету лута, и ниједан грешник туђе грехе неће носити. (Кур'ан, Ноћно путовање, 15)

Далалет обухвата више значења:

- Некада значи куфр (неверство) - као што на то указују речи Узвишеног Бога:

О верници, верујте у Бога и Посланика Његовог, и у Књигу коју Он Своме Посланику објављује и у Књиге које је објавио пре. А онај који не буде веровао у Бога, и у анђеле Његове, и у књиге Његове, и у посланике Његове, и у онај свет - далеко је у далалету (заблуди). (Кур'ан, Ен-Ниса, 136)

- Некада значи ширк - као што на то указују речи Узвишеног Бога:

Узвишени Бог неће опростити да му се ширк чини, а коме хоће опростиће све осим тога; онај ко Богу ширк учини - доиста је далеко у далалету (заблуди) скренуо! (Кур'ан, Ен-Ниса, 116)

- Некада указује на ненамерну грешку - као што је у случају Мојсија, мир на њега. Као што стоји у ајету:

Рече: "Ја сам онда оно урадио, а био сам далин (ненамерно погрешно)." (Кур'ан, Песници, 20)

- Некада указује на опречност која је на мањем степену од неверства - као што је то случај са "заблуделим сектама", а то су секте које су опречне ехли суннету вел џема'ту (скупина која је на веровању Божијег Посланика и првих генерација муслимана).

- Некада указује на заборав - као што Узвишени Бог каже за сведочење жена:

Ако једна од њих две тедилле (заборави), нека је друга подсети. (Кур'ан, Ел-Бекара, 282)

- Такође указује на изгубљену ствар или ствари, као што се каже за изгубљену камилу: "Даллетул ибил."

4. РИДЕТ (ОТПАДНИШТВО ОД ИСЛАМА):

ВРСТЕ И ПРОПИСИ

Ридет у језику значи: 'повратак'. Каже Узвишени Бог:

О народе мој, уђите у Свету земљу, коју вам је Бог доделио, и не тертедду (враћите се назад), па да се вратите изгубљени. (Кур'ан, Трпеза, 21)

А то је, враћање у неверство.

Ридет у шеријатској терминологији значи: „Одпадништво након ислама.“ Узвишени Бог каже:

Они ће се непрестано борити против вас док вас не одврате од вере ваше, ако буду могли! А они међу вама који јертедид (од вере своје отпадно) и као неверници умру - њихова дела биће поништена на овоме и другоме свету. Они ће становници Ватре бити и тамо ће вечно остати. (Кур'ан, Ел-Бекара, 217)

ВРСТЕ РИДЕТА

Ридет-отпадништво наступа утицајем једног од многобројних поништивача ислама, и могу се поделити у четири врсте:

- Ридет речима - као што је вређање (псовање) Узвишеног Бога, или Његовог Посланика, Његових анђела или неког од Његових посланика; или да неко тврди да познаје гајб (невидљиво, будућност); или да тврди да је он посланик или да верује у тврдње таквих људи; дозивање других мимо Бога или тражење помоћи од другог мимо Бога за оне ствари које може само Бог да учини, или тражење уточишта код другог поред Бога.

- Ридет делом - као што је падање ничице кипу, камену, гробу, или приношење жртве њима; или (намерно) бацање Божије Књиге на прљава места; бављење црном магијом, њено учење или подучавање њој; или суђење неким другим, а не Божијим законима, и сматрати такво дело дозвољеним.

- Ридет убеђењем - као што је веровање да Бог има судруга; или веровање да је блуд или пијење алкохола или камата дозвољено; или веровање да је једење хлеба забрањено; или да обављање молитве

није обавезно или друге ствари за које постоји сагласност да су дозвољене или да су забрањене или оно око чије обавезности постоји слагање учењака.

- Ридет сумњом - нпр. сумња у забрану ширка или блуда, или пијења алкохола, или сумња у дозвољеност једења хлеба. Затим, сумња у Мухаммедово, нека су благослов и мир на њега, посланство или у посланство других посланика или сумња у њихову искреност; или сумња у веру ислам; или сумња у примереност ислама у овоме времену.

- Ридет остављањем неких ствари - као што је намерно остављање намаза (молитве), јер Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Између човека и куфра (неверства) и ширка (многобоштва) је остављање намаза.³⁴

И други докази о куфру (неверству) онога који остави намаз.

ШЕСТИ ДЕО

РЕЧИ И ДЕЛА КОЈА ПОНИШТАВАЈУ ИЛИ УМАЊУЈУ ТЕВХИД (МОНОТЕИЗАМ)

³⁴ Хадис бележи Муслим

Овај део садржи следећа поглавља:

1. Тврдња да неко познаје гајб (невидљиво), тако што чита са длана или из филцана, помоћу звезда и слично.

2. Црна магија, гатање и прорицање.

3. Приношење жртава, заветовање гробовима и величање истих.

4. Величање кипова и кумира (идола).

5. Исмејавање са вером и верским светињама.

6. Суђење по ономе што није објавио Узвишени Бог.

7. Тврдња да неко поседује право доношења верских прописа у погледу дозвољавања и забрањивања.

8. Придруживање атеистичким странкама и идејама као и другим цахилијетским (залуталим) правцима и странкама.

9. Материјалистички начин поимања живота.

10. Рукје, хамајлије и талисмани.

11. Заклињање нечим мимо Бога, посредништво и тражење помоћи мимо Бога.

Поглавље 6.1.

Тврдња да неко познаје гајб (невидљиво) тако што чита са длана или из филцана, помоћу звезда и слично

1. ЗНАЧЕЊЕ ГАЈБА (НЕВИДЉИВОГ)

Гајб је: оно што је скривено од људи од будућих и прошлих догађаја, и оно што се људским оком не види. Знање о гајбу поседује једино Бог. Узвишени Бог каже:

Реци: "Нико, осим Бога, ни на небу ни на Земљи, не зна гајб; и они не знају када ће проживљени бити." (Кур'ан, Мрави, 65)

Нико не зна гајб, осим Узвишени Бог. Он то може показати неком од Својих посланика, ако Он хоће, због неког разлога или мудрости (коју само Он зна). Узвишени Бог каже:

Он зна гајб и Он гајб не открива никоме, осим онога кога Он за посланика одабере; зато Он и испред њега и иза њега поставља оне који ће га чувати. (Кур'ан, Ел-Цинн, 27)

У значењу да Бог не објављује гајб, осим онеме кога Он одабере за посланика, објављујући му од тога оно што Он хоће, јер је обавештавање о гајбу чудо посланика и од доказа посланства. Ово укључује и посланике од људи и од анђела. Он не објављује информације о гајбу другима мимо њих, јер је Он везао такве информације само за посланике и анђеле (ајет је наведен у ограничавајућој форми 'осим'). Зато, свако други који тврди да поседује знање о гајбу - такав је лажов и неверник, било да то тврди преко читања са длана или филцана, или гатања или црне магије, или астрологије или нечег другог.

Овим стварима се баве разне варалице и лажови који обавештавају људе да могу лоцирати где се налази изгубљена ствар и о стању одсутних људи, или о узроку одређене болести, наводећи да је тај и тај црном магијом узроковао ту и ту болест. Све ово је због тога што они за то запошљавају цинне и ђаволе, а људима говоре да им долази знање о гајбу, а у ствари се ради о обмани и превари.

Учењак, Ибн Тејмије, каже:

"Они који се баве црном магијом имају друштво ђавола који их информишу о многим скривеним стварима које они сазнају прислушкивањем обавести које Узвишени Бог, говори својим анђелима. Они при томе помешају истину с лажима."

Он наставља па каже:

"Међу таквим људима су и они којима би ђаволи доносили храну, воће, слатко, и друге ствари које не постоје у месту у којем је тај гатар. Неке од њих цинн узме и летећи их одводи до Мекке, Јерусалима или неког другог места."

Гатари некад о гајбу обавештавају путем астрологије, а то је врачање о догађајима на Земљи сходно положају звезда и сазвежђа, као што је нпр: време дувања ветра или спуштања кише, промене цена и друге ствари за које мисле да се могу спознати упознавањем звезда и њиховог положаја и кретања, и тврде да је то повезано са кретањима планета око орбита, када се оне приближавају и удаљавају једна од друге. Тако, нпр. кажу: "Ко се ожени под том и том звездом десиће му се то и то." Затим: "Ко путује с том

звездом биће му тако и тако." У то спада и хороскопско врачање које се објављује у појединим часописима. Неки неуки људи и они који поседују слаб иман (веровање), ослањају се на гатаре тражећи савет о својим будућим догађајима, као што је брак и друге ствари. Онај који тврди да познаје гајб и онај који му верује - такви постају мушрици (многобошци) и неверници, јер тврде да тај (гатар) поседује знање које поседује само Узвишени Бог (приписујући Богу партнера у стварима које су својствене само Њему). Док су планете и звезде само створења која су потчињена Богу, немају сопствену вољу, нити било коју врсту моћи. Они не указују на срећу или несрећу, живот или смрт. Све је то само дело ђавола који прислушкују оно што Узвишени Бог објављује анђелима.

Поглавље 6.2.

Сихр (црна магија), прорицање и гатање

Све ове ствари су ђаволска дела, која су забрањена и која негирају исправну акиду (веровање) или је скрнавe, јер се не дешавају, осим путем чињења ширка (многобоштва).

1. СИХР (ЦРНА МАГИЈА) МЕЊА СТВАР ИЗ СТВАРНОГ У НЕКО ДРУГО СТАЊЕ

Сихр је израз за нешто скривено чији је узрок нешто ситно или невидљиво. Сихр је назван чаролијом, јер се дешава путем невидљивих или скривених ствари које очи не могу приметити и регистровати. Сахир (онај који се бави црном магијом) чини да оно што је лаж буде у форми истине, и узрокује да ствар буде представљена другачије од њеног стварног стања. Сихр може бити у виду талисмана, разних рукји и речи које изговарају сахири, затим у виду разних лекова и пушења.

Сихр је стварност. Неки сихрови делују на срце и тело што узрокује болест, смрт или растављање мужа од жене. Међутим, такве радње могу имати утицај само Божијом, дозволом и Његовом космичком одредбом. То је ђаволски посао, већина њихових резултата се могу постићи само чињењем дела ширка (многобоштва), и чињењем дела које ђаволи воле, као што је посвећивање „ибадета“ (богослужења) њима. Зато је Законодавац (Бог)

изједначио сихр са ширком (многобоштвом). Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

**Клоните се седам упропаштавајућих греха! -
Упиташе: "Која су то дела?" Одговори им:
"Ширк, и сихр..."³⁵**

Сихр са два аспекта потпада под ширк (многобоштво):

Први: Зато што укључује тражење помоћи од ђавола, зависећи од њих, и тражење услуга од њих радећи дела која они воле у замену за њихове услуге. Поред тога, сихр је оно чему ђаволи уче људе.

Узвишени Бог каже:

...него су неверници ђаволи који људе уче сихру (враџбинама). (Кур'ан, Ел-Бекара, 102)

Други: И зато јер тврде да познају гајб и невидљиви свет, и тврде да (гатар) дели то знање са Богом. Ово је јасно неверство и заблуда. Узвишени Бог каже:

³⁵ Хадис бележе Бухарија и Муслим.

Учили су оно што ће им наудити и од чега користи неће имати, и ако су знали да онај ко то (познавање црне магије) себи прибави, на другоме свету никакве среће неће имати. (Кур'ан, Ел-Бекара, 102)

Тако, нема сумње да сихр (враџбина) узрокује неверство и ширк (многобоштво) који поништава човеков иман (веровање). Онај који то практикује мора бити убијен, као што су асхаби (прве генерације муслимана) погубили много сахира (врачара).

Људи узимају сахире (гатаре) и сихр (враџбину) олако. Неки то вероватно сматрају врстом уметности којом се хвале, и додељују награду и аплауз ономе који то чини. Они такође организују прославе и забаве које укључују надметање сахира (врачара), које посећују хиљаде гледаоца и посматрача. Ово је одраз цехла (незнања) и немарности у погледу вере и акиде, и подржавање ових покварењака који је не поштују и који се поигравају са људима.

2. ПРОРИЦАЊЕ И ГАТАЊЕ

Обоје је тврдња да неко познаје гајб и непознате ствари, као што су обавести о будућим догађајима који ће се догодити на земљи, или где се налазе неке изгубљене ствари. Све ово бива помоћу ђавола који прислушкују вести са неба. Узвишени Бог о томе каже:

Хоћу ли вас обавестити коме долазе ђаволи? Они долазе сваком лашцу, грешнику. (Кур'ан, Песници, 221-223)

Ђаволи потајно слушају разговор анђела где украду неку реч, и онда то преносу сахирима (врачарима), чему он додаје стотину лажи, и људи му верују на основу онога што су ђаволи чули од анђела на небесима. Једино Узвишени Бог зна гајб тј. невидљиво и оно што ће се десити у будућности. Онај који тврди да учествује са Богом у томе и онај који верује у такве тврдње, је тиме приписао партнера Богу у стварима које су својствене једино Њему.

Гатари морају упасти у ширк, јер се приближавају ђаволима преко чињења дела ('ибадета - богослужења) која они воле. То је ширк у тевхиду рубубије са аспекта тврдње да (гатар) дели знање о

гајбу (са Богом), и ширк у тевхиду улухије са аспекта посвећивања 'ибедета другоме поред Бога.

Ебу Хурејре, нека је Бог задовољан њим, преноси да је Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

Онај који оде код сахира или гатара и поверује у оно што он каже узневеровао (занекао) је у оно што је објављено Мухаммеду. (Хадис бележи Ебу Давуд)

Мора се имати на уму да сахири, гатари и пророци варају људе и поигравају се са њиховом акидом представљајући се као лекари и наређујући пацијенту да принесе жртву другоме мимо Бога. Тако, нпр. неком нареде да закоље као жртву овна са посебним карактеристикама или петла и то на одређеном месту. Или им пишу неверничке талисмане и ђавоље амајлије са садржајима ширка (многобоштва) стављају их у медаљоне које ће носити болесник око врата, или да их чувају у кутијама, или окачене код своје куће.

Неки се претварају као пророци тврдећи да могу лоцирати изгубљену ствар тако да неуки људи, траже њихову помоћ у лоцирању изгубљене ствари.

Они их обавесте о локацији изгубљене ствари, или им ту ствар донесу посредством својих ђавола помагача.

Неки се представљају као Божији заштитници којима се дешавају чуда, и поседују неке неприродне појаве, или као уметници. Тако неки ходају по ватри и то му не нашкоди, или се ударају одређеним оружјима (ножевима и сл.) или се баце под ауто где гуме пређу преко њега али му то ништа не науди. Или праве трикове које постижу преко ђавола, а то изгледа реално и као да их ти људи изводе, а они су у ствари ђаволско деловање које ови изводе како би заварали људе и раширили смутњу. Дакле, то су одређени трикови којима се завашава човеков вид, као што је био случај са фараоновим сахирима и мађионичарима који су изводили трикове са конопцима и штаповима.

Учењак, Ибн Тејмије, Бог му се смиловао, расправљајући се са сахирима од секте ахмедија рифаија приповеда:

"Он је подигао свој глас говорећи: 'Ми можемо да урадимо нестварне ствари као што је то и то, које нико други не може да уради'." - Тврдио је да изводи ствари превазилазећи природне границе, као што је ходање по ватри и друге ствари које само његови

следбеници могу да ураде, па да се због тога треба њима покорити. Ибн Тејмијје, подиже свој глас љутито и рече: "Обраћам се сваком ахмедији (рифайју) на истоку и западу земљине кугле изазивајући их да све оно што они раде, као што је ходање по ватри, урадићу то и ја, и онај који изгори (од нас двојице) изгубио је!" - Вероватно сам рекао: "Нека буде Божије проклетство на таквог (који изгуби)!" Под условом да оперемо своје тело сапуном и врелом водом!" - Неки од владара и људи су ме упитали о тој мојој изјави, па им рекох: "То је зато што се они користе лукавствима где трљају своје тело жабљом машћу, кором наранџе и каменом талка и онда уђу у ватру!" - Онда рифаијја рече: "И да се и ја и ти умотамо у чист огртач, након што се истрљамо сумпором!" - Ја (Ибн Тејмијје) рекох: "Хајде да учинимо тако! - И понових свој захтев, а затим он дотаче свој огртач претварајући се као да га скида, а ја му рекох: "Не, све док се не окупамо врелом водом и сапуном!" - Он се збуни па рече (одуговлачећи): "Онај који воли владара нека донесе дрва за ватру!" Ја рекох: "Одвраћаш људе од главне теме и губиш време, људи ће се разићи, и ништа се не може постићи. Довољно је да упалим фењер и да обојица ставимо прст, након што се окупамо, па, онај којем

прст изгори, онда нека на њега буде Божије проклетство!" - Или, рекох: "Такав је поражен!" - "Након што ово рекох, лице овога човека се промени изгледајући понижено."

Оно што желим овде истакнути је чињеница да су такви људи варалице које заваравaju људе својим триковима и обманама. Од таквих трикова је: повлачење аута помоћу длаке, бацање под гуме аута, пробадање гвожђем и сличне ствари од ђаволских трикова и чаролија.

Поглавље 6.3.

Приношење жртава, заветовање умрлима и гробовима и њихово величање

Посланик, нека је благослов и мир на њега, је указао на сва средства која воде ка ширку, и на то је жестоко упозорио. Од тога је посећивање гробова и њихових становника. Он је поставио веома прецизна правила која штите човека од претеривања или чињења 'ибадета гробовима. Од тих правила су:

1. Посланик, нека је благослов и мир на њега, је забранио претеривање и застрањивање у погледу побожних и праведних људи, јер то води ка њиховом обожавању.

Он, нека су благослов и мир на њега, каже:

Припазите се претеривања у вери, јер је претеривање уништило људе пре вас.³⁶

И каже: **Немојте ме величати као што су хришћани (претерано) величали Исуса сина Маријиног. Ја сам само роб. Реците: "Божији роб и посланик."**³⁷

2. Такође је упозорио и забранио прављење грађевина на гробовима.

Ебу Хајац ел-Еседи преноси да му је Алија ибн би ЕТалиб, нека је Бог задовољан њима рекао:

Зар нећеш да те пошаљем на задатак на који је мене послао Посланик, нека су благослов и мир на

³⁶ Хадис бележи Ахмед

³⁷ Хадис бележи Бухарија

њега: **"Не остави кипа а да га не порушиш, нити гроба а да га не поравнаш (са земљом)."**³⁸

3. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је, такође, забранио бетонирање гробова и грађење на њима.

Џабир, нека је Бог задовољан њим, преноси:

Посланик, нека су благослов и мир на њега, је забранио бетонирање гробова, седење на њима, и прављење грађевине на њима.³⁹

4. Затим, Посланик, нека су благослов и мир на њега, је упозорио на опасност обављања молитве поред гробова.

Од Аише, нека је Бог задовољан њом, се преноси:

Када је Божији Посланик био болестан, они би му на лице стављали његов огртач, када би дошао себи он би га откривао а затим би у таквом стању рекао: "Нека је Божије проклетство на Јевреје и хришћане, они су узели гробове својих посланика за богомоље!" - Он је то рекао упозоравајући на

³⁸ Хадис бележи Муслим

³⁹ Хадис бележи Муслим

опасност онога што су они чинили и из страха да се то не би десило са његовим гробом.⁴⁰

И Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Заиста су они пре вас узимали гробове својих посланика као богомоље. Зато, никада не узимајте гробове за богомоље! Ја вам то забрањујем!⁴¹

Узимање гробова за богомоље значи обављање молитви поред њих, па чак и ако богомоља није направљена директно изнад њих.

Јер, свако место где се обавља молитва је учињено богомољом. Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Земља ми је учињена богомољом и средством за чишћење.⁴²

⁴⁰ Хадис бележе Бухарија и Муслим

⁴¹ Хадис бележи Муслим

⁴² Хадис бележи Бухарија

Ако је обављање молитве поред гробова забрањено, онда је још више забрањено ако је гроб унутар богомоље.

Много људи данас крши ову забрану и раде оно на шта је Посланик, нека су благослов и мир на њега, упозорио, и на крају упадну у велики ширк (многобоштво)! Они праве маузолеје на гробовима који се посећују и где се практикује много дела великог ширка, као што је: приношење жртве мртвим људима, тражење помоћи од њих, испуњавање завета њима, и слично.

Учењак, Ибн Кајјим, каже:

"Онај који упореди праксу Посланика, нека су благослов и мир на њега, и његове наредбе и забране по питању гробова и праксу асхаба (првих следбеника), по том питању са оним на чему је већина света данас, увидеће да су те две стране, које пореди, превише супротне и контрадикторне једна другој и да се никада не могу ускладити. Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, је забранио обављање молитве у правцу гроба, али, данас људи клањају код гробова. И он је забранио да се гробови узимају за

богомолје, а ови на њима граде богомолје и називају их богомолјама, поистовећујући их тако са Божијим кућама. Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, је забранио паљење свећа на гробовима, али, данас људи то раде, стоје над њима и пале кандиле. Забранио је да се (маузолеји) узимају као места празновања (која се сваке године у исто време обилазе), али, људи то раде, и узимају гробове за места празновања, изводе разне обреде и сакупљају се на њима као што се сакупља ради празника или још више од тога. Он, нека су благослов и мир на њега, је наредио да се гробови поравнају као што је дошло у споменутом хадису (казивању), код учењака Муслима, у којем је Алија рекао Ебу Хајацу ел-Еседију:

Зар нећеш да те пошаљем на задатак на који је мене послао Посланик, нека су благослов и мир на њега: **"Не остави кипа а да га не порушиш, нити гроба а да га не поравнаш (са земљом)."**

Од Ебу Сумарне ибн Шуфејја преноси се да је рекао:

"Били смо са Фадалом Ибн Убејдом на Византијској територији на Родосу, па је један наш

пријатељ преминуо. Фадала нареди да се његов гроб поравна са земљом, и рече: **'Чуо сам Посланика, нека су благослов и мир на њега, како наређује да се поравнавају гробови (са земљом)!'**

Међутим, људи се данас жестоко супротстављају овим хадисима и подижу гробове изнад земље као куће, и још над њима праве куполе.

Ибн Кајјим, Бог му се смисловао, каже:

"Погледај ову велику супротност (тј. разлику) између онога што је Посланик прописао и намеравао у забрани горе споменутих пракси и онога шта људи данас прописују и шта намеравају. Нема сумње да је у томе толико штете и зла да се то не може ни проценити."

Ибн Кајјим затим набраја ова неисправна дела рекавши:

"Посланик, нека су благослов и мир на њега, је дозволио посећивање гробља како би се присећали Оног света, и како би се чинило добротворство посећеном чинећи молбу Богу за њих и тражење од Бога да им опрости, и да буде милостив према њима, и да их спаси од казне. У томе случају, посетиоц

може да користи и себи и мртвима. Али, данашњи мушрици су обрнули ствари и раде супротно циљевима вере. Њихова посета се своди на ширк и тражење од мртваца и путем њега. Они траже од њих (мртвих) да им испуне потребе, да им дају благослове, и да их помогну против њихових непријатеља, и сл. Радећи то, они, у ствари, чине и себи и мртвима неправду, лишавајући их онога што је Узвишени Бог дозволио, од молитви у корист мртвих и тражења милости код Бога за њих."

На основу пре споменутог, постаје јасно да приношење жртве и заветовање мртвима узрокује велики ширк (многобоштво), јер се такви супротстављају упуту Посланика, нека су благослов и мир на њега, по питању гробова, који је забранио да се на њима било шта гради, и да се узимају за богомоље, тј. места обављања молитви. Јер, када су маузолеји, и куполе изграђени на гробовима, и око њих се почну обављати намази (молитве), где неуки мисле да људи који су у гробовима могу прибавити корист и нанети штету, да дају олакшање онима који га траже, и употпуњавају потребе онима који им се обрате. Затим, они њима приносе жртве жртвујући животиње и дају им завете и тако их учине кумирима

(идолима), обожавајући их мимо Узвишеног Бога. А Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

О Боже! Не дозволи да мој кабур буде учињен идолом којег обожавају.⁴³

Посланик, нека су благослов и мир на њега, не би молио овом молбом да се није бојао да ће тако нешто да се деси. И заиста, овако нешто се дешава код многих гробова широм исламског света. А што се тиче Посланиковог гроба, њега је Узвишени Бог, сачувао узроком благослова његовог, нека су благослов и мир на њега, молбе и поред тога што неки неуки сујевежни људи чине неисправне радње у његовој џамији, ипак, они не могу допрети до његовог гроба, јер се он налази у његовој кући, а не у џамији, и окружен је зидовима, као што је то Ибн Кајјим описао у стиховима у својој "Нунији" у којима каже:

"Господар светова услиша његову молбу и опаса га са три зида."

⁴³ Хадис бележе Малик и Ахмед

Поглавље 6.4.

Величање кипова и кумира (идола)

Темасил је множина од арапске речи тимсал, а значи кип или фигура у облику човека или неке животиње, или нечег другог што има душу.

Нусуб, арапски ансаб, је знак или ознака која показује пут. То је било камење код којег су мушрици (многобошци) приносили жртве. Ти кумири или идоли су били уствари кипови за подсећање које су (мушрици) постављали на одређена места како би оживљавали сећања на неке вође или угледне људе.

Посланик, нека су благослов и мир на њега, је упозорио на опасност цртања или сликања живих бића (тј. свега што има душу), посебно истакнутих личности, као што су учењаци, краљеви, вође држава или побожни људи, без обзира да ли се ради о сликању на камену, папиру, платну или се пак ради о светлосним ефектима који производе слике у модерном времену, путем савремене технологије (као рекламе), или се ради о скулптурама и киповима које се граде и клешу у облику људи и других живих бића.

Посланик, нека су благослов и мир на њега, је такође забранио качење таквих слика на зидове, и постављање кипова и идола ради сећања и успомена, јер је све то пут до ширка (многобоштва).

Први ширк који се десио на Земљи јесте резултат прављења слика и њихово излагање (вешање).

То су биле побожне особе из Нојевог, мир на њега, народа, и када су они преминули, људи су се растужили, и туговали су за њима. Затим им је ђаво предложио да поставе кипове који представљају те особе на места где се они скупљају и да им дају њихова имена, што су они и урадили. И поред тога што их ти људи нису обожавали, ипак, када је та прва генерација преминула, и када је био заборављен разлог постављања њихових кипова, надлазеће генерације су очеле да их обожавају.

Када Узвишени Бог посла Ноја, мир на њега, као посланика своје народу да их упозори и да им забрани ширк (многобоштво) који је био последица величања тих слика и кипова, они одбише његов позив и устрајаше у њиховом обожавању, а те слике

претворише у кумире (идоле) који се обожавају мимо Бога. Узвишени Бог каже:

И говоре: "Никако божанства своја не остављајте, и никако, ни Ведда, ни Суваа, а ни Јегуса, ни Јеука, ни Несра не напуштајте!" (Кур'ан, Ноје, 23)

То су била имена побожних људи по којима су направљени кипови као успомена на њих и ради њиховог величања.

Погледај како је узимање идола и кипова ради успомене ове људе одвело у ширк Богу и инат спрам посланика. Као резултат тога, ови људи су уништени поплавом, и проклети су код Бога и створења.

Све наведено указује на опасне последице сликања и прављења кипова и кумира. Због тог разлога је Посланик, нека су благослов и мир на њега, проклео сликаре и обавестио да ће они од свих људи најжешће бити кажњени на Судњем дану, и наредио је да се све слике избришу (премажу). Такође је обавестио да анђели не улазе у кућу у којој је слика постављена. Све ово због опасности која вреба са те стране, а која може нарушити исправну акиду (веровање) код муслимана.

Први ширк који је учињен на Земљи је био резултат постављања слика. С тога, било да такве слике, или кипови, постоје у кући, јавном тргу, парку или раскршћима, то је забрањено, јер то води ширку (многобоштву) и искваривању акиде (веровања). Неверници ово данас практикују, јер немају акиду (веровање) коју ће да чувају. Али, није дозвољено муслиманима да их имитирају и учествују са њима у таквој пракси како би сачували своју акиду која је извор њихове снаге и среће. Не може се рећи да су људи прошли кроз овај период, да су спознали тевхид (Божију једноћу) и ширк (многобоштво), тако да са те стране више не постоји опасност, јер ђаво гледа у будућност и генерације које долазе, па ако се међу њима рашири цехл (незнање) он ће то искористити да их заведе, као што је то урадио са Нојевим народом када су помрли њихови учењаци, а међу њима се проширио цехл (незнање); и зато што човек док год је жив није сигуран да неће упасти у искушења. Тако Аврам, мир на њега, каже:

"Заштити мене и моје синове да не обожавамо кипове."

Аврам, се бојао за себе смутње у том погледу. Неки учењаци су рекли: "Ко је тај ко после Аврама,

мир на њега, може бити сигуран да ће се спасити од искушења?"

Поглавље 6.5.

Исмејавање са вером и верским светињама

Исмејавање са вером представља отпадништво од ислама и излазак из вере у потпуности. Узвишени Бог каже:

Ако их запиташ, они ће сигурно рећи: "Ми смо само разговарали и забављали се." Реци: "Зар се нисте Богу и речима Његовим и Посланику Његовом ругали? - Не оправдавајте се! Јасно је да сте неверници постали након што сте били верници. Ако некима од вас и опростимо, друге ћемо казнити зато што су кривци." (Кур'ан, Покајање, 65-66)

Овај одломак указује да је исмејавање са Богом куфр (неверство) и да је исмејавање са Послаником куфр (неверство) и исмејавање са Божијим одломцима је куфр (неверство). Онај који се исмејава са једном од ових ствари као да се исмејава са свим споменутиим.

Ови мунафици (лицемери) којима се Бог обратио у овим одломцима су се исмејавали са Послаником, нека су благослов и мир на њега, и његовим асхабима (друговима). Као резултат тога, Узвишени Бог је објавио наведене ајете (одломке). Исмејавање са ово троје је међусобно повезано. Они који омаловажавају тевхид (једноћу узвишеног Бога), и величају и упућују молбе мртвима, и када им се нареди да се држе веровања у тевхид и да оставе ширк (многобоштво), они те наредбе узимају олако, и исмејавају се томе, као што их је Узвишени Бог описао рекавши:

Кад те виде, ругају ти се: "Је ли ово онај којег је Бог као посланика послао? Умало да нас од божанстава наших није одвратио, али ми им верни омадосмо." А кад доживе патњу, сазнаће ко је даље са Правог пута био скренуо. (Кур'ан, Ел-Фуркан, 41-42)

Исмејавали су се Посланику, нека су благослов и мир на њега, када им је забрањивао да чине ширк (многобоштво). Овакав је случај са свим паганима, када год су позвани да верују у једноћу Бога, они су се исмејавали посланицима и описали су их као

малоумне, заблуделе и лудаке, јер су у својим срцима величали ширк (многобоштво).

Слично томе, људи који су као они (многобошци), исмејавају се онима који их позивају да верују у тевхид (Божију једноћу), јер у својим душама величају ширк (многобошци). Узвишени Бог каже:

Има људи који уместо Бога кумире (идоле) прихватају; воле их као што се Бог воли! Али они који верују, још више Бога воле. А да знају силници - када казну доживе, они ће видети да моћ сва Богу припада и да Бог страховито кажњава. (Кур'ан, Ел-Бекара, 165)

Зато, онај који воли створење као што се воли Створитељ (Бог) - такав је мушрик (многобожац). Мора постојати разлика у љубави у име Бога и вољења некога заједно (на истом степену) са Богом.

Они који су узели гробове за идоле видимо како се исмејавају веровању у тевхид (Божију једноћу) и обожавању само Њега, а величају оне које су узели мимо Бога за посреднике. Тако се неки од њих заклињу Богом, а при томе слажу, а не усуђују се да се криво закуну својим идолом. Много је секти

чији следбеници сматрају тражење помоћи од својих вођа, било код његовог гроба или негде друго, корисније него да моли Бога у џамији у времену праскозорја. Они се такође исмејавају и изругују онима који се не држе њиховог правца већ се придржавају веровања у тевхид (Божију једноћу). Граде маузолеје који се посећују. Много је њих који су престали да иду у џамије и који иду и присуствују слављима и фестивалима њихових редова. Зар ово не спада у омаловажавање Узвишеног Бога, Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега, и Његових ајета (знакова) с једне стране, а величање ширка (многобоштва) са друге стране? Многи обожаваоци гробова данас упадају у ово.

Исмејавања је две врсте:

Прва:

Јасно и недвосмислено исмејавање, које је описано у горе споменутиим ајетима (кур'анског поглавља: Покајање, 66) по питању лицемера који су рекли: "Нисмо видели похлепније, нити веће лажове, нити да се више плаше на бојном пољу од наших учењака (мислећи на асхабе)!" Или говор сличан

томе, као што је: "Ова ваша вера је пета вера," или: "Ваша вера је поцепана." Или говор неког од њих када угледају оне који позивају на добро, а одвраћају од зла: "Ево их ови побожни!" - Са намером њиховог исмејавања и омаловажавања.

Много је примера ове врсте исмејавања да се не могу ни побројати, а које је много горе од споменутих коментара оних лицемера због којих је Узвишени Бог објавио наведене ајете.

Друга:

Нејасно и двосмислено исмејавање, а то је море без обала, као што је нпр: намигивање очима, плажење језиком, алудирање подизањем усана или било које изражавање лицем изражавајући незадовољство или одмахивање руком када се Божија Књига цитира или када се суннет (пракса) Посланика, нека су благослов и мир на њега, наводи или када се тражи наређивање на добро и одвраћање од зла.

Од ове врсте исмејавања је говор: "Ислам није за двадесети век, одговара средњем веку." Или: "То је назадовање и кашњење за цивилизацијом." Речи да је ислам груб и неосећајан у погледу казни. Или говор: "Ислам одузима жени права дозвољавањем развода и

полигамије." Или говор: "Суђење по људским законима је боље за људе од суђења по исламу." Затим, потварање оних који позивају у веровање у тевхид (Божију једноћу) и негирају обожавање гробова да су радикални и екстремни и да тиме желе поцепати заједницу муслимана. Или називање њих вехабијама, оних који су као пети правац. Или исмејавање са онима који се држе праксе Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, говорећи: "Вера није пуштање длака", исмејавајући се са онима који пуштају браду. И сличне изјаве.

Све наведене и сличне изјаве узрокују вређање вере и њених следбеника и исмејавање са исправним веровањем. Нема снаге нити моћи осим са Богом.

Поглавље 6.6.

Суђење по ономе што није објавио Узвишени Бог

Од ствари веровања у Узвишеног Бога и обожавања Њега јесте покораване Њему у суду, и задовољство Његовим законом, и враћање Ку'ану и суннету Његовог Посланика кад се људи разиђу у говору, веровању, међуљудским односима, крви, иметку, и другим правним питањима, јер Узвишени

Бог је тај који прописује законе и Њему припада одлука и судство.

Обавеза је на владару и судији да суде по ономе што је Узвишени Бог објавио и прописао. Такође, обавеза је на појединцима да у међусобним споровима за судију узму Божију Књигу (Кур'ан) и суннет (праксу) Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега.

Властима и владарима, Узвишени Бог поручује:

Бог вам доиста наређује да поверења дате онима којима припадају, а када међу људима судите - да праведно судите. Савет Божији је уистину диван и Бог доиста све чује и види! (Кур'ан, Ен-Ниса, 58)

А по питању поданика, Он каже:

О верници, покоравajte се Богу и покоравajte се Посланику и надлежним (владару муслиману и учењацима) између вас! А ако се у нечему не слажете, обратите се Богу и Посланику, ако верујете у Бога и други свет! То је боље и последице су лепше! (Кур'ан, Ен-Ниса, 59)

Затим, Узвишени Бог је обавестио да се не може саставити иман (веровање) и суђење по законима које није Бог објавио и прописао. Узвишени Бог каже:

Зар не видиш оне који тврде да верују у оно што је објављено теби и у оно што је објављено пре тебе, како желе да им се пред тагутом суди, иако им је наређено да у њега не верују?! А ђаво жели да их само у велику заблуду наведе!" - И када им се каже: "Дођите ономе што је Бог објавио и дођите Посланику!" - Видиш лицемере како се од тебе сасвим окрећу! А шта ће тек бити када их погоди невоља због дела руку њихових, па ти дођу заклињући се Богом: "Ми смо само хтели да добро и право учинимо!" То су они за које Аллах зна шта је у срцима њиховим, па окрени се од њих и саветуј их, и реци им оно што ће их дирнути! А ми нисмо ниједног посланика послали, осим да би му се покоравало уз Божије одобрење. А да ти они дођу када сами себи насиље учине и замоле Бога да им опрости, па да и Посланик замоли да им се опрости, они би видели да Бог, доиста, прима покајање и да је милостив! И тако Ми Господара твога, они неће веровати док за судију у споровима међусобним тебе не прихвате, а потом у душама

својим тегобе не осете за оно што си одредио и сасвим се не предају! (Кур'ан, Ен-Ниса, 60-65)

Узвишени Бог се обраћа појачаном негацијом, а затим се и заклиње да људи неће веровати све док за судију у споровима својим не узму Посланика, нека су благослов и мир на њега, и док не буду задовољни његовом пресудом и док се потпуно не покоре. Исто тако, пресудио је куфром (неверством), неправдом и грехом оним владарима и властима који не суде према ономе што је Он објавио. Он у том контексту каже:

А они што не суде према оном што је Бог објавио, они су прави неверници. (Кур'ан, Трпеза, 44)

Они који не суде према ономе што је Бог објавио прави су насилници. (Кур'ан, Трпеза, 45)

Они који нису судили према ономе што је Бог објавио - прави су фасици (непослушници, грешници). (Кур'ан, Трпеза, 47)

Дужност је да се суди по ономе што је Аллах објавио у свим областима људског живота и свим правним питањима и друштвеним проблемима. Од

тих пресуда прихватају се само она мишљења или изјаве које су поткрепљене Кур'аном и суннетом без пристрасности некој правној школи или одређеном вођи. Ово мора бити у свим порамма људског живота, а не само у брачном праву, као што се то практикује у неким муслиманским земљама. Ислам је недељива и потпуна целина. Узвишени Бог наређује да се у веру уђе потпуно, па каже:

О верници, уђите у ислам потпуно. (Кур'ан, Ел-Бекара, 208)

Узвишени Бог је проклео Јевреје говорећи:

Зар ви у један део Књиге верујете, а други негирате?! (Кур'ан, Ел-Бекара, 85)

Следбеници мезхеба (правних школи) и савремених праваца морају мишљења својих вођа вратити на Кур'ан и суннет, и прихватити само оно што се слаже са ова два извора, а остало одбацити, без нагињања и пристрасности, посебно у питањима акиде (веровања). Познати учењаци, Бог им се смиловао, су опоручили да се тако уради; и то је прави мезхеб (пут) свих имама. Зато, онај који им буде опречан, не сматра се њиховим присталицом, па

чак и тврдио да јесте. Заправо, такав је од оних за које Узвишени Бог каже:

Они, поред Бога, боговима сматрају свештенике своје, и монахе своје и Исуса, сина Маријина. (Кур'ан, Покајање, 31)

Наведени ајет се не односи само на хришћане, већ важи за сваког оног ко их опонаша. Онај који се оглуши о наредби Бога и Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега, судећи према ономе што Бог није објавио, или следећи своје страсти и оно што он воли, такав је са свога врата скинуо уже ислама и имана (веровања), па макар тврдио да је верник. Узвишени Бог, таквим људима негира тврдњу да су верници, користећи глагол: "тврде" у горе споменутом ајету; глагол који се обично користи за оне чија дела и понашање руше њихове тврдње. Ово је потврђено Божијим речима:

Зар не видиш оне који тврде да верују у оно што је објављено теби и у оно што је објављено пре тебе, како желе да им се пред тагутом суди, иако им је наређено да у њега не верују?! (Кур'ан, Ен-Ниса, 60)

Јер је неверовање у тагута темељ тевхида, као што се о томе говори у поглављу Ел-Бекаре. Ако човек не испуни овај рукн, неће се сматрати верником у Божију једноћу, тј. „монотеистом“, јер је тевхид основа имана (веровања) уз који су прихваћена и исправна сва добра дела, а с друге стране, дела без тевхида (веровање у Божију једноћу) ће бити неисправна и поништена. Узвишени Бог каже:

Онај ко порекне тагута, а верује у Бога, држи се за најчвршћу везу, која се неће прекинути!
(Кур'ан, Ел-Бекара, 256)

Тражење пресуде од тагута значи веровати у њега. Негирање имана (веровања) код онога који не суди са оним што је Бог објавио указује да је примењивање Божијег закона ствар имана (веровања), акиде (доктрине) и 'ибадета (богослужења), путем којег муслиман исповеда своју веру.

Божији закон се не треба примењивати само зато што је то боље за људе и за њихову сигурност и заштиту (тј. како Бог не би спустио неку казну), већ је потребно примењивање њега (Божијег суда) као начина обожавања ('ибадета - богослужења). Неки људи истичу овај део и игноришу услове акиде

(доктрине), веровања и обожавања у примењивању Божанског закона. Бог, хваљен нека је Он, осуђује ове који примењују Његов закон из приватних интереса, а не са намером чињења 'ибадета (богослужења) Богу. Узвишени Бог каже:

Кад буду позвани Богу и Посланику Његовом да им Он пресуди, неки од њих одједном леђа окрену, само ако знају да је правда на њиховој страни, долазе му послушно. (Кур'ан, Светлост, 49)

Они уствари само брину о својим страстима, док се окрећу од свега другог што се супротставља њиховим жељама, јер не обожавају Бога тражећи пресуду код Посланика, нека су благослов и мир на њега.

ПРОПИС ОНОГА КОЈИ НЕ СУДИ ПО ОНОМЕ ШТО ЈЕ БОГ ОБЈАВИО

Узвишени Бог каже:

А они што не суде према оном што је Бог објавио, они су прави кафири (неверниви). (Кур'ан, Трпеза, 44)

Овај ајет указује да је суђење законом мимо Божијег закона куфр (неверство). Овај куфр (неверство) може бити: велики куфр (неверство) који изводи из вере, или мали куфр (неверство) који не изводи из вере, у зависности од стања судије или владара. Тако да:

- Ако он верује да суђење према Божијем закону није обавезно, или да он може да бира, или жели да понизи Божији пропис, или верује да је људски закон једнак или бољи од Божијег, или да Божији закон није одговарајући за ово време и период, или тиме жели да задовољи невернике и мунафике (лицемере) - онда је такав починио велики куфр (неверство).

- Али, ако такав верује да је обавеза судити по Божијем закону и зна да је одређена пресуда одговарајућа за случај са којим има посла, али, ипак, изабере да пресуди према нечем другом, признајући да је учинио лоше дело, и да заслужије казну - онда је такав владар (или судија) грешник (неправедник) који је починио мали куфр или мало неверство.

- Али, ако уложи труд и напор да дође до исправног шеријатског (исламско-правног) суда по одређеном питању, али ипак не погоди истину - такав је учинио грешку, али ће бити награђен због свог ицтихада (улагања напора да дође до исправне пресуде), а његова грешка ће бити опроштена.

Ово се односи на случајеве који се тичу појединца, али код суђења у случајевима који се тичу народа другачији је пропис. Учењак, Ибн Тејмије, каже:

"Ако је владар верник, али, ипак, влада неуко без знања, завршиће у Паклу. Али, ако је свестан Божанског закона, па ипак влада нечим другим мимо истине које је свестан, такав припада становницима Пакла. Ако суди неправедно и без знања, такав је још заслужнији ватре. Ово у случају пресуда везаних за

појединца, али, ако суди у случајевима који се тичу народа, и мења истину у лаж, и лаж у истину, суннет (праксу посланика Мухаммеда, мир над њим) у бида'ат (новотарију), или бида'ат (новотарију) у суннет (праксу посланика Мухаммеда, мир над њим), и добро у зло и зло у добро, и буде опречан наредбама Бога и Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега, и наређује оно што су Бог и Његов Посланик забранили - онда је ово другачија врста суђења од Божијег, Господара светова, Бога посланика, Власника Судњег дана, Онога коме припада сва захвала на почетку и на крају."

Узвишени Бог каже:

И не моли, поред Аллаха, другог бога! Нема бога осим Њега! Све ће, осим Његовог лица пропасти! Он ће судити и Њему ћете се повратити!" (Кур'ан, Казивања, 88)

Узвишени Бог каже:

Он је послао Посланика Свога с Упутом и вером Истине да би је уздигао изнад свих вера. А Бог је довољан Сведок! (Кур'ан, Победа, 28)

Учењак, Ибн Тејмијје, је рекао:

"Нема сумње да је онај који не верује у обавезност суђења (владања) оним што је Бог послао Своме Посланику неверник. Па тако, онај који сматра дозвољеним да суди међу људима са оним што он сматра правдом, мимо онога што је Бог објавио - такав је такође неверник. Нема ниједног народа који не налаже праведно суђење, али је правда, према њиховој вери оно што њихови владари и заповедници сматрају да је правда. Чак шта више, много је оних који тврде да су муслимани а суде према своје обичају, који није објава од Бога као што је то пракса бедуина у пустињи и удаљеним местима, који следе своје претке. Њих су предводили вође којима су се покоравали. Они верују да им се тим обичајима мора судити, мимо Кур'ана и суннета - и овакво веровање је неверство. Много је људи који прихвате ислам, али не суде према ономе што је Бог објавио већ према постојећим обичајима које су наредили њихови великани којима се покоравају. Ако се ови упознају са прописом да није дозвољено судити, осим по ономе што је Бог објавио, па се не буду тога придржавали, већ буду и даље сматрали дозвољеним суђење по ономе што Бог није објавио, такви се сматрају неверницима."

Учењак, Мухаммед ибн Ибрахим, Бог му се смиловао, каже:

"Што се тиче онога што је описано као мали куфр (неверство) то се односи на онога који оде код неког да му пресуди у некој ствари, али не по ономе што је објавио Узвишени Бог с тим да верује да је погрешно и да је једино Божији суд (пропис) истина и исправан. Око овог и њему сличних постоји дилема. А што се тиче оних који су Божији закон у потпуности заменили људским законима и томе се покуравају - ово узрокује неверство, па чак и да такви тврде да су починили грешку и да је Божији суд праведнији - то се сматра куфром (неверством) које их изводи из вере."

Мухаммед ибн Ибрахим овде прави разлику између пресуде у појединачним случајевима који се не понављају и између општег судства у којем је комплетно судство или већина прописа замењено људским законима, Он потврђује да такво неверство изводи из вере. Ово зато што онај који у потпуности одбаци шеријат (исламски верозакон) ислама из судства и замени га људским законом, то бива доказом да он сматра и верује да је људски закон кориснији и бољи од Шеријата (Божијег закона), што

је без сумње велики куфр (неверство) који узрокује излазак из вере и који негира тевхид (Божију једноћу).

Поглавље 6.7.

Тврдња да неко поседује право на доношење верских прописа у погледу дозвољавања и забрањивања

Прописивање закона за Божије робове које ће они следити у њиховим 'ибадетима (богослужењима), трговини, решавању спорова, парницењу, и у њиховим осталим стварима јесте искључиво право Узвишеног Бога, Господара људи, и Створитеља створења. Узвишени Бог каже:

Само Он ствара и управља! Узвишен нека је Бог, Господар свих светова! (Кур'ан, Бедеми, 54)

Он зна шта Његовим робовима користи, и то им је прописао. Његово право као Господара је да им то пропише. Њихова је обавеза, са становишта убудијјета - робовања, да то прихвате, а све то је у њиховом интересу. Узвишени Бог каже:

Ако се у нечему не слажете, обратите се Богу и Посланику, ако верујете у Бога и други свет! То је боље и последице су лепше. (Кур'ан, Ен-Ниса, 59)

И Он, такође, каже:

А у чему год се ви разишли, пресуда за то је код Бога! То вам је Бог, мој Господар. (Кур'ан, Договарање, 10)

Узвишени Бог, хваљен нека је, забрањује да Његови робови прихвате другог законодавца мимо Њега. Он у том контексту каже:

Зар они да имају богове који им прописују да верују оно што Бог није наредио? (Кур'ан, Договарање, 21)

Зато, онај који прихвати закон мимо Божијег - приписао је Богу ортака (тј. починио је ширк - многобоштво).

Било који 'ибадет (богослужење) који није прописан од стране Бога и Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега, јесте новотарија, а свака новотарија је заблуда. Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Онај који уведе у нашу веру нешто ново - то му се одбија (неприхвата).⁴⁴

У другој верзији он каже:

Онај који уради дело ('ибадет - богослужење) на којем није ова наша вера то му се одбија.⁴⁵

Дакле, било који пропис који није прописан од стране Бога, нити Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега, у политици, или приликом суђења у споровима међу људима, сматра се тагутским законом и паганским законом. Узвишени Бог каже:

Зар они да траже да им се као у цахилијетско-паганско доба суди? А ко је од Бога бољи судија народу који чврсто верује? (Кур'ан, Трпеза, 50)

Право дозвољавања и забрањивања, такође, припада искључиво Узвишеном Богу и никоме није дозвољено да се у томе изједначи са Богом

⁴⁴ Хадис бележе Бухарија и Муслим

⁴⁵ Хадис бележи Муслим

приписујући му на тај начин судруга. Узвишени Бог каже:

Не једите оно при чијем клању није споменуто Божије име; то је, уистину, грех! А ђаволи наводе штићенике своје да се са вама расправљају, па ако бисте им се покорили - и ви бисте, сигурно, многобошци постали. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 121)

Зато је Узвишени Бог покоравање ђаволу и његовим следбеницима, по питању дозвољавања онога што је Узвишени Бог забранио, окарактерисао као ширк (многобоштво).

Исто тако, ко год се покорава учењацима и вођама у забрањивању онога што је Узвишени Бог дозволио, или дозвољавању онога што је Он забранио - такав се сматра као онај који их је узео за Господаре мимо Бога. Узвишени Бог каже:

Они, поред Бога, боговима сматрају свештенике своје, и монахе своје и Исуса, сина Маријиног. А наређено им је да само једном Богу 'ибадет чине - нема бога осим Њега. Он је врло високо изнад оних које Њему равним сматрају. (Кур'ан, Покајање, 31)

Тирмизи и други бележе да је Посланик, нека су благослов и мир на њега, цитирао споменути ајет Адију Ибн Хатиму ет-Таиу (који је пре примања ислама био хришћанин), који је рекао: **"О Божији Посланиче, ми њих нисмо обожавали!"** - **Посланик, нека су благослов и мир на њега, му је одговорио: "Зар вам они нису дозвољавали оно што је Бог забранио и ви сте то прихватили као дозвољено, и забрањивали су вам оно што је Бог дозволио и ви сте то сматрали забрањеним?"** Он је рекао: **"Да!"** Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао: **"То је обожавање њих!"**

Због тога је покоравање хришћана њиховим учењацима, по питању забрањивања и дозвољавања, окарактерисано као обожавање њих и велики ширк (многобоштво), који негира тевхид (Божију једноћу), а тевхид (Божија једноћа) је уствари значење шехадета (исламског сведочења): 'Ла илахе иллАллах Мухаммедун ресулуллах'.

Једно од значења ова два шехадета (сведочења) јесте и то да је забрањивање и дозвољавање искључиво право Узвишеног Бога.

Ако се поковавање учењацима и побожњацима у питањима забрањеног и дозвољеног који се супротстављају ономе што је Бог прописао, сматра ширком (многобоштвом); и поред тога што су учењаци и побожњаци религиозни људи чија грешка се може опростити ако су направљене након њиховог ицтихада (улагања труда да нађу исправно решење) и они ће бити за то награђени - шта је онда са онима који се у потпуности поковавају људским законима које су измислили неверници безбожници, које су протурили у муслиманске земље и њима суде међу муслиманима? - Они су гори од претходних. Нема снаге нити моћи осим са Богом. Овако поступају кафири (неверници). Узели су невернике као божанства мимо Бога који им прописују законе и дозвољавају оно што је забрањено, и људима суде по тим законима.

Поглавље 6.8.

Придруживање атеистичким странкама и идејама као и другим цахилијетским правцима и странкама

1. ПРИДРУЖИВАЊЕ АТЕИСТИЧКИМ СТРАНКАМА И ГРУПАМА

Придруживање атеистичким странкама и групама као што су комунисти, социјалисти, демократе, и друге неверничке идеје и странке, у основи представља отпадништво од вере ислама. Ако члан такве групе тврди да је муслиман, онда ће он, придружујући се њима, починити велики нифак (лицемерство). Лицемери у јавности тврде да су муслимани, док су у својим срцима неверници, као што их Узвишени Бог описује:

Када сусретну оне који верују, они говоре: **"Верујемо!"** А чим остану насамо са ђаволима својим, говоре: **"Ми смо са вама. Ми се само изругујемо."** (Кур'ан, Ел-Бекара, 14)

Такви су мунафици и варалице, они имају два лица - једно лице које показују верницима, а друго лице које показују својој браћи безбожницима. Они такође имају два језика, један за муслимане, и други који открива њихове тајне, а којим се обраћају неверницима. У том контексту Узвишени Бог каже:

Оне који ишчекују шта ће бити с вама. Па ако вам Бог дарује победу, они кажу: "Зар нисмо били уз вас", а ако срећа послужи невернике, онда говоре њима: "Зар вас нисмо могли победити, и зар вас нисмо одбранили од верника?" На Судњем дану Бог ће вам свима пресудити! А Бог неће дати прилику неверницима да униште вернике. (Кур'ан, Ен-Ниса, 141)

Они се окрећу од Кур'ана и суннета (Посланикове праксе) исмејавајући њихове следбенике, и они одбијају да се покоре прописима објаве, ослањајући се на знање којег поседују, које им само повећава зло и охолост, видећеш да се они увек исмејавају онима који се чврсто држе објаве. Узвишени Бог каже:

Када сусретну оне који верују, они говоре: "Верујемо!" А чим остану насамо са ђаволима

својим, говоре: "Ми смо са вама. Ми се само изругујемо." (Кур'ан, Ел-Бекара, 14)

И каже:

Бог се њима изругује и оставља их да у свом неверовању лутају. (Кур'ан, Ел-Бекара, 15)

Бог наређује робовима да се држе верника, па каже:

О верници, бојте се Бога и будите с онима који су искрени. (Кур'ан, Покајање, 119)

Ови безбожнички правци и странке представљају пропаст, јер су засноване на лажима.

Комунизам негира постојање Створитеља, хваљен нека је Он, и бори се против свих небеских вера. Онај који се задовољи да живи без вере и акиде и да негира чврсте чињенице (тј. основне ствари) у које је убеђен човеков разум, такав нема разума.

Демократија и капитализам се ослањају на (тј. признају само) материју и иметак, који нема сврхе ако се на овом свету не усмерава и не троши по верским основама. Тако нешто важи само у животињском свету (тј. тако живе животиње, а не људи).

Главни циљ капитализма је гомилање иметка, без обзира како, да ли је халал (дозвољен) или харам (забрањен), без имало милости и сажаљења према сиромашним и потребним. Њихова економија је заснована на камати која представља рат Богу и Његовом Посланику, нека су благослов и мир на њега. Камата представља уништење држава и појединца, и испијање крви народима и сиромасима.

Нема разумне особе која има трун веровања, која ће бити задовољна да живи у оваквим системима и да њиме влада оваква странка, без памети и вере, без исправног правца и циља у свом животу. Ови правци су почели да се пробијају и овладавају муслиманским земљама када се у већини њих изгубило веродостојног ислама.

2. СЛЕЂЕЊЕ ЦАХИЛИЈЕТСКИХ СТРАНКИ И НАЦИОНАЛИЗАМ

Слеђење цахилијетских странки и национализам, такође, представља куфр (неверство) и отпадништво од вере ислама, јер ислам одбија национализам, племенску и цахилијетску (из доба незнања, тј. код Арапа познато као доба пре појаве

ислама) пристрасност, и друге партије незнања. Узвишени Бог каже:

О људи, Ми смо вас од мушкарца и жене створили и племенима и народима вас учинили да бисте се упознали. Најугледнији од вас код Бога је онај који Га се највише боји; Бог, уистину све зна и није Му скривено ништа. (Кур'ан, Собе, 13)

Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Онај који пропагира национализам није од нас, нити је онај који се бори у име национализма, нити онај који се љути (срди) због национализма.⁴⁶

Он, нека су благослов и мир на њега, такође каже:

Бог је од вас одстранио цахилијетску пристрасност, и хвалисање очевима (тј. пореклом). Људи су: или побожни верници, или несрећни развратници. Људи су синови Адама, а Адам је

⁴⁶ Хадис бележи Муслим.

створен од земље. Нема предност Арап над не-Арапом, осим по богобојазности.⁴⁷

Затим, ове странке разједињују муслимане, док им Узвишени Бог, наређује да се уједине и помажу једни другима у добрим делима и богобојазности, а забрањује им поделе и разједињавање. Он каже:

Сви се чврсто Божијег узета (Кур'ана и суннета) држите и не разједињујте се! И сетите се Божије благодати према вама, када сте били непријатељи, па је Он сакупио срца ваша и постали сте, Његовом милошћу, браћа! И били сте на ивици ватрене јаме, па вас је Он од ње спасио! Тако вам Бог објашњава знамења Своја да бисте на Правоме путу били! (Кур'ан, Амрамова породица, 103)

Узвишени Бог, хваљен нека је, жели од нас да будемо у једној странци, а то је Божија странка спашених.

Након што је Европа војно, политички и културно заратила против исламских земаља, у њима је оживео национализам. Поведећи се за тим

⁴⁷ Хадис бележи Тирмизи.

европским утицајима, (мисионари) сваки од њих, позива у племенску пристрасност и локални национализам, након што је ислам био умртвио те цахилијетске (предисламске) обичаје. Они оживеше успомене и историјска обележја која су била присутна у тим земљама у периоду пре ислама, а који се у исламу назива као период цахилијета (незнабоштва). Узвишени Бог је из своје благодати извео људе из тог цахилијета и подстиче их да се на томе захваљују, а ови то оживљавају. Природно је за верника да се не подсећа и да не спомиње ствари које се вежу за цахилијет, без обзира је ли то из давне или блиске прошлости, а ако и спомене тај период, то бива са мржњом, одвратношћу и болом у срцу. Спомињање и величање цахилијета је као спомињање затвора чији се затвореници муче. Да ли ће се особа која се опоравља након дуготрајне болести, сећати тих дана, осим са горчином и болом у срцу?

Обавеза је указати да ове странке представљају казну коју је Бог послао на оне који се окрећу од Његовог шеријата и негирају Његову веру. Узвишени Бог каже:

Реци: "Он може послати против вас казну изнад ваших глава или испод ваших ногу или вас

у странке поделити и учинити да силу једни других искусите. " Погледај само како Ми потанко износимо доказе да би се они уразумили! (Кур'ан, Ел- Ен'ам, 65)

И Његов Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

И ако њихове вође не буду судили по Божијој Књизи Бог ће међу њих послати несрећу.⁴⁸

Пристрасност тим странкама узрокује одбијање истине која је код других, као што су Јевреји одбили истину, како их Узвишени Бог описује:

А када им се каже: "Верујте у оно што Бог објављује!" Они одговарају: "Ми верујемо само у оно што је нама објављено", и неће да верују у оно што се објављује после, а то је Истина, која потврђује да је истинито и оно што они имају. (Кур'ан, Ел-Бекара, 91)

Исти је случај са цахилима (незналицама) који су одбили истину која им је донешена од стране Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега,

⁴⁸ Хадис бележи Ибн Маџе.

због њихове пристрасности и слепог слеђења својих предака. Као што Узвишени Бог каже:

А када им се каже: "Следите оно што је Бог објавио!" - Они одговарају: "Не, него ћемо следити оно на чему смо наше претке затекли." Зар и онда када им преци нису ништа схвазали, нити су на Правом путу били? (Кур'ан, Ел-Бекара, 170)

Коловође ових странака и покрета желе заменити ислам, којег је Узвишени Бог послао човечанству, овим идејама и правцима.

Поглавље 6.9.

Материјалистички начин поимања живота

Две су теорије живота, једна материјалистичка, а друга истинита, и обе имају свој ефекат.

1. МАТЕРИЈАЛИСТИЧКА ТЕОРИЈА

Под овим се подразумева да човекова енергија и размишљање буду усмерени на прибављање овосветсих ужитака и да сва његова дела буду ка томе усмерена, па да уопште не размишља о свом завршетку, нити да се припрема за онај свет. Ова

теорија човека удаљава од схватања да је Узвишени Бог овај свет учинио њивом где ће човек сејати оно што ће му користити на Оном свету, и да је овај свет кућа где се чине дела, а свет који долази је свет исплате (награде за оно шта је радио).

Зато, ко год искористи свој живот у чињењу добрих дела, он ће просперирати на оба света, док онај који занемари овај свет, изгубиће и будући. Узвишени Бог каже:

Има света који Богу робује колебљиво, на ивици: ако га задеси добро, смири се, а ако га задеси искушење, врати се свом неверовању, па тако изгуби и онај свет. То је, уистину, очити губитак. (Кур'ан, Ходочашће, 11)

Бог није створио овај свет из забаве, напротив, Он га је створио с великом мудрошћу. Узвишени Бог каже:

Онај Који је дао смрт и живот да би искушао ко ће од вас боље поступати; Он је Силни, Онај Који прашта. (Кур'ан, Власт, 2)

И Он каже:

Све што је на Земљи Ми смо као украс на њој створили да искушамо људе ко ће се од њих лепше владати. (Кур'ан, Пећина, 7)

Узвишени Бог је на овоме свету створио задовољства која се лако прибављају, и привидне лепоте: богатства, децу, моћ ауторитета, и друге радости које једино Бог зна. Већина људи теже да придобију само таква задовољства и уживају у њима без размишљања о њиховој сврси преокупирајући себе у прибављању њих, док су немарни према свету који долази. Заправо, они негирају постојање другог живота, као што Узвишени Бог каже:

И рекли би: "Нема живота осим на овом свету и ми нећемо бити оживљени!" (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 29)

Постоји само живот на овом свету, ми живимо и умиремо, а оживљени нећемо бити. (Кур'ан, Верници, 37)

Узвишени Бог прети онима који овако верују говорећи:

Онима који не очекују да ће пред Нас стати и који су задовољни овосветским животом, који су

у њему смирени, и онима који су према доказима нашим равнодушни, пребивалиште њихово биће Пакао због онога што су радили. (Кур'ан, Јона, 7-8)

И Бог, такође каже:

Онима који желе живот на овом свету и лепоте његове - Ми ћемо дати плодове труда њиховог и неће им се у њему ништа прикратити. Њих ће на оном свету само ватра пећи; тамо неће имати никакве награде за оно што су на Земљи радили и биће узалудно све што су учинили. (Кур'ан, Хебер, 15-16)

Ова претња је упућена овима који имају овакво веровање, било да они чине добра дела како би профитирали на овоме свету, као што то раде лицемери, или неверници који не верују нити у проживљење, нити у полагање рачуна, као што су цахили (незналице) и они који следе деструктивне идеје као што су капитализам, комунизам, и атеистички секуларизам. Њихов поглед на овај свет се своди на животињско поимање, чак су и на нижем степену од животиња, јер они не користе свој разум, троше своју енергију и губе своје време за остваривање ствари које неће остати њима, нити ће

живети довољно дуго да у њима уживају. Они не раде за своју неизбежну судбину која их очекује. Животиње немају будући живот за који би радиле, нити имају разум којим би размишљале, за разлику од ових (људи). Зато их је Узвишени Бог описао рекавши:

Мислиш ли ти да већина њих хоће да чује или да настоји да схвати? Као стока су они, чак су још даље с Пута правог скренули. (Кур'ан, Ел-Фуркан, 44)

Узвишени Бог је следбенике ове теорије, који мисле само на уживање на овоме свету, описао као незналице. Он каже:

Обећање је од Бога, а Бог ће обећање своје испунити, али већина људи не зна, они знају само спољашњу страну живота на овом свету, а према оном свету су равнодушни. (Кур'ан, Византинци, 6-7)

Иако су ти људи стручњаци у индустрији и производњи разних техничких ствари, ипак су цахили - неуки и не заслужују да буду описани као "учени", јер њихово знање је ограничено само на спољашност овога света. Ово знање је мањкаво и такви људи не

заслужују племенити назив "учени." Назив "учени" се даје само онима који су спознали Бога и Њега се боје, као што Узвишени Бог каже:

А Бога се боје од робова Његових учени.
(Кур'ан, Створитељ, 28)

Пример за материјалисте, јесте оно што Узвишени Бог спомиње о Каруну и благу које му је Он дао.

Узвишени Бог каже:

И изађе он пред народ свој у свом сјају. "Ах, да је и нама оно што је дато Каруну!" - Говорили су они који су чезнули за животом на овом свету, "он, уистину, има велики удео у овом свету!"
(Кур'ан, Казивања, 79)

Сходно материјалистичком поимању живота људи су му завидели, и волели су да они имају његово благо, и говорили су како му је дато велико добро и како је заиста срећан. Овакав је случај неверничких земаља у данашње време, које уживају у технолошком, индустријском и економском прогресу. Муслимани са слабим иманом (веровањем), диве се њима, негледајући у неверства и разврат тих људи и

лош завршетак који их очекује, ако умру на томе. Ово материјалистичко размишљање их подстиче да се диве неверницима и да их поштују и величају до тачке опонашања њихових поступака и лоших навика. Међутим, не опонашају их у честитости, припремању снаге и војске, напретка и изума на пољу науке и технике. А Узвишени Бог каже:

И против њих припремите колико год можете снаге и коња за бој. (Кур'ан, Плен, 60)

2. ИСПРАВНА ТЕОРИЈА О ОВОМЕ СВЕТУ

Исправна теорија о овоме свету је да човек треба сматрати иметак, снагу и власт, само као средства за чињење добрих дела за живот који предстоји. Уствари, овај свет се не осуђује (куди) сам по себи, већ похвалу или покуду треба упутити на деловање робова. Овај свет је само мост који води до будућег света и извор је опскрбе до Раја. Најлепше радости које ће становници Раја добити јесу плодови онога што се посади на овоме свету. Овај свет је кућа борбе, намаза (молитве), поста, и удељивања у име

Бога, и поље такмичења у добрим делима. Узвишени Бог ће рећи становницима Раја:

Једите и пијте радосни, за оно што сте у данима минулим зарадили. (Кур'ан, Час неизбежни, 24)

Поглавље 6.10.

Рукје (одучавање), амајлије и талисмани

1. РУКЈЕ (ОДУЧАВАЊЕ)

Рукја, израз је множина од рукјетун. То је тражење заштите посредством рукје (одучавања) од болести, као што је: врућица, епилепсија и друго.

Рукје је две врсте:

Прва врста:

Она у којој нема ширка; тј. учење (рецитовање) кур'анских ајета (одломака) или тражење заштите учењем Божијих имена и својства на арапском језику и разумљивим значењем особи која је болесна. Ова врста рукје је дозвољена, јер је Посланик, нека су благослов и мир на њега, користио и дозволио.

Ауф Ибн Малик каже:

Користили смо рукје у време цахилијета (предисламско доба), па смо упитали Божијег Посланика шта он мисли о томе, а он је рекао: **"Покажите ми садржину ваше рукје! Нема штете у њој ако не садржи ширк (многобоштво)."**⁴⁹

Учењак, Ес-Сујути, каже:

"Учењаци су се сложили око дозвољености рукје ако испуни три услова:

1. Да буде путем рецитовања Божијег говора или путем Његових имена и својства.
2. Да буде на арапском језику и разумљивог значења.
3. Да онај коме се учи рукја, мора да верује да рукја не користи сама од себе, већ то бива Божијом одредбом (дозволом)."

Рукја се изводи лако тиме што се учи и пуше на болесника или се учи на воду којом се болесник напоји.

⁴⁹ Хадис бележи Муслим.

Друга:

Она која садржи ширк (многобоштво); тј. рукја преко које се тражи помоћ од неког другог мимо Бога као што је молба другоме мимо Бога, тражење заштите од њега, или тражење помоћи од њега. Такве рукје садрже имена цинна, анђела, посланика или добрих људи. Оваквим молбама се моли другима мимо Бога (тј. дозивају се) и зато представљају велики ширк (многобоштво). Или је на другом језику мимо арапског или садржи речи нејасног значења и могућност да у себи садржи куфр (неверство) и ширк (многобоштво), а да се и не зна за то. Ова врста рукје је забрањена.

2. АМАЈЛИЈЕ И ТАЛИСМАНИ

Темаим је множина од речи темиме, а то је оно што се веша око врата деце како би их заштитили од урока. Носе их и одрасли, мушкарци и жене, да их чува од зла.

Могу се поделити на две врсте:

Прва врста темима (амајлија):

Исписивање ајета из Кур'ана, или неких Божијих имена и својства, и носи се око врата ради излечења. Код ове врсте амајлија, учењаци се разилазе по питању прописа.

- Први став: Неки учењаци верују у дозвољеност ношења њих. То је став Абдуллаха Ибн Амра ел-Аса. То се може видети из онога што преноси Аиша која указује на дозвољеност. То заступа и Ебу Џафар ел-Бакир и Ахмед Ибн Ханбел у једној предаји од њега. А хадис који говори о забрани вешања амајлија и талисмана тумаче да се односи на оне амајлије које садрже ширк (многобоштво).

- Други став: Забрана њиховог ношења. То је став Абдуллаха Ибн Мес'уда и Ибн Аббаса. Може се закључити да је то став и Хузејфе, Укбе Ибн Амра и Ибн Акима а то је и мишљење многих табби'ина (друга генерација муслимана), другова Ибн Мес'уда, и у једној предаји став Ахмеда Ибн Ханбела, којег многи његови пријатељи сматрају одабраним, и којег су потврдили каснији учењаци. Они као доказ узимају Ибн Мес'удову изјаву:

Чуо сам Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, да каже:

"Рукје, амајлије (записи) и амулету (тевле) су ширк (многобоштво) !" (Хадис белези Ебу Давуд)

Амулету (тевле) су чини које су Арапи користили да човек заволи жену или супротно.

Други став је исправан са три аспекта:

- Због опште забране њиховог ношења а нема посебне предаје која би издвојила нешто из ове опште забране.

- Пресецање путева који воде у грех и зло јер коришћење ових амајлија води ка коришћењу оних које нису дозвољене (тј. оне у којима има ширка (многобоштва)).

- Ако неко носи амајлију која садржи кур'анске ајете, или Божија имена, човек долази у искушење да то носи и на нечиста места и места на којима обавља физиолошку потребу, а то је вером забрањено.

Друга врста темима (амајлија):

Оне амајлије које не садрже ајете из Кур'ана, а које се каче на особе, као што су: прошивени предмети, кости, шкољке, конци, папуче, нокти, предмети са именима ђавола и џинна, или било која талисманска ствар. Ово је апсолутно забрањено и то је ширк (многобоштво), јер представља везивање за неког другог мимо Бога, хваљен нека је, Његових имена, својстава и ајета. У хадису се каже:

Ко се веже за нешто, биће препуштен томе.⁵⁰

Тј. Узвишени Бог га неће заштитити, већ ће га препустити тој ствари коју носи.

Зато, онај који се преда Богу, тражи заштиту од Њега и ослони се на Њега, Бог ће му бити довољан. Узвишени Бог ће учинити да му буде близу све што му је далеко и олакшаће му све тешкоће. Док онај који себе веже за створење, амулет, медицину Бог ће га препустити ономе чему се предао, а то му ништа неће помоћи, нити му може прибавити корист, нити од њега одагнати штету. На такав начин, он ће уништити своју акиду чиме прекида везу са Узвишеним Богом тако да га Он напусти.

⁵⁰ Хадис бележе Ахмед и Тирмизи

На муслиману је обавеза да чува своју акиду од онога што је може уништити или мањкавом учинити. С тога муслиман не сме узимати забрањена средства за лечење или амајлије, нити сме ићи сумњивим особама, варалицама и гатарима који наводно лече људе од појединих болести, јер такав уништава његово срце и акиду. Онај који се ослони на Бога и буде од Њега тражио помоћ - Бог ће му бити довољан.

Затим, неки људи носе ове амајлије на себи, а уопште нису болесни, већ пате од умишљене болести као што је страх од урока и љубоморе. Тако ћеш видети да неки од њих носе амајлије у својим аутомобилима или на јахалици, или то каче на вратима својих кућа или радњи. Све је то последица слабог имана и неисправне акиде и помањкања ослањања на Узвишеног Бога. Права болест је слаба и неисправна акида (веровање) која се мора лечити учењем истинског значења тевхида (Божије једноће) и исправне акиде.

Поглавље 6.11.

Заклињање нечим другим мимо Бога, шефа'ат (посредништво) и тражење помоћи мимо Бога

1. ЗАКЛИЊАЊЕ НЕЧИМ ДРУГИМ МИМО БОГА

Израз ел-халеф значи јемин тј. заклетва.

Дефиниција заклетве би била: потврда прописа уз спомињање неког ко се велича на посебан начин.

Величање је Божије право, па није дозвољено заклињање нечим мимо Њега.

Учењаци се слажу да се заклетва чини само Богом, Његовим именима или својствима, и да је заклињање неким другим, а не Богом забрањено и да је то ширк (многобоштво). Ибн Омер, нека је Бог задовољан њим, преноси да је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

Онај који се закуне неким другим а не Богом - починио је куфр (неверство) или ширк (многобоштво).⁵¹

Ово је (у основи) мали ширк (многобоштво), осим ако се онај са чиме се заклео велича од стране онога који се заклиње до тачке обожавања - онда то узрокује велики ширк (многобоштво). Такав је случај са обожаваоцима гробова данашњице. Они се боје мртвих људи које величају више него што се боје Бога и више их величају него што величају Бога. Величају их до те мере да ако се од неког од њих затражи да се закуне умрлим којег он велича, он се неће усудити да то уради, осим ако се куне за нешто што је истина, али, ако тражиш да се закуне Богом, он ће то учинити иако лаже.

Заклетва означава уздизање онога на кога се заклиње, а то право припада само Богу.

Обавеза је чувати заклетве и ту ствар озбиљно схватити, и не треба се често заклињати. Узвишени Бог каже:

⁵¹ Хадис бележи Ахмед.

**И не слушај ниједног кривоклетника,
презреног. (Кур'ан, Перо, 10)**

И Он, такође. каже:

**...а о заклетвама својим брините се! (Кур'ан, Трпеза,
89)**

Тј. заклињите се само онда када морате, и само онда када говорите истину и чините добро, јер учестало и лажно заклињање указују на омаловажавање Бога и недостатак величања Њега. Ово негира савршенство тевхида. Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

**Са тројицом Узвишени Бог неће говорити,
нити ће их очистити, и они ће искусити болну
казну. У овоме хадису, међу тројицом, Посланик,
нека су благослов и мир на њега, је споменуо:**

**Онај који Бога узима као ствар. А то је онај
који ништа не купује, осим да се заклиње Богом, и
који ништа не прода, осим, заклињући се Богом.⁵²**

⁵² Хадис бележи Таберани

Истицање претње због учесталог заклињања указује на забрану тога због страха од Узвишеног Бога, и због Његовог величања, хваљен нека је Он.

Такође је забрањено лажно заклињање Богом. Бог је лицемере описао да се свесно лажно заклињу.

Резиме:

1. Забрањено је заклињање са неким или нечим другим мимо Узвишеног Бога, као што је заклињање истином, Кабом, или Послаником - све ово узрокује ширк (многобоштво).

2. Забрањено је намерно лажно заклињање Богом.

3. Такође је забрањено често заклињање Богом, макар било и истинито, када за тим нема потребе, јер ово указује на омаловажавање Бога, хваљен нека је.

4. Дозвољеност истинитог заклињања Богом онда када је то потребно.

2. ТЕВЕСУЛ - УЗИМАЊЕ СТВОРЕЊА ЗА ПОСРЕДНИКЕ ИЗМЕЂУ ЧОВЕКА И БОГА

Арапски израз тевесул значи приближавање нечему. У том контексту Узвишени Бог каже:

О верници, Бога се бојте и тражите весиле (оно што ће вас приближити) Њему. (Кур'ан, Трпеза, 35)

То је тражење средстава да би се дошло до задовољства Узвишеног Бога, преко покорности у Његовим наредбама.

Тевесула (приближавања Богу) је две врсте:

Прва врста тевесула:

Исправни - који је прописан и дозвољен и којег има шест подврста и то:

1. Тевесул (приближавање) Богу преко Његових имена и својстава онако како је то Он наредио:

Бог има најлепша имена и ви Га зовите њима, а клоните се оних који искрећу Његова имена - како буду радили, онако ће бити кажњени! (Кур'ан, Бедеми, 180)

2. Тевесул Богу преко имана (веровања) и добрих дела које онај који тражи поседује, као што је Узвишени Бог описао искрене говорећи:

Господару наш, ми смо чули гласника који позива вери: "Да верујете у Господара вашег!" Па смо поверовали! Господару наш, опрости нам грехе, и покриј лоше поступке наше, и усмрти нас са онима који су добри! (Кур'ан, Амрамова породица, 193)

И на основу хадиса који описује тројицу људи који су били заробљени у пећини са стеном која је блокирала њен улаз. Нису могли изаћи док не замолише Бога преко својих добрих дела, па им Бог олакша склањајући стену, па су они изашли из пећине.

3. Тевесул Богу тевхидом (Божијом једноћом), као што је посланик Јона, мир над њим, рекао:

И спомени Зуннуна (Јону), када срдит оде и помисли да га нећемо усмртити, па после у тминама завапи: "Нема бога осим Тебе, Узвишен нека си! Ја сам, заиста, био од оних који су насиље учинили!" (Кур'ан, Веровесници, 87)

4. Тевесул Богу преко изражавања своје слабости, потребе и зависности о Богу као што је то урадио Јова, мир на њега:

И Ејуба (Јова), када је Господару своме завапио: "Мене је невоља снашла, а Ти си од милостивих најмилостивији." (Кур'ан, Веровесници, 83)

5. Тевесул Богу преко молбе упућене Узвишеном Богу од стране живе богобојазне особе. Баш као што су то радили асхаби (следбеници) када би их погодила суша, тражећи од Посланика, нека су благослов и мир на њега, да моли Бога да им да кишу.

Када је он умро, они су отишли његовом стрицу Аббасу да он моли за њих, па је он то учинио.

6. Тевесул Богу признајући своје грехе. Узвишени Бог каже:

Рече онда: "Господару, ја сам сам себи зло нанео, опрости ми!" И Он му опрости, Он, заиста, прашта и Милостив је. (Кур'ан, Казивања, 16)

Друга врста тевесула:

Неисправни тевесул - који није прописан и који је забрањен. У ову врсту тевесула спада све што није споменуто у претходним дозвољеним врстама тевесула. У то спада тражење молбе и шефа'ата (посредовања) од мртвих. Од овога је такође тевесул положајем и чашћу Посланика, нека су благослов и мир на њега. Од овога је тевесул неком особом или преко њихових права, као што је то појашњено у наставку:

- Тражење молби од мртвих није дозвољено, јер мртви не могу упућивати молбе као што су то могли док су били живи. Нити је дозвољено тражење шефа'ата (посредовања) од мртве особе, јер су Омер Ибнул Хаттаб и Муавија Ибн Суфјан и остали асхаби и табби'ини када би патили од суше, тражили би од Аббаса и Зејда ибн Есведа да моле Бога за кишу. Никада нису тражили од Посланика, нека су благослов и мир на њега, да моли за њих након што је он преминуо, нити су молили Бога поред Посланиковог, нека су благослов и мир на њега, гроба, нити преко његовог гроба, нити било чега другог. Већ су тражили замену, тј. Аббаса и Зејда Ибн ел-Есведа, нека је Бог задовољан њима. Омер, нека је Бог задовољан њим, је једном молио, говорећи:

"О Боже! Ми смо некад тражили од тебе преко нашег Посланика, и ти би нам дао кишу, а сада тражимо од тебе преко молбе Посланиковог стрица. Па, дај нам кишу."

Ставили су посредништво (живог) Аббаса као замену за посредовање Посланика, нека су благослов и мир на њега. Да је било дозвољено узимати Посланика, нека су благослов и мир на њега, као посредника након његове смрти, асхаби су могли једноставно доћи код његовог гроба и то учинити, али то није дозвољено.⁵³

Чињеница да они (тј. асхаби - следбеници) то нису радили је доказ да није дозвољено тражити тевесул преко мртвих људи, нити њихове молбе, нити њихов шефа'ат (посредовање). Да је било дозвољено тражити посредништво преко Посланика, нека су благослов и мир на њега, након његове смрти као што је било током његовог живота, они не би тражили замену у неком другом који је на нижем рангу од њега.

⁵³ Хадис о томе бележи Бухарија.

- Тевесул преко угледа и части Посланика, нека су благослов и мир на њега, или неког другог није дозвољен. А што се тиче предаје:

"Када молите Бога, молите Га мојом чашћу, јер је моја част код Бога велика" - ово је измишљен хадис који се не налази ни у једној исправној књизи на коју се муслимани ослањају и које користе као изворе, нити је забележен од стране неког од хадиских учењака.

Пошто предаја није валидна као доказ, онда није дозвољено радити по њој, јер се 'ибадети (богослужења) могу успоставити и потврдити једино преко јасног и веродостојног доказа.

- Тевесул створењима није дозвољен, јер се харф (слово) 'ба' који значи 'са' или 'с' неким или нечим у арапском језику служи за заклинање, а то је заклинање њиме Богу, па ако заклинање створењем створењу није дозвољено, јер то представља ширк (многобоштво), као што стоји у хадису, шта онда рећи за заклинање створењем узвишеном Створитељу? Али, ако се харф 'ба' користи да означи узрок, треба знати да Бог није учинио заклинање створењем као

узрок за Његово одазивање (тј. прихватање молбе), нити је Он, то дозволио и прописао својим робовима.

Тевесул преко права створења није дозвољен због два разлога:

Први:

Узвишени Бог није обавезан да се одазове због нечијег права или угледа, већ Он то чини добровољно и из своје милости и као благодат коју даје робовима. Као што Он Узвишени каже:

И пре тебе смо посланике народима њиховим слали и они су им праве доказе доносили, па смо оне који су грешили кажњавали, а дужност Нам је била вернике помоћи. (Кур'ан, Византинци, 47)

Тако да покорни заслужују награду, а та награда је плод Божије благодати а не право због тога што роб захтева то од Бога, као што створења захтевају своја права једни од других (тј. услуга за услугу).

Други:

Такво право које Узвишени Бог као благодат даје Својим робовима се даје само томе одређеном робу, и ником другом. Па тако, ако неко други чини тевесул тим правом, он би заклињао Бога оним чиме он нема право, и то му неће користити.

А што се тиче хадиса у којем стоји:

"Молим те правом оних који моле", - овај хадис није веродостојан, јер се у ланцу преносиоца налази Атија ел-Ауфи, који је даиф (слаб преносилац), око чије слабости постоји слагање, како то наводе неки мухадиси (стручњаци хадиске науке). Због тога овакав хадис се не може искористити као доказ или аргумент у овако значајним мес'елама (питањима) акиде (веровања).

Заправо, у овом хадису се не спомиње тевесул одређеном особом, већ уопштено тевесул правом оних који моле, а право оних који моле је Његов одазив као што им је Узвишени Бог и обећао. То је право којим је Узвишени Бог Себе обавезао, а није га тиме обавезао неко други. Тако да је то тевесул који се чини Њему преко Његовог обећања, а не правом створења.

3. ТРАЖЕЊЕ ПОМОЋИ ОД СТВОРЕЊА У НЕВОЉАМА И СТВАРИМА У КОЈИМА САМО УЗВИШЕНИ БОГ ПОМАЖЕ

Арапски израз исти'ане значи: тражење помоћи и подршке у некој ствари. Док истигаса значи: тражење помоћи у невољи, а то значи тражити да му уклони недаћу.

Тражење исти'ане и истигасе од створења је две врсте:

Прва врста:

Исти'ана и истигаса од створења у стварима које су у њиховој могућности, тј. које они могу да ураде је дозвољено. Узвишени Бог каже:

Једни другима помажите у добротинству и богобојазности. (Кур'ан, Трпеза, 2)

И Узвишени Бог у казивању о Мојсију каже:

И он уђе у град непажен од становника његових и у њему затече двојицу људи како се туку, један је припадао његовом а други непријатељском народу, па га зовну упомоћ онај из његовог народа против онога из непријатељског

народа и Мојсије га удари шаком и усмрти. "Ово је ђавољев посао!" Узвикну, "он је, заиста, отворени непријатељ који у заблуду доводи!"
(Кур'ан, Казивања, 15)

Пример за ову врсту је кад човек тражи помоћ од другог човека у рату сходно могућностима тог човека.

Друга врста:

Исти'ане и истигасе од створења у стварима које поседује само Узвишени Бог, као што је тражење помоћи од мртвих, или тражење олакшања од живих створења у стварима које само Бог може, као што је излечење болесног, избављење из разних невоља, отклањање штете и слично. Овакво нешто није дозвољено и представља велики ширк (многобоштво).

За време Посланика, нека су благослов и мир на њега, је постојао неки мунафик (лицемер) који је вређао вернике, па су асхаби једни другима рекли:

"Хајдемо до Божијег Посланика да потражимо помоћ." Посланик им рече: "Помоћ се не тражи од мене, већ само од Бога."⁵⁴

Посланик, нека су благослов и мир на њега, није волео да се термин "истигаса" упућује њему. Иако је он био у могућности да им одговори, али је желео да запречи сваки пут и да упозори свој уммет (народ) на средства и путеве који воде у ширк (многобоштво), како у погледу речи тако и када су у питању и дела.

Ако Посланик, нека су благослов и мир на њега, није одговорио асхабима (следбеницима) у стварима у којима је то био у могућности за време његовог живота; како онда неко може тражити помоћ од њега након његове смрти, и тражити од њега да му испуни оно што једино Бог може? Ако овако нешто није дозвољено у погледу Посланика, нека су благослов и мир на њега, онда је још више забрањено тражити то од других.

⁵⁴ Хадис бележи Таберани.

СЕДМИ ДЕО

ШТА ЈЕ ОБАВЕЗА ВЕРОВАТИ ПО ПИТАЊУ БОЖИЈЕГ ПОСЛАНИКА, ЊЕГОВЕ ПОРОДИЦЕ И ЊЕГОВИХ АСХАБА (ДРУГОВА)

Овај део садржи следећа поглавља:

1. Обавеза љубави према Посланику, нека су благослов и мир на њега, и његово поштовање а забрана претеривања у погледу њега, његових права и похвала на њега и објашњење његовог степена.

2. Обавеза покоравања Посланику, нека су благослов и мир на њега, и слеђење њега.

3. Прописаност доношења поздрава на њега.

4. О вредности ехлу бејта (Посланикове породице) и шта је обавеза према њима, а шта је забрањено од претеривања.

5. О вредности асхаба (другова) и шта је обавеза веровати у погледу њих и став ехли суннета (исправних верника муслимана) у вези са стварима које су се десиле међу њима.

6. Забрана псовања и вређања асхаба (првих следбеника) и учењака упуте.

Поглавље 7.1.

Обавеза љубави према Посланику, нека су благослов и мир на њега, и његово поштовање а забрана претеривања у погледу њега, његових права и похвала на њега и објашњење његовог степена

1. ОБАВЕЗА ЉУБАВИ ПРЕМА ПОСЛАНИКУ, НЕКА СУ БЛАГОСЛОВ И МИР НА ЊЕГА, И ЊЕГОВО ПОШТОВАЊЕ

Робови на првом месту морају да воле Бога, хваљен нека је Он, као један од највећих богослужења. Бог Узвишени каже:

Али они који верују, још више Бога воле.
(Кур'ан, Ел-Бекара, 165)

Јер је Он Рабб (Господар) људи Који им је подарио све благодати спољашње и унутрашње.

Након љубави према Богу Узвишеном, долази љубав према Његовом Посланику, нека су благослов

и мир на њега, јер је он онај који је људе позвао ка Богу и подучио их ко је Бог, пренео је Његов Шеријат/верозакон и појаснио је Његове прописе. Сво добро које верници остваре на овом свету и које ће постићи на будућем свету (ахирету), је посредством Његовог Посланика, нека су благослов и мир на њега. Нико неће ући у Рај, осим са покорношћу њему и слеђењем њега. У хадису се преноси да је Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

Три су особине, ко год их поседује осетиће сласт веровања:

(1) Да воли Бога и Његовог Посланика више него било кога другог,

(2) Да воли особу само у име Бога,

(3) И да мрзи да се врати у неверство након што га је Бог њега спасио баш као што мрзи да буде бачен у Ватру. (Хадис бележе Бухарија и Муслим)

Љубав према Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега, следи иза љубави према Богу и одмах је на другом месту иза ње.

У погледу обавезности љубави према Посланику и давања предности у љубави њему над другим створењима говори следећи хадис:

Нико од вас неће веровати све док му не будем дражи од његовог оца, детета и свих људи.⁵⁵

У ствари, пренесено је да је обавеза вернику да воли Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, више него самог себе, судећи према следећем хадису: Омер Ибнул Хаттаб, Бог био задовољан њиме, се обратио Божијем Посланику речима:

"Божији Посланиче! Дражи си ми од било кога, осим од мене самог!" Па му Посланик рече; **"Тако ми Онога у Чијој је Руци моја душа, све док ти не будем дражи и од тебе самог!"** Затим Омер рече: **"Сада си ми дражи и од мене самог!"** Посланик рече: **"Сад Омере!"**⁵⁶

Ово показује да је љубав према Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега, обавеза и мора бити већа од било које друге љубави, осим љубави према Богу. Љубав према Посланику следи

⁵⁵ Хадис бележе Бухарија и Муслим.

⁵⁶ Хадис бележи Бухарија.

љубав према Узвишеном Богу и узрочно је повезана са њом, јер је то љубав у име Бога и ради Њега Узвишеног. То је љубав која се повећава повећавањем љубави према Богу у срцу верника и смањује се смањивањем љубави према Богу. Ко год се воли у име Бога воли се ради Њега.

Љубав према Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега, за собом повлачи поштовање њега, задовољство са њим, слеђење њега, и давање предности његовом говору и пракси над говором свих других створења.

Учењак, Ибн Кајјим, Бог му се смиловао, каже:

"Свака љубав према човеку и поштовање човека је дозвољена као резултат љубави према Узвишеном Богу. У то спада и љубав према Посланику, нека су благослов и мир на њега, његово поштовање и величање. Та љубав је део савршене љубави и поштовања Оног који га је послао као посланика. Његов уммет/заједница га воли због Бога и љубави према Њему. Они га величају и поштују, јер га је Бог уздигао и почастио. То је љубав у име Бога која произилази из љубави према Узвишеном Богу. "

Оно што се мисли овим јесте да је Узвишени Бог даровао велику љубав и поштовање према Посланику, нека су благослов и мир на њега, и зато, није познато да је неки човек био вољен и уважаван као што је то био Посланик, нека су благослов и мир на њега, у срцима његових другова. Након примања ислама, Амр Ибн ел-Асс каже:

"Није ми било мрзније особе од Посланика, али, кад сам прихватио ислам, није ми било дражег човека од њега, нити узвишенијег у мојим очима."

Он је такође рекао:

"Када бих био упитан да вам га опишем, не бих био у могућности то да урадим, због његове величине у мојим очима."

Урве Ибн Мес'уд, каже Курејшијама:

"О људи! Тако ми Бога, ишао сам код Кајсера и Кисре (Персијски император и Римски император), и других владара, и нисам никада видео краља чији другови га поштују и величају као што другови (асхаби) посланика Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, поштују. Тако ми Бога, они не скидају поглед са њега из поштовања према њему, он никада

не испљуне пљувачку, а да не падне на длан неког од њих и њоме се потару по лицу и грудима, а када се он абдести скоро да се поубијају око његовог абдеста."

2. ЗАБРАНА ПРЕТЕРИВАЊА У ПОГЛЕДУ ЊЕГА И ЊЕГОВИХ ПРАВА И ПОХВАЛА НА ЊЕГА

Арапски израз гулув (застрањивање, претеривање) је прелажење граница, или одлазак изнад прописаних граница. Каже се 'галла гулувен' када пређе одређену границу. Узвишени Бог у том контексту каже:

...не претерујте (застрањујте) у својој вери.
(Кур'ан, Ен-Ниса, 171.)

Тј. не прелазите границу у том погледу. Арапски израз 'ел-итра'у' значи прекорачивање границе у хваљењу и коришћење лажи при томе. Такво претеривање (гулув) по питању Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, значи уздизање њега на ниво обожавања (тј. изнад нивоа који му је Бог дао, тј. посланства), приписујући му нека божанска својства: призивајући га, упућујући

молбе њему, тражећи олакшање од њега или заклињање њиме.

Док је 'ел-итра' по питању Посланика, нека су благослов и мир на њега, прелажење границе у хваљењу њега. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је то забранио, рекавши:

Немојте ме величати, као што хришћани величају Исуса сина Маријиног. Ја сам само човек роб. Реците Божији роб и Његов Посланик.⁵⁷

Тј. немојте претеривати у хваљењу мене приписујући ми лажне карактеристике, и немојте прелазити границе у хваљењу мене као што су хришћани застранили у погледу Исуса, нека су благослов и мир на њега, приписујући му својства божанства. Опишите ме као што ме је мој Господар описао, и реците: Абдуллах (Божији роб) и Ресулуллах (Божији Посланик).

Једном су га другови назвали говорећи:

**"Ти си наш господин!" - Па он рече:
"Господин је Бог, Узвишен нека је Он."**

⁵⁷ Хадис бележе Бухарија и Муслим

И када су га описали говорећи:

"Ти си најбољи од нас и најузвишенији од нас." Он рече: "Реците ваш говор или део вашег говора, и не дозволите ђаволу да вас заведе."⁵⁸

Неки људи су рекли Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега:

"О Божији Посланиче, ти си најбољи и син најбољег међу нама, и господин и син нашег господина." Он им се обрати говорећи: "О људи! Реците ваш говор и немојте да вас ђаво заведе. Ја сам Мухаммед, Божији роб и Његов Посланик. Ја не волим да ме уздигете изнад степена који ми је Бог одредио."⁵⁹

Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, је презирао да га називају речима као: "Ти си наш господин, најбољи си од нас" или речима: "Најузвишенији си од нас." И поред тога што је он најбоље и најчасније створење, ипак, он им је забранио да га тако ословљавају, само да би их удаљио од застрањивања и претераног величања и

⁵⁸ Хадис бележи Ебу Давуд.

⁵⁹ Хадис бележе Ахмед и Несائي.

хваљења, и како би на тај начин сачувао тевхид (веровање у Божију једноћу). Он их је подучио да га описују са ова два својства која су најбоља и то је највисочији степен који роб може да достигне. Тако се избегава застрањивање и опасност за акиду (веровање). Та два својства су: "Божији роб и Његов Посланик." Он није волео да га уздижу на ниво којег му Бог није доделио и одабрао за њега.

Многи људи прелазе преко његове забране тако што га призивају, траже олакшање од њега, заклињу се њиме, и траже од њега ствари које се само од Бога траже. Овако нешто се дешава током слављења мевлуда (Посланиковог, нека су благослов и мир на њега, рођендана) и рецитовања песама о Богу и песама о Посланику, нека су благослов и мир на њега, у којима није направљена разлика између Божијих права и права Божијег Посланика. Учењак, Ибн Кајјим, каже у својој "Нунији":

"Бог поседује права која не припадају другима, а Његов роб има право, и то су два права. Не чини два права као једно право, без прављења разлике и без доказа."

3. ОБЈАШЊЕЊЕ ПОСЛАНИКОВОГ, НЕКА СУ БЛАГОСЛОВ И МИР НА ЊЕГА, СТЕПЕНА

Нема штете у указивању на Послаников, нека су благослов и мир на њега, статус хвалећи га за ствари за које га је Бог похвалио, и да споменеш његов статус којег му је Он доделио, и да такође у то верујеш. Посланик, нека су благослов и мир на њега, ужива узвишен статус којег му је Бог доделио. Он је Божији роб и Његов Посланик и Његово најбоље створење апсолутно. Он је Божији Посланик свим људима на свету, и свим циннима и свим људима. Он је најбољи од свих Божијих посланика и последњи (тј. печат) од свих веровесника. Након њега се неће слати посланици. Узвишени Бог је проширио његова прса, уздигао спомен на њега, а спустио је јад и пониженост на оне који му се супротставе. Он је власник почасног степена код Бога а за који Узвишени Бог, каже:

Господар твој ће ти на оном свету даровати хвале достојно место . (Кур'ан, Ноћно путовање, 79)

То значи да ће му Узвишени Бог, доделити почасно место како би он чинио шефа'ат (посредовао)

у корист људи на Судњем дану, па ће им њихов Господар олакшати страхоте у томе дану. То је посебан статус и место које ће бити само за њега, мимо свих других посланика. Он се од свих створења највише бојао Бога и он је био најбогобојазнији од људи.

Бог је забранио верницима да подижу гласове у његовом присуству, и похвалио оне који стишавају гласове у његовом присуству. Узвишени Бог каже:

О верници, не дижите гласове своје изнад Веровесниковог гласа и не разговарајте с њим гласно, као што гласно један с другим разговарате, да не би била поништена ваша дела, а да ви и не осетите. Заиста, онима који утишају гласове своје пред Божијим Послаником, а то су они чија је срца Бог искушао у богобојазности - припада опрост и награда велика. Заиста, они који те дозивају иза соба - већина њих не схвата. А да су се они стрпели док им ти сам изађеш, било би им боље, а Бог прашта и милостив је. (Кур'ан, Собе, 2-5)

Учењак, Ибн Кесир, Бог му се смиловао, каже:

"Споменути одломцима, Узвишени Бог подучава Своје робове вернике како да се односе према Посланику, нека су благослов и мир на њега, и како да га поштују и уважавају. Од тога је и забрана дизања њихових гласова изнад његовог гласа."

Бог је такође забранио да се Посланик, нека су благослов и мир на њега, зове по имену или како зову друге људе, а то је да га зову "О Мухаммеде", већ он треба да се зове и дозива сходно функцији коју извршава, тј. доставом посланице, па га требају дозивати са "О Божији Веровесниче", или "О Божији Посланиче."

- Узвишени Бог каже:

Не чините дозивање Посланика међу вама као дозивање које ви једни другима упућујете.
(Кур'ан, Светлост, 63)

Као што га Бог Узвишени дозива: "О Послани!" Или: "О Веровесниче!" Бог је уздигао његов спомен. На њега благослове доносе Бог и Његови анђели, а Бог је верницима наредио да на њега доносе благослов и мир. О томе Бог каже:

Бог и анђели Његови благосиљају Веровесника. О верници, донесите благослов и мир на њега! (Кур'ан, Савезници, 56)

Међутим, не може се рећи да постоји одређено време и начин у хваљењу Посланика, нека су благослов и мир на њега, осим уз валидан доказ из Кур'ана и суннета. Одређивање посебног дана, као што то раде они који славе мевлуд (Послаников рођендан), наводећи то као дан када је рођен и величају га, то представља покућену новотарију.

Поштовати Божијег Посланика значи да поштујеш његов суннет (праксу), и да верујеш у обавезу рада по њему, и да то долази на степену одмах иза Кур'ана у погледу обавезе поштовања и рада по њему, јер је и суннет(пракса) такође објава, као што Бог Узвишени каже:

Он не говори по хиру своме. То је само Објава која му се обзнањује. (Кур'ан, Звезда, 3-4)

Није дозвољено сумњати у суннет (праксу Посланика) или умањивати његову важност. Није дозвољено суннет проглашавати веродостојним или неверодостојним, нити га тумачити, осим уз поседовање адекватног знања и памћења истог.

У данашње време, много је неуких људи (цахила) који расправљају о суннету (пракси) Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, посебно међу младим људима који су у почетној фази стицања знања, па себи дају за право да неки од суннета окарактеришу као веродостојан, а неки као даиф (слаб), па нападају неке равије (преносиоце хадиса), а не поседују адекватно знање о томе, осим што су понешто прочитали из књига.

Ово намеће велику опасност за ове младе људе, а такође и за уммет (заједницу). Они се требају Бога бојати и стати тамо где досежу њихове границе знања и спознаје суннета (праксе Посланика) и вере уопштено.

Поглавље 7.2.

Обавеза покоравња Посланику, нека су благослов и мир на њега, и слеђења њега

Обавеза је покорити се Посланику, нека су благослов и мир на њега, у ономе што је наредио и оставити оно што је забранио. Ово произилази из другог дела Сведочења: "Мухаммедун Ресулуллах" (Мухаммед је Божији посланик).

Бог Узвишени је у многим одломцима наредио покоравање Њему. Некад Он Узвишени, покоравање Себи спаја са покоравањем Његовом Посланику, рекавши:

О верници, покоравajte се Богу и покоравajte се Посланику и надлежним између вас! А ако се у нечему не слажете, обратите се Богу и Посланику, ако верујете у Бога и други свет! То је боље и последице су лепше! (Кур'ан, Ен-Ниса, 59)

И Он каже:

Ко се покори Посланику, покорио се и Богу, а ко главу окрене, па Ми те нисмо послали да им чувар будеш! (Кур'ан, Ен-Ниса, 80)

Много је сличних одломака овом.

Некад Бог наређује покоравање само њему рекавши:

А ви молитву обављајте и милостињу дајте и Посланику послушни будите да би вам се указала милост. (Кур'ан, Светлост, 56)

Некад Бог прети онима који су непокорни Његовом Посланику, у складу са следећим одломком:

Не чините дозивање Посланика међу вама као дозивање које ви једни другима упућујете; Бог сигурно зна оне међу вама који се крадом извлаче. Нек се припазе они који поступају супротно наређењу Посланиковом, да их искушење какво не стигне или да их патња болна не снађе. (Кур'ан, Светлост, 63)

Тј. смутња која их може задесити јесте куфр (неверство), лицемерство, бида'ат (новотарија), или болна казна на овоме свету, или убиство или казна затварањем, или било која овосветска казна.

Узвишени Бог, је покораване и слеђење Посланика, нека су благослов и мир на њега, учинио средством преко којег се задобија Божија љубав и узроком опраштања њихових грехова. Бог каже:

Реци: "Ако ви Бога волите, онда мене следите, и вас ће Бог волети и грехе вам опростити! А Бог прашта и милостив је." (Кур'ан, Амрамова породица, 31)

Бог је такође покораване Посланику, нека су благослов и мир на њега, учинио средством до упуте, а супротстављање њему и непокорност као средство до заблуде. Узвишени Бог каже:

Реци: "Покоравајте се Богу и покоравајте се Посланику!" А ако се окренете, он је дужан радити оно што се њему наређује, а ви сте дужни оно што се вама наређује, па ако му будете послушни, бићете на Правом путу - а Посланик је једино дужан да јасно обзнани. (Кур'ан, Светлост, 54)

И Он каже:

Па ако ти се не одазову, онда знај да се они поводе једино за страстима својим, а не Божијом упутом?! Бог, заиста, неће указати на Прави пут народу који сам себи неправду чини. (Кур'ан, Казивања, 50)

Бог Узвишени нас је обавестио да нам је Посланик најлепши узор. Он каже:

Ви у Божијем Посланику имате диван узор за онога који се нада Божијој милости и награди на оном свету, и који често Бога спомиње. (Кур'ан, Савезници, 21)

У своме коментару на овај одломак, Ибн Кесир, Бог му се смисловао, каже:

"Овај племенити одломак је један велики темељ за узимање Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, за узор кроз његов говор, дела и стања. Због овог разлога је Узвишени Бог наредио људима, на дан битке на Хендеку, да следе пример Посланика, нека су благослов и мир на њега, у стрпљивости, стражарењу, његовој устрајности у борби, као и његовом стрпљивом ишчекивању помоћи и избављења од стране Његовог Господара, хваљен нека је Он. Нека је Божији благослов и нека су благослов и мир на њега стално све до Судњег дана."

Узвишени Бог је наредбу верницима да се покуравају Посланику, нека су благослов и мир на њега, и да следе њега и то је споменуо на око четрдесет места у Кур'ану. Душе имају већу потребу за спознајом онога са чиме је дошао Посланик, нека су благослов и мир на њега, и да га у томе следе, него што је њихова потреба за храном и пићем. Јер, ако би човек остао без хране и пића изгубио би само дуњалук (тј. живот на овом свету), али, ако би остао без спознаје Посланика, нека су благослов и мир на њега, и његовог слеђења, зарадио би вечну казну.

Бог је наредио да се Посланик, нека су благослов и мир на њега, следи у обављању богослужења и да се они обављају на исти начин како је то он радио. Он Узвишени каже:

Ви у Божијем Посланику имате диван узор.
(Кур'ан, Савезници, 21)

А Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Клањајте како сте видели мене да клањам.⁶⁰

И Он, нека су благослов и мир на њега, каже:

Од мене узмите прописе ходочашћа.⁶¹

И Он, нека су благослов и мир на њега, каже:

Ко уради дело на које није ова наша вера - то му се одбија.⁶²

И он каже:

Ко се окрене од мога суннета - такав ми не припада.⁶³

⁶⁰ Хадис бележи Бухарија.

⁶¹ Хадис бележи Муслим.

⁶² Хадис бележе Бухарија и Муслим.

И још много других текстова који наређују слеђење Посланика, нека су благослов и мир на њега, а забрањују супротстављање њему.

Поглавље 7.3.

Прописаност доношења благослова и мира на посланика

Право Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, код његовог уммета (народа), које им је Бог прописао, јесте да доносе благослов и мир на њега, као што Бог Узвишени каже:

Бог и анђели Његови доносе благослов на Веровесника. О верници, донесите и ви благослов и мир на њега. (Кур'ан, Савезници, 56)

Значење Божијег благослова на њега јесте да га Бог хвали код анђела. Значење благослова анђела на њега јесте молба анђела Богу за Посланика, нека су благослов и мир на њега, док је благослов људи на њега истигфар - тражење опроста за њега.

⁶³ Хадис бележе Бухарија и Муслим

Бог Узвишени, објављује, у горе споменутом одломку, позицију и статус његовог роба и Посланика код Њега, у узвишеном друштву, хвалећи га у присуству Њему блиских анђела. Анђели, такође, доносе на њега благослов. Узвишени Бог затим наређује робовима нижег света (овога света) да и они доносе благослов и мир на њега, како би се ујединиле похвале на њега из вишег и нижег света.

Значење: "Доносите и ви благослов и мир на њега (салиму теслима)", а ово значи: поздравите га са поздравом ислама (Ес-селаму 'алејкум ве рахметуллах – Нека је на вас Божија милост). Зато када се доноси благослов на Посланика, нека су благослов и мир на њега, треба саставити благослов и мир, а не треба се задовољити са једним од њих; тј. не требаш само рећи: 'саллаллаху 'алејхи', или само: 'алејхи селам', већ саставити обоје, благослов са миром, јер је Бог наредио обе ове ствари.

Доношење благослова и мира на Посланика, нека су благослов и мир на њега, је прописано у многим приликама и на степену су ваџиба (обавезног) или мустехаба (препорученог).

Ибн Кајјим, Бог му се смисловао, је споменуо у својој књизи "Целаул-ефхам" четрдесет и једну прилику (место), на којем је прописано доношење благослова и мира на Посланика. Почео је речима:

"Прво место је најважније и најпотврђеније, а то је у молитви на крају тешехуда (седења). Сви муслимани се слажу да је благослов прописан на овом месту, али се разилазе по питању његове обавезности."

Он такође спомиње, међу овим приликама, да се таква молба, додаје на крају Кунут молбе; у џуманској хутби (проповед); на две Бајрам молитве; истиска (молитва за кишу); након проученог езана; након било које молбе; приликом улажења и излажења из џамије и приликом спомињања Посланиковог, нека су благослов и мир на њега, имена.

Затим је Ибн Кајјим набројао четрдесет користи које се могу извући од доношења благослова на Посланика, нека су благослов и мир на њега. А од тих користи су и:

- Одазивање на наредбу Бога, хваљен нека је Он.

- Добијање десетороструке награде за доношење салавата (поздрава).

-Нада да ће Бог одговорити на нечију молбу када јој претходи захвала Богу и благослов на Посланика.

Међу таквим користима је такође:

- Да ће то доношење благослова бити узрок задобијања шефа'ата (посредништва код Бога) од стране Посланика када се споји са тражењем најодабранијег места (од Бога) за нашег Посланика.

-То је такође узрок за опрост (брисање) греха.

- Доношење мира и благослова на Посланика бива узроком да и Посланик теби одврати на мир.

И друге користи, па нека су благослов и мир на нашег Посланика.

Поглавље 7.4.

О вредности ехлу бејта (Посланиковој породици) и шта је обавеза према њима а шта је забрањено од претеривања

Ехлу-Бејт је Посланикова, нека су благослов и мир на њега, породица, којима је забрањена милостиња. А они су: породица Алије, породица Џафара, породица Укаила (Акила) породица Аббаса, деца Хариса ибн Абдул- Муталлиба, жене Посланика и његове ћерке, као што Узвишени Бог каже:

Бог жели да од вас, породицо Посланикова, грехе одстрани, и да вас потпуно очисти. (Кур'ан, Савезници, 33)

Учењак, Ибн Кесир, Бог му се смиловао, каже:

"Онај који добро проучи Кур'ан, без сумње ће препознати да су Посланикове жене укључене у горе споменутом одломку, као што на то указује контекст претходног одломка у којима су циљане жене Посланика. Зато Узвишени Бог, каже након овога (обраћајући се Посланиковим женама):

И памтите Божије одломке и мудрост, која се казује у домовима вашим; Бог је, уистину Добар и све зна. (Кур'ан, поглавље Савезници, 34)

Ово значи, радите по ономе што Бог објављује Своме Посланику у вашим кућама од Књиге и суннета (праксе).

Катаде и други су протумачили споменути одломак говорећи:

"И говорите о овој благодати којом сте одликовани мимо осталог света, тј. да се објава спушта у вашим кућама мимо осталих људи."

Аиша је Сиддика (Искрена), нека је Бог задовољан њом, ћерка Ес-Сиддика, Бог био задовољан њим, (тј. Ебу Бекра), и најпреча је у погледу ове благодати. На њу се поготово односи ова Божија милост, јер Посланику, нека су благослов и мир на њега, није силазила објава док је био у постељи других жена мимо ње, као што је на то указао Посланик.

Неки учењаци детаљно излажу говорећи:

"Ова њена (Аишина) почаст је због чињенице да је она једина девојка (неудавана) коју је Посланик оженио, ниједан други човек није уживао са њом. Зато, њој приличи да једино она буде одликована овом великом почасту и високим степеном мимо свих других Посланикових жена."

Ибн Кесир каже:

"Пошто су његове жене укључене у ехлу бејт (његову породицу), онда су његови крвни рођаци заслужнији да буду укључени."

Ехлу Сунне вел цема'т (Исправни Посланикови следбеници, тј. спашена скупина) воли ехлу бејт (Посланикову породицу), узимају их за пријатеље и чувају васиј'ет (опоруку) Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, када је рекао у Гадир Хуму:

Опомињем вас Богом у погледу моје породице. ⁶⁴

Зато исправни Посланикови следбеници воле и уважавају Посланикову породицу, јер то спада у љубав према Посланику, нека су благослов и мир на

⁶⁴ Хадис бележи Муслим

њега, и одавање почести њему. Ово под условом да чланови његове породице морају да следе суннет (праксу Посланика) и да буду чврсто у вери, као што су били њихови преци, као што су Ел-Аббас и његови синови и Алија и његови синови. А што се тиче оних од њих који су опречни суннету (пракси Посланика) и који нису чврсто у вери, љубав и почаст им се не пружају, и није дозвољено пријатељевати са њима и поред тога што они припадају Посланиковој породици.

Став ехли суннета вел џема'та (исправних Посланикових следбеника) по питању Посланикове породице је умерен и праведан. Они воле побожне и праведне међу њима, а осуђују и одричу се оних од њих који пркосе суннету (пракси Посланика) и који одступају од вере, па чак и ако су чланови Посланикове породице. То што је неко члан Посланикове породице, или његов рођак, ништа му неће користити све док не буде практиковао веру и док не буде устрајан на њој. Ебу Хурејре, Бог био задовољан њиме, преноси да је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, устао када му је објављен одломак:

И опомињи родбину своју најближу.
(Кур'ан, Песници, 214) И рекао:

О скупино Курејшија - или је рекао речи сличне томе - испупите себе, јер ја вам код Бога ништа не могу користити, О Аббасе ибн Абдул-Муталибе ја ти код Бога ништа нећу моћи помоћи. О Сафија, тетко Божијег Посланика, ја те не могу заштитити од Божије казне. О Фатима, ћерко Мухаммедова, питај ме о свему што је у мојој власти, али, ја те не могу заштитити од Божије казне.⁶⁵

И према другом хадису у којем Посланик, мир над њим, каже:

Кога успоре његова (лоша) дела, његово порекло га неће убрзати.⁶⁶

Ехлу сунне вел џема'т (исправни Посланикови следбеници) се одриче пута и методологије рафидија (шија) који прелазе границе (застрањују и претерују) у погледу неких припадника Посланикове породице, па им приписују безгрешност.

⁶⁵ Хадис бележи Бухарија.

⁶⁶ Хадис бележи Муслим.

Они се, такође, одричу методе несибија, који исказују непријатељство према добрим члановима Посланикове породице, па их нападају.

Ехлу сунне (исправни Посланикови следбеници) се одричу новотара и сујеверних који следе измишљотине и припаднике Посланикове породице узимајући их као посреднике у приближавању Узвишеном Богу, и сматрају их боговима мимо Бога.

Ехлу сунне (исправни Посланикови следбеници) у овом и другим аспектима се држе умерености и Правог пута, без немарности и претеривања, без мржње и занемаривања у погледу Посланикове породице или било ког другог.

Чланови Посланикове породице, који су исправни, осуђују и негирају свако претеривање у погледу њих и одричу се фанатика (оних који их претерано воле). Вођа правоверних, Алија ибн Еби Талиб је запалио фанатике који су га прогласили божанством. Док је Ибн Аббас, Бог био задовољан њиме, одобрио њихово убиство, али са сабљом, а не са ватром. Алија ибн Еби Талиб је тражио заробљавање Абдуллаха Ибн Себе (зачетника

рафидијја-шија) вође фанатика, да би га убио, али овај је побегао и сакрио се.

Поглавље 7.5.

О вредностима асхаба (другова) - шта је обавеза веровати у погледу њих и став ехли суннета (исправних Посланикових следбеника) у вези са стварима које су се десиле међу њима

1. ДЕФИНИЦИЈА ДРУГОВА И КАКВО ПОШТОВАЊЕ ПРЕМА ЊИМА ТРЕБАМО ДА ИМАМО

Арапски израз 'ес сахаб' је множина од 'сахабијј', а сахабијј (друг) је: "Особа која је срела Посланика поверовала у њега и преселила као верник."

Обавеза је веровати да су другови најбољи из уммета (заједнице) муслимана, и најбоља генерација, јер су први прихватили ислам, и јер су почашћени сукхбетом - дружењем са Послаником и учествовањем у борби са њим. Они су пренели Шеријат (верозакон)

и веру од Њега онима који су дошли након њих. Узвишени Бог их је похвалио у Својој Књизи. У том контексту Узвишени каже:

Бог је задовољан првим муслиманима, мухацирима и енсаријама, и свима онима који их следе добра дела чинећи. А и они су задовољни Њиме: за њих је Он припремио рајске баште, кроз које ће реке тећи, и они ће вечно и заувек у њима боравити. То је велики успех. (Кур'ан, Покајање, 100)

Он Узвишени каже:

Мухаммед је Божији посланик, а његови су следбеници строги према неверницима, а самилосни међу собом; видиш их како руку' (прегибање) и сеџду (падање ничице) чине, желећи Божију награду и задовољство - на лицима су им знаци, трагови од падања лицем на тло. Тако су описани у Тори. А у Јеванђељу: они су као биљка кад изданак свој избаци па га онда учврсти, и он ојача, и исправи се на својој стабљивици изазивајући дивљење сијача - да би Он с верницима наједио невернике. А онима који верују и добра дела чине

Бог обећава опрост и награду велику. (Кур'ан, Победа, 29)

И Он Узвишени каже:

И сиромашним мухацирима који су из родног краја свога протерани и имовине своје лишени, који желе Божију доброту и задовољство стећи, и Богу и Посланику Његовом помажу, то су, заиста, прави верници. И они који су пре њих Медину настанили и веровање прихватили; они воле оне који им досељавају, и у грудима својим никакву тегобу, зато што им се даје, не осећају, и више воле њима него себи, мада им је и самима потребно. А они који се ушчувају лакомости и тврдичлука, они ће сигурно успети. (Кур'ан, Прогонство, 8-9)

У горе споменутих одломцима, Узвишени Бог, хвали мухацире (оне који су учинили хиџру (пресељење) из Мекке у Медину) и енсарије (становнике Медине који су их прихватили). Он их описује као прве муслимане и људе који се утркују у добрим делима, који су друге претекли у добру. Обавестио нас је да је Он са њима задовољан, и да је за њих припремио рајске баште, описујући их да су

они милостиви једни према другима, а строги према неверницима. Такође их је описао као људе који пуно сецду и руку' чине (обављајући молитву), да имају добра срца и да се препознају по знацима покорности и веровању. Горе споменути одломак такође указује да их је Бог одабрао за Посланикове другове да би заједно са њима најдио његове непријатеље и невернике.

Бог је мухацире описао као људе који су оставили своје домове и иметак у име Бога, и ради успеха Његове вере тражећи Његово задовољство, и описује их да су они истинољубиви и искрени у чињењу тога. Док са друге стране, Бог описује енсарије као људе Дарул-хицре (становнике града у који је учињено пресељење тј. Медине), да су верници и да су искрени. Он их је описао како воле своју браћу мухацире (емигранте), дајући њима предност над собом, и да нису лакоми и шкрти и да ће због тога да успеју и да се спасе. То су неке од њихових општих особина и вредности, док су у засебним вредностима и рангу неки од њих одликовани изнад других сходно првенству уласка у ислам, њиховом пресељењу и борби.

Најбољи другови су четворица праведних халифа (владара): Ебу Бекр, Омер, Осман и Алија, а након њих следе остали од десеторице који су обрадовани Рајем, а они су, поред четворице (наведених) халифа: Талха Ибн Убејдуллах, Зубејр Ибн Авам, АбдурРахман Ибн Авф, Ебу Убејде Ибн Џерах, С'ад ибн Еби Веккас, Сеид Ибн Зејд.

Мухацири су бољи од енсарија. Учесници Бедра и ехлу-Ридвана су бољи од оних који су прихватили ислам после Худејбије и борили се са муслиманима.

2.СТАВ ЕХЛИ СУННЕТА (ИСПРАВНИХ ПОСЛАНИКОВИХ СЛЕДБЕНИКА) ПО ПИТАЊУ БОРБЕ И НЕВОЉЕ КОЈА СЕ ДОГОДИЛА ИЗМЕЂУ ДРУГОВА, БОГ БИО ЗАДОВОЉАН ЊИМА

УЗРОЦИ СМУТЊЕ (НЕВОЉЕ)

Јевреји су ковали завере против ислама и његових следбеника преко једног лажова и мунафика (лицемера), човека којем је име Абдуллах ибн Себе, а он је био Јевреј из Јемена, који се претварао да је муслиман. Он је почео да планира заверу против

трећег халифе (владара), Османа ибн Аффана, Бог био задовољан њиме.

Он је, мотивисан мржњом и противећи се, измишљао је лажи и оптужбе против њега. Неки слепци и неуки људи који су поседовали слабу веру заједно са онима који су учествовали у невољи, прикупили су се иза њих, где је завера завршила убиством халифе Османа Ибн Аффана, нека је Бог задовољан њим. Осман је убијен неправедно, а његово убиство је проузроковало раскол и разједињеност међу муслиманима. Овај Јевреј је стално распиривао смутњу што је на крају довело до оружаног сукоба између другова, а свака страна је поступила по ицтихаду (улажући труд у долажењу до исправног верозаконског става).

Коментатор Тахавијске акиде каже:

"Корен рафидија (шија) потиче од мунафика (лицемера), херетика који је имао за циљ рушење ислама и напад на Посланика како то спомиње исламска улема (учењаци). Абдуллах Ибн Себа' је прихватањем ислама намеравао да својим сплеткама и прљавштином разори ислам као што је Павле уништио веру хришћана. Ибн Себа је спољашњошћу

показивао побожност и позивао на добро, а одвраћао је од зла, а са друге стране ширио је смутњу у вези са Османом док га на крају нису убили. Затим, када је дошао у Куфу, Абдуллах Ибн Себе' почео је претеривати у погледу Алије, Бог био задовољан њиме. Спољашњошћу га је помагао и подржавао, а све с намером да оствари своје прљаве циљеве. (Заговарао је узимање Алије за бога, и врбовао подржаваоце те идеје). Када је Алија чуо за њега, он нареди да га убију, али Абдуллах Ибн Себе' је побегао у Каркиш. Вест о њему је позната у историји."

Исламски учењак, Ибн Тејмије, Бог му се смиловао, каже:

"Када је Осман, убијен, срца се разјединише, несреће увећаше, зли људи се уздигоше, а побожни људи понизише, они који нису били у могућности да сију смутњу (у прошлости), сад су имали шансу да то ураде (након погубљења Османа), док су они који воле да чине добро онемогућени у чињењу добра. У таквом стању муслимани су дали присегу вођи верника Алији Ибн Еби Талибу, Бог био задовољан њиме, који је био најзаслужнији тога и најбољи од преосталих другова. Ипак, разједињеност је потрајала

и смутња се продужила. Муслимани нису могли да пронађу заједничку реч и нису могли да уједине заједницу, а ватра смутње је остала распламсана. Као резултат, халифа (владар) заједно са најбољим муслиманима уммета (народа) није био у могућности да оствари сво добро које су хтели. У раскол и смутњу су се умешали и други народи, па се десило оно што се десило."

Учењак, Ибн Тејмије, је појаснио оправдање за две сукобљене стране другова који су се борили једни против других у сукобу који се догодио између Алије и Муавије рекавши:

"Муавија није заговарао хилафет за себе, нити му је дата присега као халифи када се борио против Алије. Нити се он борио под паролом да је он халифа, нити да он заслужију место халифе. То је Муавија потврђивао кад год би био о томе упитан. Нити је он, нити су његови другови започели борбу против Алије и његовог друштва. Пошто су Алија, и његове присталице сматрали да друга страна мора да се покори њему (Алији) и да му дају присегу (тј. да им је то обавеза- ваџиб), јер муслимани могу да имају само једног халифу, они су Муавију и његове следбенике сматрали побуњеницима против халифе, због

суздржавања да њему дају присегу, сматрајући да они имају снагу и ауторитет, и да им је обавеза да се боре против њих како би извршили ову обавезу и тако повратили покорност и јединство заједнице муслимана. Док, друга страна, Муавија и његови другови, су говорили да оно што је Алија захтевао није било њима ваџиб (обавезно), па ако се они (тј. Алија и његови следбеници) буду борили против њих, они ће тиме нанети неправду. Они који су били са Муавијом су рекли; пошто је Осман неправедно убијен, по слагању свих муслимана, а његове убице се налазе (скривајући се) међу Алијином војском, а ови су још надмоћнији (бројнији и јачи) од Османових убица, иако се ми суздржимо од борбе они би и нама учинили неправду и неправедно нас напали, а Алија нас не би могао одбрани, као што ни Османа није могао да одбрани, па је зато на нама да дамо присегу халифи који има моћ и способност да се према нама праведно односи и да задовољи правду.

3. СТАВ ЕХЛУ СУННЕТА (ИСПРАВНИХ ПОСЛАНИКОВИХ СЛЕДБЕНИКА) У ПОГЛЕДУ РАЗИЛАЖЕЊА КОЈЕ ЈЕ ЗАДЕСИЛО АСХАБЕ (ДРУГОВЕ)

Стајалиште ехли суннета вел цема'та (заједнице исправних Посланикових следбеника) по питању свађе и несреће у облику рата који се догодио између другова, може бити сумиран у две главне тачке:

Прва:

Треба избегавати говор и коментаре у погледу онога што се десило између другова. Затим, сустезати се од истраживања тих ствари, јер је смиривање тензија по том питању најбоља и најмирнија опција. А Бог Узвишени, каже:

Они који после њих (другова) долазе - говоре: "Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, Ти си, заиста, добар и милостив." (Кур'ан, Прогонство, 10)

Друга:

Побијање свих оних предаја које говоре о тим догађајима и то са више аспеката;

- Први: Многе од тих предаја су лажне, које су измислили њихови непријатељи како би тиме укаљали част другова.

- Други: Неке од ових предаја су промењене и покварене са додавањима неких детаља, или брисањем из њих. Другим речима, оне су измењене и неће се освртати на њих.

- Трећи: Веродостојних предаја је мало, и поред свега, другови су оправдани због учествовања у овим догађајима, јер се ради о њиховом иџтихаду (труду), тако да су они или муџтехиди (учењаци) који су погрешили па тиме стичу једну награду, или су муџтехиди (учењаци) који су погодили па тиме стичу две награде. У том контексту Посланик каже:

Ако учењак уложи свој труд и погоди исправну пресуду, он ће имати две награде, и ако

уложи свој труд и промаши исправну пресуду, он ће бити награђен једном наградом.⁶⁷

- Четврти: Они су људи и могуће је да појединци од њих погреше. Појединци од њих нису заштићени од грешења, а оно што су урадили и погрешили, за то постоје многобројна искупљења, као што су:

1. Постоји могућност да се покају за грехе, а покајање (тевба) брише све претходне грехе упркос њиховом броју, као што су о томе пренесени докази.

2. Они су први муслимани и поседују вредности и предности који обавезују опрост греха који су починили, јер Бог Узвишени каже:

И обављај молитву почетком и крајем дана, и у првим часовима ноћи! Добра дела заиста поништавају лоша. То је поука за оне који поуку желе. (Кур'ан, Худ, 114)

3. Затим, они су својим дружењем са Послаником, нека су благослов и мир на њега, стекли

⁶⁷ Хадис бележе Бухарија и Муслим

толику награду која прекрива њихове поједине грешке.

4. Награда за њихова добра дела се умножава више него награда неког другог, и нико им није једнак по вредности. Веродостојно је пренесено да је Посланик, нека су благослов и мир на њега, њих описао рекавши да су они најбоља генерација и да је мудд (четири прегршти) милостиње неког од њих бољи од милостиње у злату које је колико брдо Ухуд коју удели други мимо њих. Нека је Бог задовољан са њима и они са Њиме.

Учењак, Ибн Тејмијје, Бог му се смисловао, каже:

'Ехлу сунне вел цема' (заједнице исправних Посланикових следбеника) и вође ислама не верују да је ико од асхаба (другова) безгрешан, нити је то ико од Посланикових рођака, нити првих муслимана, нити било ко други, већ је могуће да они почине грех, и Бог Узвишени ће им опростити због њиховог покајања и уздићи ће њихове степене или ће им опростити грехе због њихових добрих дела која поништавају лоша дела, или због неког другог разлога. Он Узвишени каже:

А онај који доноси Истину и они који у њу верују, они се чувају и боје, све што зажеле у Господара свога ће наћи, то ће бити награда онима који су добра дела чинили, да би Бог преко ружних поступака њихових прешао, и да би их за оно боље што су радили наградио. (Кур'ан, Скупови, 33-35)

И Он каже:

А човека смо задужили да родитељима својим чини добро; мајка га његова тегобно носи и тегобно га рађа! А његово ношење и дојење тридесет је месеци. Па кад зрелост своју достигне и кад достигне четрдесет година, он рекне: "Господару мој, упути ме да Ти захвалим на Твојој благодати, коју си даровао мени и мојим родитељима, и да добро радим с којим си задовољан Ти, и потомство моје Ти учини добрим! Ја се Теби, заиста, кајем, и ја сам муслиман, предан Теби." То су они од којих ћемо Ми оно боље што су радили примити, а преко ружних поступака њихових прећи; од становника Раја ће они бити, истинито обећање, које им је дато, Ми ћемо испунити. (Кур'ан, Ал-Ахкаф, 15-16)

Божији непријатељи су искористили смутњу која се догодила између другова у времену несреће, свађе и борбе, као разлог вређања њих и нарушавања њихове части. За њима су се повели неки савремени писци па говоре и пишу оно што не знају и на тај начин себе постављају као судије у спору између другова Божијег Посланика. Тако за неке кажу да су били у праву, а други у криву, без другог доказа, осим цехла (незнања) и слеђења страсти и прохтева. Они се поводе за оним што циљано говоре и пишу оријенталисти и њихови следбеници који мрзе ислам. На тај начин су убацили сумње међу неке муслимане који не познају своју славну историју и њихове добре претходнике који су најбоља генерација муслимана. На тај начин они желе да нападну ислам и да разједине муслимане, тако што ће у срца задњих од овог уммета (народа) убризгати мржњу спрема првих од овог уммета (тј. другова). А требало би да следе добре претходнике, сходно речима Бога:

Они који после њих (другова) долазе - говоре: "Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, Ти си, заиста, добар и милостив." (Кур'ан, Прогонство, 10)

Поглавље 7.6.

Забрана псовања и вређања асхаба (другова) и вођа упуте

1. ЗАБРАНА ПСОВАЊА И ВРЕЂАЊА АСХАБА (ДРУГОВА)

Од основа ехли суннета вел џема'та (заједнице исправних Посланикових следбеника) јесте чување њихових срца и језика од вређања другова Божијем Посланика, нека су благослов и мир на њега, као што је то Бог описао речима:

Они који после њих (асхаба) долазе - говоре:
"Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, Ти си, заиста, добар и милостив."
(Кур'ан, Прогонство, 10)

И због покорности Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега, који је упозорио:

"Немојте вређати моје другове. Тако ми Онога у Чијој је руци моја душа, када би неко од

вас уделио злата колико је брдо Ухуд, то не би достигло мудд (четири прегршти) неког од њих, нити његову половину."⁶⁸

Ехлу сунне вел цема'т (заједнице исправних Посланикових следбеника) осуђују методу рафидија (шија) и хариџија који оптужују Посланикове другове, који их мрзе и негирају њихове вредности и проглашавају неверницима већину њих.

Ехлу сунне (заједнице исправних Посланикових следбеника) такође прихвата оно што је споменуто у Књизи и суннету (Посланиковој пракси) о вредностима другова, и верују да су они најбољи од овог уммета (народа), као што је Посланик, нека су благослов и мир на њега, истакао:

Најбоља генерација је моја...⁶⁹

Посланик, нека су благослов и мир на њега, је изјавио да ће се његов уммет (народ) поделити у седамдесет и три скупине и да ће све оне завршити у Ватри (Паклу), осим једне. Када је био упитан о тој једној спашеној скупини, он их је описао рекавши:

⁶⁸ Хадис бележе Бухарија и Муслим.

⁶⁹ Хадис бележе Бухарија и Муслим.

То су они који ће бити на ономе на чему сам ја и моји другови данас.⁷⁰

Ебу Зурра, један од највећих учењака имама Муслима, каже:

"Ако чујете човека да вређа било којег асхаба (приписује им мањкавости), онда треба да знате да је такав зиндик (херетик) . Ово је зато што је Кур'ан истина, и Посланик је истина, и са чиме год је Посланик послан од истине то су нама Посланикови другови пренели. Зато, онај који вређа њих, уствари, тиме вређа Књигу (Кур'ан) и суннет (Посланикову праксу). У том случају, такав је најпречи да буде вредан, и да се прогласи отпадником (херетиком), оним који је у заблуди, који вређа асхабе."

У својој књизи "Нихајатул-мубтеди'ин", учењак, Ибн Хамдан, каже:

"Онај који вређа било којег друга верујући да је то дозвољено да ради, постаје неверник, а ако их вређа знајући да је то забрањено да ради, такав је фасик (смутљивац)."

⁷⁰ Хадис бележи Ахмед.

Он је такође рекао да ће такав бити апсолутни неверник, и да онај који другове прогласи фасицима или говори лоше о њиховој вери или их прогласи неверницима, он сам постаје кафир (неверник)."

2. ЗАБРАНА ВРЕЂАЊА ИМАМА (ВОЂА) УПУТЕ ОД УЛЕМЕ (ИСЛАМСКИХ УЧЕЊАКА) ОВОГА УММЕТА (НАРОДА)

Након другова у вредности, почаст и степену, долазе имами упуте од таби'ина (генерација након другова) и њихових следбеника од најбољих генерација, заједно са онима после њих који следе другове у чињењу добра, као што Бог Узвишени каже:

Бог је задовољан првим муслиманима, мухацирима и енсаријама, и свима онима који их следе добра дела чинећи. А и они су задовољни Њиме: за њих је Он припремио рајске баште, кроз које ће реке тећи, и они ће вечно и заувек у њима боравити. То је велики успех. (Кур'ан, Покајање, 100)

Темељећи на споменутом одломку, није дозвољено омаловажавати и вређати њих, јер су они светионици упуте, као што их је Узвишени Бог, описао речима:

А ко се супротстави Посланику након што му се јасно покаже Прави пут, и следи пут који није пут верника, пустићемо га да чини што је наумио, и бацићемо га у Пакао, а лоше је то стечиште! (Кур'ан, Ен-Ниса, 115)

Коментатор Тахавије, каже:

"Обавеза је сваког муслимана да након љубави према Богу и Његовом Посланику, нека су благослов и мир на њега, и узимања њих за заштитнике, узме вернике за пријатеље и заштитнике, као што то уопштено говори Кур'ан, а то се посебно односи на 'наследнике Посланика', тј. улему (учењаке), које је Бог ставио на степен звезда помоћу којих се ориентише у мраку на копну и мору. Муслимани се слажу у погледу њихове исправне упуте и знања. Они су наследници Посланика у његовом уммету (народу) који оживљавају заборављене делове његовог суннета (праксе). Кур'ан о њима говори и они о Кур'ану говоре. Они се сви безрезервно слажу око обавезе

слеђења Посланика, нека су благослов и мир на њега. Међутим, ако се њихов говор супротстави веродостојном хадису (казивању Посланика), онда се њихов говор оставља а следи се дотични хадис. Ако неко од њих не следи неки хадис, онда за то вероватно има оправдање."

Оправдање учењака за неузимање веродостојног хадиса може се сумирати у троје:

Прво: Он није веровао да је Посланик рекао тај хадис.

Друго: Он није веровао да се тај хадис односи на то питање.

Треће: Он је веровао да је пропис, који је заснован на томе посебном хадису, дерогиран. Ови имами су почашћени над нама својим првенством у исламу, побожности и преношењу до нас онога шта је Посланику објављено и појашњавања нама онога што је нејасно. Нека је Бог са њима задовољан и нека су они са Њиме задовољни; и упућуј молбу Богу да им се смилује, као што Он каже:

**Они који после њих долазе - говоре:
"Господару наш, опрости нама и браћи нашој која**

су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, Ти си, заиста, добар и милостив.“
(Кур'ан, Прогонство, 10)

Вређање (омаловажавање) учењака и непоштовање њих због грешке која им се догоди у њиховом иџтихаду (труду) је пут и метода новотара. То је стратегија и план непријатеља ислама како би преко напада на улему (учењаке) убацили сумње у веру ислам и непријатељство међу муслимане и како би прекинули везу задњих од овог уммета (народа) са селефом-првацима од овог уммета, и како би убацили раздор између омладине и улеме (учењака), као што је то случај данас.

Зато, нека обратe пажњу на ове ствари почетници у тражењу знања који не знају праву вредност и степен улеме, фекиха (правника) и исламског фикха као науке. А исти су веома скромни код ишчитавања и проучавања онога што је у њима од истине и онога што су погодили. Нек се окористе њиховим фикхом и нека поштују улему. Нека не наседају на заблуделе позиве који су циљано усмерени против њих. А Бог је Онај који даје успех ономе коме Он хоће.

ОСМИ ДЕО

БИДА'А (НОВОТАРИЈЕ У ВЕРИ)

Ова целина садржи следећа поглавља:

1. Дефиницаја новотарије, врсте и прописи.
2. Појава новотарија у животу муслимана и узроци који су до тога довели.
3. Став исламског умета према новотарима и правац ехли сунета вел џема'та у давању одговора новотарима.
4. Говор о неким примерима савремених новотарија међу којима су:
 - а) Прослава мевлуда (Посланиковог, нека су благослов и мир на њега, рођендана).
 - б) Теберук-тражење благослова од неких места, мртвих и слично.
 - в) Новотарије у области 'ибадета и приближавања Богу.

Поглавље 8.1.

Дефиниција новотарије, врсте и прописи

Дефиниција новотарије (ел-бид'ату) у језику: овај израз значи: ново уведена ствар, иновација, нешто настало, уведено, или нова ствар која није била пре и нема сличности са нечим што је пре постојало.

У том контексту су речи Узвишеног:

Из ничега је створио небеса и Земљу, а када нешто одлучи, Он само каже: "Буди!" - и то буде. (Кур'ан, Ел- Бекара, 117)

То јест, Он је Створитељ небеса и Земље по први пут, без претходног примера. Или као што Бог каже:

Реци: "Ја нисам први посланик." (Кур'ан, Ел-Ахкаф, 9)

У значењу: Ја нисам први који је дошао људима са посланицом од Бога, већ су пре мене долазили многи посланици.

И када се каже: "Тај и тај је измислио бида'т (новотарију)" - то значи да је он дошао са новим начином којег нико пре није урадио.

2. ВРСТЕ НОВОТАРИЈА

Новотарија је две врсте:

1. Новотарије у адетима (обичајима), као што су савремени изуми, и ово је дозвољена ствар, јер је основа код адета (обичаја) дозвољеност (осим ако дође доказ о забрањености).

2. Новотарије у вери. Ово спада у забрањено, јер је основа код ибадета (богослужења) застој јер су они строго дефинисани Кур'аном и суннетом (Посланиковом праксом). Посланик каже:

Ко уведе нешто ново у ову нашу веру, што није од ње, то му се одбацује.⁷¹

У другој предаји каже:

Ко уради дело на којем није ова наша вера то му се одбацује.⁷²

⁷¹ Хадис бележе Бухарија и Муслим.

3. ВРСТЕ НОВОТАРИЈА (У ВЕРИ)

Две су врсте новотарија у вери:

Прва:

Језичко акаидске новотарије (тј. новотарије у веровању) - Као што су изјаве џехмијја, му'тезила, рафиддија, и осталих од залуталих секти, као и њихова веровања и убеђења.

Друга:

Новотарије у 'ибадетима (обожавању). - Као што је обожавање Бога Узвишеног, на начин који Он није прописао.

Четири су подврсте новотарија у ибадетима:

1. Новотарије у основи самог ибадета. То значи, измишљање комплетног ибадета који нема основе у Шеријату (верозакону), као што је измишљање молитве која није наређена, или поста који није прописан у вери исламу, или да се измисле неки празници или славе који нису прописани, као

⁷² Хадис бележи Муслим.

што је измишљено слављење мевлуда (Посланиковог рођендана) и слично.

2. Новотарије у форми додавања на већ прописани ибадет, као што је нпр. додавање петог реката у молитви.

3. Новотарија која је везана за прописани (исправни) начин чињења ибадета, тј. да се обави, на пример, на неки други начин мимо начина који је описан у суннету Посланика, нека су благослов и мир на њега, као што је, нпр. различито учење прописаних зикрова (спомињање Бога) повишеним гласом и скупно (тј. џематиле), или оптерећивање себе обављањем ибадета у мери која прекорачује суннет Посланика.

4. Одређивање посебног времена за извршавање прописаног ибадета којем Шеријат није одредио време, као што је обележавање дана и ноћи средине месеца ша'бана са постом и клањањем ноћне молитве. У овоме случају, пост и ноћна молитва су прописани ибадети, али, да би се неки дан посебно одликовао чињењем тога, тј. постом и ноћном молитвом, за то мора постојати шеријатски доказ (у

супротно обележавање тог дана на такав начин бива новотарија).

4. ПРОПИС НОВОТАРИЈЕ И ЊЕНИХ ВРСТА

Свака новотарија у вери је забрањена и представља заблуду, јер Посланик, нека су благослов и мир на њега, каже:

Чувајте се уведених ствари, јер је свака уведена ствар бид'ат - новотарија, а свака новотарија је заблуда.⁷³

Ко уведе нешто ново у ову нашу веру то му се одбацује.⁷⁴

У другој верзији хадиса каже:

Ко уради дело на којем није ова наша вера то му се одбацује.⁷⁵

Ова два хадиса указују да је свака измишљена ствар у вери новотарија, а свака новотарија је заблуда која се одбацује. Ово значи да су забрањене

⁷³ Хадис бележе Ебу Давуд и Тирмизи.

⁷⁴ Хадис бележе Бухарија и Муслим.

⁷⁵ Хадис бележи Муслим.

новотарије у 'ибадетима (обожавану) и акиди (веровању), али, та забрана варира у односу на природу новотарије. Па тако:

- Неке (новотарије) представљају чисто неверство, као што је: чињење тавафа (обредно кружење) око кабурова с намером приближавања њиховим власницима (тј, онима који су у њима укопани), заветовање и приношење жртве мртвима, упућивање молбе мртвима и тражење помоћ од њих. Од таквих новотарија су и изјаве екстремних цехмија и му'атезила.

- Неке од новотарија воде у ширк (многобоштво), као што је градња турбета (надгробних споменика) на гробовима, обављање молитве и чињење молбе поред њих.

- Неке од новотарија представљају фикс-грех, као што је новотарија хариција и мурција, њихове изјаве и убеђења која се супротстављају шеријатским доказима.

- Неке новотарије су грех, као што је новотарија изоловања од људи или пост стојећи на сунцу или кастрирање како би се решио страсти и потребе за интимним односом.

Напомена:

Онај који дели новотарије на: лепу и ружну новотарију, такав грешни и опречан је хадису Посланика, нека су благослов и мир на њега:

Свака новотарија је заблуда!

Јер је Посланик, нека су благослов и мир на њега, пресудио да је свака новотарија, без изузетка, заблуда, док се они који деле новотарије на лепе и ружне супротстављају Посланику, нека су благослов и мир на њега, говорећи да није свака новотарија заблуда, већ постоје добре и лоше новотарије.

Хафиз Ибн Реџеб, у коментару на дело "Четрдесет хадиса", каже:

"Посланикове речи: **'Свака новотарија је заблуда'**, - ово је језгровит (сажет и прецизан) говор који ништа не изузима, и ово је један велики темељ од темеља вере. Тај говор је попут хадиса:

'Ко уведе нешто ново у ову нашу веру то му се одбацује.'⁷⁶

⁷⁶ Хадис бележе Бухарија и Муслим.

Па тако, ко год измисли нешто ново и то припише вери, а та ствар нема основе у исламу - то се сматра заблудом, а вера је од тога чиста. Без обзира да ли се ради о питањима веровања или о делима и говору, спољашњим или унутрашњим."

Такви људи немају доказ за своје тврдње да постоји лепа новотарија, осим у речима Омера ибнун Хаттаба када је описао ноћну молитву током рамазана речима:

"Лепа ли је ово новотарија."

Они такође кажу да су се увеле неке новотарије, а да их селеф није негирао и нападао, као што је нпр. сакупљање Кур'ана у Мухаф, и писање и сакупљање хадиса Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега (у збирке).

-Одговор на ово гласи да су то ствари које имају утемељење у шеријату, и то нису новотарије. Док говор Омера: "Лепа ли је ово новотарија", се односи на језичко значење речи 'новотарија', а не на правно (шеријатско) значење. Тако да за оно што има основе у Шеријату, ако се каже новотарија (лепа новотарија), то је у језичком значењу, а не и у шеријатском. Бида'а (новотарија) у шеријатској

терминологији је оно што нема основе у Шеријату. Тако, сакупљање Кур'ана у једну књигу (Мусхаф) има утемељење у Шеријату. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је наређивао својим друговима да записују Кур'ан, тако да је био записан, али није био састављен у један Мусхаф. Касније су га другови сакупили у један Мусхаф, како би га сачували.

Исто тако, теравија је започета од стране Посланика, нека су благослов и мир на њега, када ју је он клањао заједно са својим друговима, током неколико ноћи, а затим је изостао због страха да не буде прописана као фарз (обавезна) молитва. Другови су наставили да је обављају индивидуално током живота и након смрти Посланика, нека су благослов и мир на њега, све док их Омер ибнул Хаттаб није ујединио око једног имама (у џемату) као што су то они обављали заједно са Послаником. То не представља беда'ат (новотарију) у вери. Затим, записивање хадиса, такође, има основу у вери, јер је Посланик наређивао неким друговима, да записују хадисе, након што су то тражили од њега.

Ебу Хурејре је записивао хадисе за време живота Посланика, нека су благослов и мир на њега. Записивање хадиса, уопштено говорећи, није подстицано током његовог живота из страха да се

хадис не помеша са Кур'аном. Када је Посланик, нека су благослов и мир на њега, преселио, страх је нестао, јер је објављивање Кур'ана завршено, и прецизно је одређен пре његове смрти. Након тога су муслимани сабрали хадисе Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, како би их сачували од заборављања. Нека их Бог награди у име свих муслимана најбољом наградом, јер су сачували Књигу Њиховог Господара и суннет њиховог Посланика од губљења и поигравања (мењања) оних који су спремни на то.

Поглавље 8.2.

Појава новотарија у животу муслимана и узроци који су до тога довели

1. ПОЈАВА НОВОТАРИЈА У ЖИВОТУ МУСЛИМАНА

Ова тема укључује две ствари:

Прва ствар:

Време појаве новотарија.

Учењак, Ибн Тејмије, Бог му се смиловао, каже:

"Знај да се већина новотарија у муслиманској заједници, које се вежу за науку и обожавање, појавиле пред крај периода праведних халифа (владара), као што је то наговестио Посланик, нека су благослов и мир на њега, који каже: **'Ко од вас поживи видеће многа разилажења. На вама је да се држите мог пута и праксе и пута мојих праведних и упућених халифа.'** Прве новотарије које су се појавиле су новотарије у погледу кадера-одређења (тј, секта кадерије), изостављања чињење дела из веровања (тј. секта мурџије), након чега су уследиле новотарије секти шија и хариџија. Када се десио раскол, након Османова убиства, појавиле су се харурије-хариџије. Затим на крају ере (времена) асхаба-другова, појавила се новотарија кадерија, тј. појавили су се током живота Ибн Омера, Ибн Аббаса, Џабира и других другова Посланика, мир над њим.

У скоро исто време, Мурџије дођоше са својом новотаријом. А што се тиче Џехмија, они су се појавили при крају ере таби'ина, након смрти Омера ибн АбдулАзиза, за кога се преноси да је упозоравао на њих. Док се Џехм (Ибн Сафван) појавио у Хорасану током владавине халифе Хишама ибн АбдулМелика. Ове новотарије су се појавиле током

друге генерације, док су неки другови још били живи и који су те новотарије јавно осуђивали. Затим се појавила новотарија му'атезила, где муслимане задеси нова смутња. Појавило се разилажење у мишљењима и ставовима, те тежња према слеђењу новотарија и страсти. Потом се појавила новотарија тесаввуа-суфизма, и уздицање турбета (надгробних споменика) и маузолеја на гробовима, након што су помрли они из најбоље генерације. Што је више времена пролазило, број новотарија се повећавао и постајале су све разноврсније."

Друга ствар:

Места појаве новотарија.

Новотарије су се појавиле на разним местима исламске државе. Учењак, Ибн Тејмије, каже:

"Пет је великих покрајина у којима су живели асхаби, Бог био задовољан њима, и које су биле изворишта знања: Два Харема (тј, Мекка и Медина), два Ирака (тј. Куфа и Басра) и Шам (тј. Сирија). Ови градови су изворишта изучавања Кур'ана, хадиса, фикха (права), 'ибадета и других битних грана ислама. У овим градовима, осим Медине, појавиле су се такође и основе новотарија. Шиизам (шијје) и ирџа'

(мурџије) су се појавиле у Куфи и одатле се прошириле у друга места. У Басри су се појавиле кадерије, му'атезиле и неисправни аскетизам.

Насибије и кадерије су се појавиле у Сирији, а што се тиче цехмијја, они су се појавили у делу Хорасана, и то је најгора врста новотарије. Појава и интензитет новотарија је зависила од удаљености од Медине. Након Османовог убиства, појавише се харурије-хариџије. Док је град Божијег Посланика Медина, била чиста од свих тих новотарија, а ако је и било оних који су скривали новотарије у себи, ипак су били понижени и нису могли доћи до изражаја.

Претпоставља се да је у њој било неких кадерија, али су били понижени и потчињени, за разлику од шиизма и ирџа'а који су харали Куфом и новотарије и'азала (тј, му'атезиле) и аскетизма (суфије) који су били проширени у Басри, и насибије (они који мрзе Посланикову породицу) које су деловале у Сирији. Веродостојно је пренесено да је Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

Деџал (Антихрист) неће моћи да уђе у Медину.

Знање и веровање тамо остадоше преовладавајући, све до времена следбеника имама Малика који су живели у четвртм столећу.

- Што се тиче прве три славне генерације, тада ниједна новотарија није била изражајна, нити се појавила било која новотарија у основама вере као што се појавила у другим земљама."

2. УЗРОЦИ КОЈИ СУ ДОВЕЛИ ДО ПОЈАВЕ НОВОТАРИЈА

Нема сумње да је чврсто држање за Кур'ан и Посланикову праксу заштита од упадања у новотарију и заблуду. Узвишени Бог каже:

И ово је Прави пут мој, па се њега држите и друге путеве не следите, па да вас одвоје од пута Његовог. (Кур'ан, Ел-Ен'ам,153)

А Посланик, нека су благослов и мир на њега, је појаснио значење наведеног одломка у хадису којег преноси Ибн Мес'уд који каже:

Посланик, нека су благослов и мир на њега, нам је нацртао праву линију, и казао: "Ово је Божији Пут!" - Затим нацрта кратке линије са обе стране те праве линије, и рече: "И ово су путеви,

на свакоме је ђаво који позива (себи)!" Затим Посланик проучи следећи кур'ански одломак:

И ово је Прави пут мој, па се њега држите и друге путеве не следите, па да вас одвоје од пута Његовог. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 153)

Па тако, онај који се окрене од Курана и суннета завешће га путеви заблуде и новотарија.

Разлози који су људе одвели у новотарије се могу сумирати на следеће:

- а) Непознавање исламских прописа.
- б) Слеђење страсти.
- в) Слепо држање за мишљење и особу.
- д) Опонашање неверника и слеђење њих.

Ми ћемо обрадити ове узроке појединачно и детаљно:

а. Непознавање исламских прописа.

Што је више времена пролазило од времена посланства, људи су се све више удаљавали од посланице, мање је знања постојало, а незнање се

проширило. Као што је обавестио о томе Посланик који је рекао:

Ко поживи од вас видеће многа разилажења.⁷⁷

И такође је рекао:

Бог неће одузети знање тако што ће га узети из људи, већ ће подићи знање усмрћивањем улеме (учењака). Па када нестане учених, људи ће узети незналице за предводнике, питаће их а они ће им одговарати без знања, па ће тако пасти у заблуду и друге заводити.⁷⁸

б. Слеђење страсти.

Онај који се окрене од Књиге и суннета, следи своје страсти и прохтеве, као што Узвишени Бог каже:

Па ако ти се не одазову, онда знај да се они поводе једино за страстима својим, а не Божијом упутом?! Бог заиста, неће указати на Прави пут

⁷⁷ Цитат бележе Ебу Давуд и Тирмизи.

⁷⁸ Цитат бележе Бухарија и Муслим.

народу који сам себи неправду чини. (Кур'ан, Казивање, 50)

И Аллах Узвишени такође каже:

Шта мислиш о ономе који је своју страст за бога свога узео, онога кога је Бог, а он свестан био, у заблуду скренуо, и слух његов, и срце његово запечатио, а пред очи његове копрену ставио? Ко ће га, ако неће Бог, на Прави пут упутити? Зашто се не опоменете? (Кур'ан, Тешка невоља, 23)

Новотарије су у суштини ткиво и производ страсти и прохтева.

в. Слепо држање за мишљење и особу.

Пристрасност неким људима и мишљењима спречава особу од слеђења доказа и спознавања истине. Узвишени Бог каже:

А када им се каже: "Следите оно што је Бог објавио!" - они одговарају: "Не, него ћемо следити оно на чему смо наше претке затекли." Зар и онда када им преци нису ништа схватали, нити су на Правом путу били? (Кур'ан, Ел-Бекара, 170)

Ово је типично за данашње фанатике међу одређеним следбеницима суфијских редова и обожаваоца гробова. Када се позову да следе Кур'ан и суннет, и да напусте оно чега се држе, они као доказ наведу оно на чему су њихови мезхеби (односно путеви) и мишљења својих учењака, очева и предака.

д. Опоначање неверника и слеђење њих.

Ово је најгора новотарија. На то указује хадис којег преноси Вакид ел-Лејси који каже:

"Изишли смо са Послаником, нека су благослов и мир на њега, према Хунејну, били смо тек примили ислам. Мушрици (многобошци) су поседовали дрво лотоса (сидретун) око којег су кружили и на њега вешали своје оружје. То дрво су звали Зату Енват. И ми смо прошли поред једног лотоса па рекосмо: 'Божији Посланиче учини и ти нама једно дрво Зату Енватом као што и мушрици имају Зату Енват.' Па је Посланик рекао:

"Аллаху Екбер (Аллах је највећи), тако ми Онога у чијој је руци моја душа, ви сте рекли као што су Бену Исраил (Јевреји) рекли Мојсију, нека су благослов и мир на њега:

"О Мојсије" - рекоше - "направи и ти нама бога као што и они имају богове!" - "Ви сте, уистину, народ који нема памети!" - рече он. (Кур'ан, Бедеми, 138)

Посланик, нека су благослов и мир на њега, тада рече:

Следићете обичаје оних пре вас...⁷⁹

Хадис указује да је опонашање неверника навело израелћане да траже од Мојсија, нека су благослов и мир на њега, овако ужасан захтев, тј. да им одреди идоле за богове које ће обожавати. Исти тај разлог је навео неке од другова, који су били нови у исламу, да траже од Посланика, нека су благослов и мир на њега, да им одреди једно дрво преко којег ће тражити благослов, мимо Бога.

Исто ово се догађа и данас. Велики број муслимана опонаша невернике у практиковању новотарија и многобоштва као што је: слављење рођендана, одређивање дана или седмица за нека посебна дела и прославе приликом неких верских празника и успомена, подизање и изградња кипова и

⁷⁹ Хадис бележи Тирмизи.

статуа, оплакивање и друге новотарије везане за укуп умрлога и сахрану, изграђивање на гробовима, и слично.

Поглавље 8.3.

Став исламске заједнице – народа према новотарима и правац ехли суннета у давању одговора новотарима

Ехли суннет вел џема'т су увек одговарали новотарима и негирали им њихове новотарије, и спречавали их да спроводе новотарије. Следе неки примери:

Умму Дерда, Бог био задовољан њоме, каже:

"Ушао је код мене Ебу Дерда љутит, Ја га упитах: "Шта ти је?", а он рече: "Тако ми Бога, не препознајем код њих ништа од Посланикове, нека су благослов и мир на њега, ствари, осим што клањају у џемату(групно)!"

Омер ибн Јахја каже:

"Чуо сам од свога оца, који преноси од свога оца да је рекао: "Седели смо поред врата Абдуллаха Ибн Мес'уда пре јутра, па кад је изашао, отишли смо

са њим у џамију. Онда је Ебу Муса ел-Еш'ари пришао и питао: "Да ли је Ебу АбдурРахман изашао?", одговорисмо: "Не!" Па тако он остаде седећи са нама. Када се Абдуллах појави, сви смо устали да га отпратимо, па му Ебу Муса рече: "О Ебу АбдурРахмане! Видео сам нешто у џамији што ми се није допало, али, хваљен нека је Бог, мислим да нисам видео осим што је хајр!" Он рече: "Па, шта си то видео?" - Ебу Муса рече: "Ако поживиш видећеш и ти. Видео сам људе у џамији који седе у халкама (кружоцима), ишчекујући молитву. У њиховим рукама су били каменчићи, у свакој халки је био човек који би говорио: "Доносите текбир (Аллаху екбер) стотину пута!" Па су текбирали стотину пута (бројећи са каменчићима). Затим би рекао: "Учите техлил (Ла илахе или Аллах) стотину пута!", па су га проучили стотину пута. Учините тесбих (СубханАллах) стотину пута," - Шта си им рекао, упита Абдуллах Ибн Мес'уд? "Нисам им рекао ништа Дошао сам прво да видим шта ти кажеш (мислиш) о томе!?" Ибн Мес'уд рече: "Зашто им ниси рекао да броје своја лоша дела и зашто им ниси загарантовао да им добра дела неће бити повећана!" Затим је кренуо и ми пођосмо са њим док није стигао до једне од споменутих халки где је застао изнад њих па им

рече "Шта то радите?" О Ебу АбдурРахмане то су каменчићи на које бројимо текбире, техлиле, тесбихе и тахмиде, рекоше. Ибн Мес'уд рече: Бројите своја лоша дела, и ја вам гарантујем да вам се неће добра дела повећати! Тешко вама, о уммете Послаников, како само журите у пропаст. Његови другови су присутни (међу вама), Посланикова одећа још није избледела и његове зделе још нису поломљене. А тако ми Онога у чијој руци је моја душа, или сте вере која је упућенија (боља) од Посланикове или отворате врата заблуде!!!" - Они му рекоше: "О, АбдурРахмане! Тако нам Бога, ми смо хтели само добро!" - Он им рече: "Колико је оних који хоће добро, али га не постигну. Уистину, Посланик, нека су благослов и мир на њега, нас је обавестио: "Људи ће учити Кур'ан, али им он неће прелазити кључне кости! Тако ми Бога, не знам да ли је већина њих од вас! " И тада их напусти. - Амр Ибн Селеме (преносиоц хадиса) каже: "Видели смо већину људи из тих халки како се боре на страни хариџија против нас (асхаба - другова) на дан Нехревана." (Ед-Дарими)

Неки човек је дошао код имама Малика Ибн Енеса, Бог му се смиловао, и упита:

"Одакле да занијетим (донесем одлуку) и да обучем ихраме(одећа ходочасника)?" - имам Малик рече: "Са миката (одређеног места), којег је одредио Божији Посланик, и где је он нијетио и облачио ихрам" рече Малик. Човек даље упита: "Шта мислиш ако занијетим (обучем своје) ихраме пре миката (тј. са удаљенијег места)?" - Имам Малик рече: "Не мислим да је то добро!" Човек опет упита: "Зашто то осуђујеш?" - Имам Малик рече: "Страх ме да те не задеси каква фитна (искушење, смутња)!" Човек рече: "Каква може бити фитна у повећању добра?" Малик рече: "Узвишени Бог каже:

'Нека се припазе они који поступају супротно наређењу Посланикову, да их искушење какво не стигне или да их патња болна не снађе.'
(Кур'ан, Светлост, 63)

Имам Малик даље рече: "Која је то фитна (смутња) већа од тога да ти нечему дајеш посебну вредност ако га Посланик, нека су благослов и мир на њега, није одликовао том вредношћу?!"

Ово су само неки од примера одговора ехли суннета упућених следбеницима новотарија, а у сваком времену учењаци су, хвала Богу, критиковали

и одговарала на новотарије које су новотари практиковали.

МЕТОДОЛОГИЈА У ДАВАЊУ ОДГОВОРА НОВОТАРИМА

Методологија (пут) се темељи (заснован је) на Кур'ану и суннету. То је разуман пут који даје одговарајуће одговоре новотарима и који побија новотарије. Они са Кур'аном и суннетом поткрепљују (доказују) обавезност држања за праксу Посланика, нека су благослов и мир на њега, (тј. суннет) и забрану новотарија, или уведених ствари у вери.

Они су написали много књига на овоме пољу, а у књигама акаида су одговорили на смутње и лажи шија, хариција, цехмија, му'атезила и еш'арија, и њихове новотарске тврдње које се тичу исламског веровања. О томе су написали посебна дела.

- Имам Ахмед је написао књигу "Одговор цехмијама", а и други имами су писали дела из те области, као што је Осман Ибн Се'ид ед-Дарими, Одговори на њихове смутње и новотарије се могу наћи и у делима учењака Ибн Тејмије, његовог

ученика Ибн Кајјима, делима учењака Мухаммеда Ибн АбдулВехаба и делима других који су побијали веровања ових секти, као и веровање обожаваоца гробова и суфија.

Исламски учењаци, хвала Богу, настављају са побијањем новотарија и одговарањем њиховим следбеницима преко часописа, новина, радија, цуманских хутби (проповеди), симпозијума и предавања, што све има велики ефекат у буђењу муслимана и њиховој едукацији, а исто тако и у елиминацији новотарија и следбеника новотарија.

Поглавље 8.4.

Неки примери савремених новотарија

Од њих су:

- Слављење мевлуда (Посланиковог рођендана).

- Теберук (тражење берекета) од места, турбета (надгробних споменика), мртвих и сл.

- Новотарије у богослужењу и средствима (начинима) приближавања Богу.

Савремених новотарија је много због слабог познавања вере, због великог броја позивача у новотарије, због мноштва супротстављања суннету, те све већем поистовећивању са неверницима у њиховим обичајима и обредима. Тако да су се обистиниле речи Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, који је рекао:

Следићете обичаје (пут) оних пре вас...⁸⁰

1. СЛАВЉЕЊЕ МЕВЛУДА (ПОСЛАНИКОВОГ РОЂЕНДАНА)

То је поистовећивање са хришћанима који обележавају рођендан Исуса којег они називају божић.

Неуки муслимани и залутали учењаци славе Послаников рођендан-мевлуд у месецу Ребиул-евелу, или неком другом пригодом, сваке године. Неки то раде у џамијама, неки код куће, док други то раде на

⁸⁰ Цитат бележи Тирмизи

означеним местима која су припремљена за те сврхе. Много људи присуствује таквим прославама, од угледних и обичних људи, опонашајући хришћане у њиховој новотарији слављења божића (Исусовог, нека су благослов и мир на њега, рођендана).

Поред чињенице што је ово новотарија поистовећивања са хришћанима, на том слављу буде дела ширка (многобоштва) и забрањених дела као што је певање касида у којима има претеривања у хваљењу Божијег Посланика. Тако (неке) садрже молбе упућене Посланику а не Богу, или се од њега тражи помоћ и олакшање, а Посланик, нека су благослов и мир на њега, је забранио претерано величање њега јасно рекавши:

Немојте ме претерано величати као што хришћани претерано величају Исуса сина Маријиног, ја сам само роб (слуга). Реците: Божији роб и Божији Посланик.⁸¹

На обележавању мевлуда долази до мешања мушкараца и жена, и кварења понашања / манира и употребе опојних средстава и сл.

⁸¹ Цитат бележе Бухарија и Муслим.

Израз који се спомиње у хадису, значи претеривање у хваљењу и величању. Неки од оних који славе мевлуд (Послаников рођендан), верују да Посланик, нека су благослов и мир на њега, лично присуствује томе догађају. Од забрањених ствари које се дешавају на тим прославама јесте извођење илахија уз музику или бубњење. На мевлудима се, такође, изводе суфијски новотарски зикрови у џемату, а у неким случајевима у тим зикровима се мешају мушкарци и жене што доводи до смутње и води у неморал. Чак ако би такви догађаји били чисти од ових забрањених ствари, и били ограничени на окупљање, дељење хране и изражавање радости - како то неки од њих тврде - то је и даље измишљена новотарија, а Посланик каже:

Свака уведена ствар (у вери) је новотарија, а свака новотарија је заблуда.

Затим та новотарија постаје средство и прилика да новотарије узнатредују и да се прошире негативности и други видови грешења.

Затим кажемо: То је у сваком случају новотарија, јер нема основе у Кур'ану и суннету, а нити у делима првих генерација муслимана -

одабраних генерација. Ово слављење мевлуда је измишљено у четвртном хиџретском веку, а увеле су је и измислиле шијје фатимије.

Имам, Ебу Хафс Таџуддин ел-Факихани, каже:

"А затим, више пута смо упитани од стране мубарикина- благословљене групе која пита о исправности окупљања неких људи у месецу Реби'ул еввелу због скупа којег они зову мевлт-мевлуд. Питају има ли то утемељења у вери? Они траже јасан и прецизан одговор. Тражећи упуту од Бога кажем, као одговор, следеће:

"Није ми познато да овај мевлуд има икакве основе у Кур'ану, нити у суннету, нити је пренесено да је тако нешто практиковао неко од признатих учењака муслимана, који су познати као узори и примери у вери, и они који се придржавају правца првих генерација. Чак шта више, то је новотарија, коју су измислили покварењаци и коју користе изјелице."

Учењак, Ибн Тејмијје, Бог му се смиловао, каже:

"Слично овоме је оно што су измислили неки људи (тј. они који славе мевлуд), или како би опонашали хришћанско прослављање Исусовог, нека су благослов и мир на њега, рођендана, или због њихове љубави и величања Посланика, нека су благослов и мир на њега. Они који узимају мевлуд као празник и прослављају га са људима, треба да знају да прве генерације муслимана нису то радиле. Да у томе преовладава шеријатска корист или да је то чиста корист, онда треба знати да су прве генерације биле прече од нас да то раде, јер су они више од нас волели и величали Посланика, нека су благослов и мир на њега, и више следили његову праксу, нека су благослов и мир на њега. Они су се више од нас трудили да чине добра дела. Истинска љубав и величање Посланика, нека су благослов и мир на њега, се огледа у његовом слеђењу, поковавању и поштовању његових наредби и оживљавању његовог суннета, вањштином и унутрином. Затим, љубав према њему, нека су благослов и мир на њега, се огледа у ширењу објаве с којом је дошао и борбом на том путу, језиком, срцем и руком. Ово је пут првих муслимана од мухацира и енсарија, и оних који њих следе у добру."

У вези негирања ове новотарије написане су књиге у прошлости, а и садашњости, што јасно указује на чињеницу да се ради о новотарији и поистовећивању (са хришћанима). Затим, ова новотарија повлачи за собом практиковање и других сличних новотарија, као што је прослављање рођендана евлија, учењака и вођа, тако да то отвара врата великом злу.

2. ТЕБЕРУК (ТРАЖЕЊЕ БЛАГОСЛОВА) ОД МЕСТА, ТРАГОВИМА ИЛИ ОСТАВШТИНИ МРТВИХ ЉУДИ, И СЛ.

Од новотарија је, такође, тражење благослова од створења, што је један од паганских ритуала, и замка постављена од стране материјалиста како би изнудили новац од неуких људи.

Теберук значи: "тражење берекета (благослова)", што је потврда да у, нечему има добра и непрекидности тога добра. Тражење добра и повећавање добра је у рукама онога који то поседује и који је сам у могућности да ти повећа, а то је једино Бог Узвишени који је далеко од сваке мањкавости. Он једини спушта благослов и чини да траје (потврђује

га). А што се тиче створења, они не могу подарити благослов, нити га створити, нити задржати и потврдити (или учинити да траје).

Тражење благослова од места, трагова, оставштина и људи, мртвих или живих, није дозвољено, јер је то или ширк (многобоштво), ако такав верује да они сами од себе дају благослов, или средство које води ширку, ако верује да посећивање таквих места или људи, или њихово додиривање, или трљање тела уз то узрокује да га задобије (тај благослов) од Бога.

А што се тиче теберука (тражења благослова) преко Посланика тј. од онога што је узето од њега од стране његових другова, то се посебно односи само на Посланика као што је већ споменуто (у трећем делу: Поглавље 1.).

Посланикови асхаби након његове смрти никада нису чинили теберук од зидова његове собе или гроба, нити су посећивали места где је Посланик, нека су благослов и мир на њега, обављао молитву или седео, тражећи поред њих благослов. Зато је прече да се не посећују места куда су ходале евлије (Божији штићеници), нити њихови гробови. .

Затим, другови и прве генерације нису тражили благослов у додиривању добрих људи, као што су били: Ебу Бекр, Омер, и други истакнути другови; нити током њиховог живота, нити након њихове смрти. Они никада нису ишли у пећину Хира да би тамо обавили молитву и упућивали молбе, нити су ишли на планину Тур где је Бог разговарао са Мојсијом да би тамо обавили молитву и упућивали молбе. Нити су ишли на било које слично место или планину за коју се тврди да су на њима боравили посланици. Нити су ишли на места где су уздигнути маузолеји и споменици на остатцима (оставштини) неког од посланика. Чак шта више, другови никада нису ишли на места где је Посланик, нека су благослов и мир на њега, , редовно клањао у Медини да би га додирнули или пољубили, нити су ишли на места у Мекки где је он обављао молитву. Ако на места где је он корачао својим племенитим ногама, и на којима је он обављао намаз, није прописано да се додирује и љуби (ради благослова), шта онда рећи за места на којима су боравили други људи и спавали на њима (а на којима неуки траже благослов)? Исламским учењацима је нужно познато да таква пракса није од ислама и не припада шеријату Божијег

посланика Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега.

3. НОВОТАРИЈЕ У 'ИБАДЕТИМА И СРЕДСТВИМА (НАЧИНИМА) ПРИБЛИЖАВАЊА БОГУ

Новотарија које су уведене у пољу 'ибадета (богослужења) је много. Основа код 'ибадета је застој. Не може се прописати нешто као 'ибадет, осим са доказом из Кур'ана и суннета. Сваки 'ибадет за који не постоји доказ сматра се новотаријом, сходно речима Посланика, нека су благослов и мир на њега:

Ко уради дело на којем није ова наша вера то му се одбија.⁸²

Измишљених 'ибадета који се практикују у данашње време је много, а од њих су:

- Изговарање нијјета (намере) наглас приликом ступања у молитву, говорећи: - "Намеравам да

⁸² Цитат бележи Муслим.

клањам ту и ту молитву у име Бога." - Ово је новотарија, јер то није од суннета Посланика, нека су благослов и мир на њега, а Узвишени Бог, каже:

Реци: "Зар ви да обавештавате Бога о веровању своме, кад Бог зна све што је на небесима и на Земљи! Бог све зна." (Кур'ан, Собе, 16)

Намера је у срцу, тако да је то унутрашње дело и не изражава се језиком,

-Зикр у џема'ту (спомињање Бога у групи) након завршетка молитве је такође новотарија, јер је пренесено (у суннету) да зикри свако за себе, појединачно,

-Још једна новотарија јесте учење поглавља Приступ у одређеним ситуацијама, након учења молбе и учење Поглавља Приступ (Ал-Фатиха) за мртве.

- Исто тако, обележавање одређених периода након смрти неког човека (седмине, годишњице), припремањем хране (за мевлуде) за те пригоде, унајмљивање учача који ће учити Кур'ан, мислећи да све то представља вид жалости за умрлим или да ће

то користити мртвоме. Док, у суштини, све су ово новотарије које немају основе у исламу, тј. то су потешкоће и намети које Бог није прописао.

- Слављење одређених верских догађаја као што је: "Ноћно путовање", и нова хиџретска година - све то нема основе у вери и није прописано исламским верозаконом.

- Од таквих новотарија је такође, оно што неки људи раде у месецу реџебу, од посебних богослужења које практикују у том месецу, као што је обављање посебних молитви или поста у њему, док у основи, он се не разликује од осталих месеци у посту, или обављању посебних молитви, приношењу жртве, или било којем другом 'ибадету.

- У то спадају суфијски (дервишки) зикрови у различитим њиховим облицима. Сви они су новотарије, јер се они разликују од прописаних зикрова Посланика, нека су благослов и мир на њега, у погледу особина, изгледа и времена практиковања.

- Одликовање ноћи средине ша'бана са ноћном молитвом и постом тога дана је новотарија, јер није веродостојно пренесено да је Посланик, нека су

благослов и мир на њега, тај дан и ту ноћ посебно одликовао (обележавао), мимо осталих дана и ноћи,

- Подизање турбета (споменика) изнад гробова и одређивање њих за месциде, и посећивање њих тражећи благослов, и приближавања Богу путем мртвих људи и других ствари које воде у многобоштво.

- Такође и посећивање гробова од стране жена, и поред тога што је Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

Бог је проклео оне (жене) које посећују гробове и оне које их узимају за месциде (цамије) и на њима пале светиљке.

На крају кажем:

Новотарије су навеститељи неверства, то је додатак у Божијој вери које Бог и Његов Посланик, нека су благослов и мир на њега, нису прописали.

Новотарија је гора од великог греха. Ђаво се више радује новотарији него чињену великог греха, јер починиоц греха чини грех знајући да је то грех, па

се од њега покаје и одрекне. Док, новотар, док чини своју новотарију, верује да је то део његове вере преко чега се приближава Богу. Зато се он од тога не каје, нити га се одриче.

Са друге стране, новотарија уништава суннет, и новотарима чини мрским практиковање суннета и следбенике суннета (ехли суннет). Док новотарија сама по себи удаљава новотара од Бога, и излаже га Његовом проклетству и казни, и разара срца и чини их болесним.

КАКО СЕ ТРЕБА ОПХОДИТИ СА НОВОТАРИМА?

Није дозвољено посећивати новотара или се са њим дружити, осим ради саветовања њега и негирања његових новотарија. Јер, дружење са њима има негативне трагове на онога који их посећује, а новотар своју мржњу преноси на друге. Зато је обавеза чувати се новотара и њиховога зла. Обавеза је спречити новотаре да наставе са практиковањем својих новотарија. Треба рећи да је дужност на

исламским учењацима, и на владарима да забране чињење новотарија и да узму новотара за руку и спрече његово зло, јер је опасност која долази од новотара велика.

Потребно је знати да неверничке земље подстичу новотаре да промовишу своје новотарије, и да их помажу на разне начине, јер тиме желе уништити ислам и искривити слику о исламу и муслиманима.

На крају молимо Бога, хваљен нека је Он, да помогне Своју веру и да узвиси Своју реч, и да порази Његове непријатеље. Нека су благослов и мир на нашег посланика, Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, његову породицу и другове.